

Ο Μπιμπίκος λέει:
*attack*ες ενός μωρού

Δεν θέλω
Θ(ου)

Ένας είναι ο εχθρός,
ο αντικατοπτρισμός.

Θεωρία:
“Δεν βγάζω άκρη”

Την Τσίτα την είδαμε,
ο Ταρζάν μας λείπει.

Ριζοσπαστικός
συνωστισμός

Παρίση(ς) - Μόσχα.
Τώρα και στο Αργοςτόλι.

Μετανοείτε!
Έρχεται στο Εργατικό Κέντρο.

Ή ανασα ή σιωπή

Έστω - www.esto.gr

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ

Για επικοινωνία, παρατηρήσεις ή για να στείλετε άρθρα:
Τηλ.: 211 790 2112,
Φαξ: 211 790 5003,
Email: [info\[at\]jesto.gr](mailto:info[at]jesto.gr),
Φόρμα Επικοινωνίας:
www.esto.gr/contact

Σύνωρα κι Ενώτια

Η περιήγηση στον κυβερνοχώρο διευκολύνει την αναζήτηση απόψεων, ειδήσεων και κειμένων με τον ίδιο τρόπο που διευκολύνει το προσπέρασμα και την απόσπαση της προσοχής. Στην στήλη αυτή φιλοξενούνται σύντομα αποσπάσματα και αναφορές σε ειδήσεις, ιδέες και απόψεις που έχουν δημοσιευθεί στο διαδίκτυο και χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής, ανάλυσης και/ή συζήτησης.

Το «κατενάτσιο» της Αριστεράς και τα πραγματικά «δύο άκρα»

Πηγή: kefalonitikanea.gr
16 Οκτωβρίου 2013

Στην πραγματικότητα, ο ΣΥΡΙΖΑ σήμερα έχει τόση σχέση με τον εξτρεμισμό όση και η Νέα Δημοκρατία. Η σχέση αυτή έχει να κάνει κυρίως με το παρελθόν στελεχών των δύο κομμάτων. Οντως υπάρχουν στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που φλέρταραν με τον εξτρεμισμό ή στην καλύτερη περίπτωση τον δικαιολογούσαν, τον ανέχονταν ή τον κανάκευαν. Όμως ξεχνάμε την πολιτική προέλευση του πρωτοκλασάτου Μάκη Βορίδη από τα αχανή βάθη της χουντοφασιστικής δεξιάς; Ξεχνάμε τις προτροπές του Φαήλου Κρανιδιώτη για νέο Γουδή, τις συνεχείς εμπρηστικές αναρτήσεις του στα κοινωνικά δίκτυα, τις ρίζες στελεχών της Νέας Δημοκρατίας στο «πατριωτικό» μέχρι χύνοντας ΛΑΟΣ; Από που προέκυψαν ο Άδωνις Γεωργιάδης και ο Θανάσης Πλεύρης; Προέρχονται ή δεν προέρχονται από το γκρίζο τοπίο της ακροδεξιάς; ■

Υπάρχουν έμμισθοι παραγωγοί «αντιστασιακών ειδήσεων»;

Πηγή: www.ithacanet.gr
21 Οκτωβρίου 2013

Με τέτοιου είδους «πληροφόρηση», είναι άξιο απορίας γιατί μόνο το 30% του πληθυσμού πιστεύει ότι μας ψεκάζουν. Η απουσία «κριτικής σκέψης» και νοητικών εργαλείων για την αξιολόγηση και την επιλογή του τι είναι αληθινό και τι ψεύτικο είναι, πια, γενικευμένη κατάσταση.

Η αναξιοπιστία και τα στεγανά που έχουν διαμορφωθεί στο πλαίσιο άσκησης μιας ολιγαρχικής διακυβέρνησης των πάντων είναι φυσικό να οδηγούν στην αναζήτηση εναλλακτικών πηγών πληροφόρησης. Επειδή σε πολύ κόσμο γίνεται φανερό ότι και οι «εναλλακτικές πηγές» δεν είναι αξιόπιστες, το μεγαλύτερο μέρος

των χρηστών του διαδικτύου δεν ασχολείται με την πολιτική, μήτε καν με την απελπισία του και καταφεύγει στα μικρά, γοητευτικά και ανώδυνα, που θα του προσφέρουν την ψευδαίσθηση μιας καλής ζωής, κόντρα σε όσα τον απελπίζουν. Λειτουργεί ο ψυχολογικός κανόνας της «φυγής» από ότι μας ενοχλεί και μας πιέζει και η αναζήτηση «καταφυγίων» στην ιδιωτική σφαίρα. Έχουμε οικειοθελή εγκλεισμό σε μια ζωή με υποκατάστατα ή τη δημιουργία ενός υποκατατάστατου ζωής. Πρώτες σε αναζήτηση και μέγιστο καταφύγιο οι πορνογραφικές ιστοσελίδες, στη θέση του πραγματικού έρωτα ή του sex της μιας βραδιάς. ■

Από τη στήλη «Αγαπητέ Μεμά»

Πηγή: kefaloniaphotonews.gr
23 Οκτωβρίου 2013

Δεν ξέρω βρε παιδί μου, κάτι δεν μου πήγε καλά στην «πρώτη», της δημοτικής κίνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Κάτι η πρόσκληση, κάτι περί επτανησιακού ριζοσπαστισμού, κάτι ...όσοι κάθονταν στο προεδρείο.... Πολλά δεν μου πήγαν καλά στη συνάντηση αυτή.

Δεν παραβρέθηκα για το σχετικό ρεπορτάζ. Παρακολούθησα όλη την διαδικασία από το ίντερνετ. Δεν πήγα, γιατί δεν μου άρεσε ο τρόπος πρόσκλησης των ΜΜΕ. Θα πρέπει να είναι προσεκτικότεροι.

Το άλλο που σκέφτηκα, ήταν, «πάλι ο Θόδωρος;», δεν μπορούσαν να βάλουν ένα καινούργιο πρόσωπο να κάνει την εισήγηση;

Νέα κίνηση με παλιά υλικά. Έχω την εντύπωση ότι δεν ξεκίνησαν σωστά, βλέπουν ότι τους παίρνει από κάτω ο πανδαμάτωρ χρόνος, δεν έχουν και πολλά περιθώρια και η πολυδιαφημιζόμενη ανανέωση φτιάχνεται με παλιά υλικά, δεν υπάρχουν και πολλά περιθώρια, υπάρχει ο κίνδυνος όμως να μην πείσουν τον κόσμο.

Χάθηκε να την οργανώσουν καλύτερα, να μην ήταν εναγκαλισμένοι τόσο πολύ με το κόμμα τους; Κάποιες παρουσίες δυστυχώς, όπως ο Γιώργος Τσιλιμιδός και η ...παρέα του δεν έσωσαν την κατάσταση. Όπως και οι ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Θα πρέπει να είναι πανελλαδικά η πρώτη στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ από το κόμμα του Καμένου. (Ετσι έχω την εντύπωση)

Ελπίζω η γκρίνια μου να είναι ...γόνιμη ■

Φως, όχι αίμα.

σελ. 2

Πολιτικές (α)συνέχειες

Γιώργος Π. Κρεμμύδας | ...ζούμε σε μία περίοδο που μοιάζει σαν όλη η πρόσφατη Ιστορία μας, τουλάχιστον από το Μεσοπόλεμο και δώθε, να έχει χυθεί μέσα από τις σελίδες των βιβλίων και να έχει μπουτσοφρώσει, δρόμους, τοίχους, εφημερίδες, τηλεοράσεις, μυαλά και ψυχές. Είναι λες και έλιωσε το μελάνι που έγραψε το χρονικό των πιο σκοτεινών στιγμών της και στοίχειωσε την κοινωνία μας ματώνοντας (ξανά!) τα πεζοδρόμια, ζωντανεύοντας τα πιο τρομακτικά φαντάσματα που μέχρι σήμερα ξορκίζαμε στη λήθη.

σελίδα 3

Τώρα πρέπει να τρομοκρατήσουμε το σύμπαν της φενάκης

Νίκος Αφαιωνιάτης | Αυτό που σε γενικές γραμμές χαρακτηρίζει τη νομοθετική φύση του κοινοβουλευτικού έργου κατά την τελευταία τριετία, ουσιαστικά είναι ο κανόνας μιας υπερταχείας νομοθέτησης, η οποία περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη μαζική και ανέλεγκτη κατάθεση ετερόκλητων τροπολογιών της τελευταίας στιγμής, το φαινόμενο των πο-

λυνομοσχεδίων, την υπερχειλίζουσα (και με την ποινική έννοια του όρου για τους μνημένους) νομοθέτηση με τη μορφή πράξεων νομοθετικού περιεχομένου και την ψήφιση πολυσέλιδων νομοσχεδίων, που επηρεάζουν χιλιάδες από εμάς, σε συσκευασία ενός και μόνου άρθρου.

σελίδα 23

Ο βιασμός της κτηνοτροφίας

Σταύρος Αντύπας | Μετά τον αφανισμό της μικρομεσαίας τάξης και την υπαγωγή του εργατικού δυναμικού της χώρας σε καθεστώς μακροχρόνιας ανεργίας, ημιαπασχόλησης και τελικά εργασιακής δουλείας, ήρθε πανηγυρικά και η ώρα του πολυδιαφημιζόμενου πρωτογενούς τομέα.

σελίδα 21

Ούτε στον ήλιο μοίρα. Ούτε στη νύχτα

Μανώλης Μαυραντωνάκης | Με την ψυχή στο στόμα δεκαπέντε χιλιάδες παιδιά και ενήλικες φοιτούν στα νυχτερινά επαγγελματικά λύκεια και γυμνάσια της Ελλάδας. Ανήλικα στη μαύρη εργασία, ενήλικα σε δουλειές του ποδαριού μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς χωρίς στον ήλιο μοίρα.

σελίδα 23

Αγγελοδιονύσης Δεμπόνος: Μνήμη και Λήθη

Γρηγόρης Αν. Σταμούλης | Μία χούφτα λάσπη κι ονειράτα ο άνθρωπος. Κι αν λησμονήσει τα ονειράτα, τότε μονάχα λάσπη απομένει. Μα στο νου του Αγγε-

λοδιονύση, το όνειρο, στραφτάλιζε ακατάπαυτα με λάμψη απολυτρωτική. Και κεινος το ακλούθησε, έστω κι από λοξομένες ατραπούς.

σελίδα 12

Πόσο ανεξάρτητη είναι η Δικαιοσύνη;

Θάνος Αμπατζής

Με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα με τη Χρυσή Αυγή, τη δικαστική παρέμβαση και τις αποφάσεις που αυτή έλαβε σχετικά με την προσωρινή κράτηση ή μη των στελεχών της Χ.Α, έγινε στα ΜΜΕ συζήτηση για το κατά πόσο η δικαιοσύνη στον τόπο μας είναι ανεξάρτητη και αν αυτή την ανεξαρτησία της την επέδειξε στην υπόθεση αυτή.

σελίδα 8

Περί του Δικαίου της Εξαίρεσης

Sine Lege

Το συνταγματικό τόξο τεντώνει τα βέλη του και σημαδεύει με ακρίβεια χιλιοστού μια κοινωνία κατακερματισμένη, φτωχή, γεμάτη αυτοματισμούς, που επιδεικνύει από μηδενική έως ισχνή κοινωνική αλληλεγγύη, και σε έναν λαό που δεν έχει πλέον καμία ταξική συνείδηση. Οι συνειδήσεις μετατράπηκαν από ταξικές σε τοξικές.

σελίδα 9

Διαβάστε επίσης

Σταύρος Αντύπας *Το θεώρημα του «άλλου» άκρου* (σ. 6) • Sine Lege *«κεφάλαιο»* (σ. 5) • Βασίλης Ραφαηλίδης *«Ιστορία (καμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974»* (σ. 15) • Βιβλία - Προτάσεις - Παρουσιάσεις: *Αφιέρωμα: Κατοχή - εμφύλιος* (σ. 14) • *Ειρηνοδικείο Αργοςτολίου Απόφαση Αριθμός 297/2013* (σ. 25) ■

Φως, όχι αίμα.

«Μια τέτοια μέρα είναι ωραία για να πεθάνεις.
Όμορφα κι όρθιος σε δημόσια θέα»

Στίχος από το τραγούδι «Ζόρια» του Παύλου Φύσσα

Ας αφήσουμε για λίγο στην άκρη τους θεούς και τους δαίμονες μας ή ό,τι άλλο κουβαλάει ο καθένας από εμάς. Στο αλώνι που θα μετρηθούμε δεν χωράνε. Πρόκειται για την δική μας κόλαση, αυτή που ζούμε καθημερινά, αυτή στην οποία πληρώνονται όλα και, εν τέλει, όλα θα πληρωθούν. Εδώ δεν υπάρχει Φιλέσπλαχνος, ούτε Άφεςη Αμαρτιών, ούτε Συγχώρεση. Και πάνω απ' όλα οι δικοί μας νεκροί δεν δικαιώνονται ποτέ. Αντιστέκονται σθεναρά σε αγιογραφίες και ηρωοποιήσεις. Αρνούνται πεισματικά το θάνατο τους. Επιμένουν να ζήσουν σε «έναν έρωτα επίγειο».

Δεν υπάρχει τίποτα ηρωικό στον θάνατο ενός παλικάριου, χαράματα σε ένα πεζοδρόμιο. Ηρωες και ηρωισμούς εφευρίσκουν όσοι καλούνται να πουλήσουν το θάνατο με το δράμι, όσοι πάνω στο αίμα διαπραγματεύονται την δική τους πραγμα-τεια. Δεν υπάρχει τίποτα ηρωικό στο θάνατο ενός νέου ανθρώπου. Ηρωες φτιάχνουμε οι χέσθηδες που μένουμε πίσω, για να ξεορκίσουμε την τραγικότητα του χαμού, το ασύλληπτο της ανυπαρξίας και το βαρύ φορτίο της δικής μας ύπαρξης και πορείας. «Θέλω το παιδί μου πίσω» είναι η κραυγή της μάνας που ακόμα και οι πιο ατρόμητοι ακόμα και οι πιο γενναίοι θα φοβούνται μέχρι την τελευταία τους πνοή περισσότερο και από τον ίδιο το

θάνατο. Δεν υπάρχει τίποτα ηρωικό στο θάνατο ενός εργάτη -ποιητή από το Κερατσίνι.

Το ηρωικό, το μεγαλειώδες και το αξιοθαύμαστο είναι η ζωή του. Ανήκει σε αυτή τη γενιά που έχει τη δύναμη μέσα σε τούτη εδώ την κόλαση να ζει, να δημιουργεί, να τραγουδάει και να ερωτεύεται. Βλέπετε, φτιάξαμε έναν κόσμο που θέλει μεγαλύτερο κουράγιο και δύναμη να ζεις από το να πεθάνεις. Στα λόγια των γονιών, της συντρόφου και των φίλων του, που δεν ψάχνουν για ηρωισμούς και μύθους, κρύβεται ο άνθρωπος που αξίζει να γνωρίσει και να θαυμάσει κανείς. Είναι ο ποιητής της φτωχογειτονιάς και του μεροκάματου.

Αν ο Παύλος σηκωνόταν τώρα, λέει ένας φίλος του «ακόμα και τον άνθρωπο που τον σκότωσε, δεν θα του έπαιρνε ούτε εκδίκηση. Θα έλεγε “Αφήστε τον κακομοίρη δεν ήξερε τι έκανε”». **Πιο πολύ θα επιχειρούσε να του δώσει φως παρά να πάρει αίμα πίσω.** Τέτοιος ήτανε...». Σε αντίθεση, λοιπόν, με τα συνθήματα που κάποιοι φώναζαν, το αίμα του Παύλου Φύσσα δεν ζητάει εκδίκηση, δεν ζητάει αίμα, θέλει να δώσει φως!

Αν υπάρχει, λοιπόν, κάτι ηρωικό σε όλα αυτά τα τραγικά και απάνθρωπα ανθρώπινα, κάτι που αξίζει να πιστέψει και να ακολουθήσει κανείς είναι ότι ο Παύλος και η γενιά που συμβολίζει και εκπροσωπεί ζει θέλοντας να δώσει φως ακόμα και όταν ματώνει.

Αυτό το φως κερδίζεται μόνο με ανοιχτές καρδιές, σφιγμένες γροθιές και αγώνα. ■

Θεωρία και Πράξη

Μετά από κάθε πρεμιέρα στην ζωή, σειρά έχουν οι υπαρξιακές αναζητήσεις. Ακούς λόγια, ακούς ψιθύρους, ακούς υπονοούμενα. Προθέσεις άλλοτε αγαθές, άλλοτε κακοπροαίρετες, άλλοτε αντικειμενικές ή αδιάφορες, δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι μετά από κάθε βήμα, κοιτάς το βήμα, κοιτάς μέσα σου, κοιτάς την αντανάκλαση στους γύρω, επαναπροσδιορίζεις, επαναπροσδιορίζεσαι, προχωράς. Στην πραγματική ζωή, οποιοδήποτε δημιούργημα ενσωματώνει όχι μόνο τις προθέσεις των δημιουργών του αλλά και τις αντιδράσεις των αποδεκτών του. Αυτές δίνουν ζωή και ιστορία στο δημιούργημα.

Η εποχή που το *έστω* ήταν ένα όνειρο, ένα όραμα, μία παρόρμηση, πέρασε ανεπιστρεπτί. Η υπερήφανη μοναχικότητα έγινε συνενοχική συλλογικότητα με ακροατές, συνομιλητές και -ελπίζουμε, πάντοτε, αυστηρούς- κριτές. Το πρώτο ραντεβού έκρυβε ευχάριστες εκπλήξεις. Κόντρα στους μύθους που σκοπίμως διαδίδονται, πάρα πολλοί γύρω μας σκέφτονται, ακούνε, διαβάζουν και κρίνουν. Υπάρχει επομένως χώρος για ένα έντυπο άποψης και ανάλυσης που δεν βασίζεται στην εύκολη και φθηνή προπαγάνδα των σύντομων και πηχυαίων τίτλων. Υπάρχουν επίσης πολλοί που έχουν άποψη, εκφράζονται, αναζητούν αλήθειες, γράφουν. Σε αυτές τις δύο ομάδες ανθρώ-

πων απευθύνεται το *έστω*.

Για την συντακτική ομάδα του *έστω* -που συνεχώς εμπλουτίζεται με νέα μέλη - η *άλλη άποψη*, η αναζήτηση της αλήθειας, ο διάλογος είναι έντονες εμμονές. Ειδικότερα η «άλλη άποψη», αυτή ακριβώς με την οποία και εμείς οι ίδιοι διαφωνούμε είναι σεβαστή, ευπρόσδεκτη και θα βρίσκει σε αυτές τις σελίδες φιλόξενο χώρο, γιατί οι ιδέες γίνονται καλύτερες όταν ζυμώνονται, όταν συγκρούονται, όταν υπερβαίνουν τις αντιφάσεις τους. Είναι πεποίθηση μας ότι η ελληνική κοινωνία (και ο κόσμος ολόκληρος) μαστίζεται από μια βαθιά κρίση στον πεδίο της ιδεολογίας και των ιδεών. Η αποϊδεολογικοποίηση και αποπολιτικοποίηση των πάντων ήταν ένα σύμπτωμα που προηγήθηκε της οικονομικής κρίσης και την επέσπευσε αν δεν την γέννησε.

Ωστόσο, οι συντελεστές του *έστω* και οι περισσότεροι συνομιλητές του είναι άνθρωποι της δράσης, των κινήσεων και των κινημάτων, άνθρωποι που έχουν ενεργό παρουσία στην κοινωνία. Όσο και αν πιστεύουμε στις ιδέες και την χρηστική αξία της θεωρίας, η φυσική μας ροπή είναι στην πράξη. Είναι φυσικό λοιπόν τα ραντεβού μας να μην τα κλείνουμε στο επόμενο τεύχος, αλλά σε δρόμους και σε πλατείες, γιατί η Ιστορία αυτού του τόπου εκεί γράφεται, όχι σε έντυπα. ■

σκοπού σε συνταγματικά δικαιώματα και αγαθά, και σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογείται να καταλύονται θεμελιώδεις διατάξεις του συντάγματος (όπως οι ανωτέρω 22 παρ. 2 και 23 παρ. 1). Εξ άλλου προκειμένου να αντιμετωπισθεί η οικονομική κρίση που ενέσκυψε στο Ελληνικό κράτος από το αυξημένο δημόσιο χρέος ψηφίσθηκαν, μεταξύ άλλων και ο ν. 3833/2010 για την «προστασία της Εθνικής Οικονομίας-επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (Φ.Ε.Κ. Α', 40) και ν. 3845/2010 «Μέτρα για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα Κράτη-Μέλη της Ζώνης του Ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο» (Φ.Ε.Κ. Α, 65). Με αυτούς τους νόμους επιχειρείται σειρά μεταρρυθμίσεων στην ελληνική νομοθεσία, οι οποίες αποτελούν προϋπόθεση για την εκταμίευση ποσού 110 δισ. Ευρώ, το οποίο κρίθηκε αναγκαίο για την αντιμετώπιση του εξαιρετικά υψηλού δημοσίου ελλείμματος και την αποφυγή της χρεοκοπίας της Χώρας.

Συγκεκριμένα στο άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3833/2010 εξαγγέλλεται ότι: «οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία προβλεπόμενα των εργαζομένων χωρίς να επιχορηγούνται τακτικά από τον κρατικό προϋπολογισμό ή είναι δημόσιες επιχειρήσεις κατά την έννοια των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου 1 του ν. 3429/2005 (ΦΕΚ 314Α') μειώνονται κατά ποσοστό 7%. Τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς μειώνονται κατά 30% αντίστοιχα ... ». Οι διατάξεις της παραγράφου αυτής καθώς και της παραγράφου 4, κασιχθούν κάθε γενικής ή ειδικής διάταξης ή ρήτρας ή όρου συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητικής απόφασης ή ατομικής σύμβασης εργασίας ή συμφωνίας».

Με τα παραπάνω μέτρα περί μειώσεως αποδοχών και επιδομάτων και περιορισμών στα εργασιακά και κοινωνικοασφαλιστικά δικαιώματα είναι επακόλουθο να κλονίζεται το επίπεδο κατοχύρωσης των δικαιωμάτων αυτών. Στις εισηγητικές εκθέσεις των ως άνω νόμων αναφέρονται οι λόγοι που δικαιολογούν την θέσπιση τέτοιων μέτρων όπως: μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής για την αντιμετώπιση της κρίσης, αποτροπή του κινδύνου πτωχεύσεως της χώρας, εξυγίανσης των δημοσίων οικονομικών κατά τρόπο βιώσιμο και διατηρήσιμο, προβάλλεται δε ο ισχυρισμός στις εν λόγω εισηγητικές εκθέσεις ότι τα μέτρα αυτά ήταν επιβεβλημένα για την ενεργοποίηση του Ευρωπαϊκού μηχανισμού στήριξης της οικονομίας και αποτελούν αντικείμενο διεθνών δεσμεύσεων που ανέλαβε η Χώρα και υποχρέωσή της απορρέουσα από την ιδιότητά της ως μέλους της Ε.Ε. και της Ο.Ν.Ε. Από τις ίδιες αιτιολογικές εκθέσεις προκύπτει ότι οι περικοπές αποδοχών και επιδομάτων που εξαγγέλλονται με τους ανωτέρω νόμους (ιδίως τον ν. 3833/2010) έχουν ως βάση την δημοσιονομική κατάσταση της Χώρας και την δανειακή της αφερεγγυότητα και δεν έχουν ληφθεί επί της ουσίας για το γενικό δημόσιο ή εθνικό συμφέρον. Ειδικότερα για τα μέτρα που αφορούν τις παρεμβάσεις στην εργατική νομοθεσία, στην εισηγητική έκθεση επισημαίνεται, ότι οι αλλαγές αυτές κρίνονται αναγκαίες προκειμένου να σταλεί το μήνυμα ότι η χώρα έχει λάβει την απόφαση να ενισχύσει την ανταγωνιστικότητά της, να προσελκύσει επενδύσεις και με αυτόν τον τρόπο να προωθήσει την απασχόληση και την αναπτυξιακή της προοπτική προς όφελος των αδυνάτων πολιτών.

Στους λόγους όμως του γενικότερου συμφέροντος δεν εντάσσεται η αποστολή μηνύματος προς τους εταίρους ότι η χώρα επιθυμεί να γίνει πιο ανταγωνιστική, ενώ δεν μπορεί να παραβλεφθεί ότι η ικανοποίηση ή μη των κοινωνικών δικαιωμάτων υπεισθί τα δικαιώματα αυτά συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με παρόντες, με την οργάνωση υπηρεσιών και θεσμών που αποβλέπουν στην κάλυψή τους συναρτάται άμεσα με τους διαθέσιμους πόρους, με τον βαθμό οικονομικής ανάπτυξης μιας δεδομένης κοινωνίας (Μνημόνιο και Κοινωνικά Δικαιώματα, Εισηγ. Β Ανδρουλάκης, πάρεδρος ΣΤΕ, Ειρ.Αθ 599/2012 ΝΟΜΟΣ).

Από όσα εκτίθενται πιο πάνω προκύπτει ότι η αιτιολογία για την λήψη των επίδικων μέτρων, αφορώντων σε μειώσεις των αποδοχών και επιδομάτων των εργαζομένων και ορίζονται από τις ως άνω διατάξεις, είναι προφανώς ελλιπής, δεδομένου ότι τα μέτρα αυτά καταργούν τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας και ουσιαστικά την συνδικαλιστική ελευθερία και συλλογική αυτονομία, είναι δε αντίθετα με τις Διεθνείς Συμβάσεις που έχει συνάψει η Ελλάδα και δυνάμει του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος έχουν αποκτήσει αυξημένη τυτική ισχύ. Επιπροσθέτως με την διάταξη του άρθρου 106 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος ορίζεται ότι δια νόμου μπορεί, χάριν του εθνικού συμφέροντος να περιορισθεί η συλλογικής αυτονομία που καθιερώνεται με το άρθρο 22 παρ. 2 του Συντάγματος, για περιορισμένο και εύλογο χρονικό διάστημα και πάντα με την προϋπόθεση τηρήσεως της αρχής της αναλογικότητας, θεμελιωμένης στο άρθρο 25 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος και τις διατάξεις της Ε.Σ.Δ.Α. (ν. 53/1979) που κασιχθούν του κοινού νόμου. Οι επίμαχες διατάξεις όμως και στην περίπτωση που ήθελε κριθεί ότι έχουν τεθεί χάριν εθνικού συμφέροντος, εκτός του ότι δεν συνάδουν με τις διεθνείς συμβάσεις που η Ελλάδα έχει υπογράψει στο πλαίσιο της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, επιφέρουν για τους εργαζόμενους δυσμενείς τροποποιήσεις, χωρίς να εγγυώνται ότι ο περιορισμός των συλλογικών διαπραγματεύσεων έχει περιορισμένο χρονικό ορίζοντα, ώστε να είναι συνταγματικά αποδεκτή η επέμβαση στη συλλογική αυτονομία με αποτέλε-

σμα να καταλύονται στην πραγματικότητα οι συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 22 παρ. 2 και 23 παρ. 1 του Συντάγματος. Συνεπώς με τα επίμαχα μέτρα παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας, διότι, εκτός από την ανεπίτρεπτη μονιμότητα του χαρακτήρα τους, δεν βρίσκονται σε αντιστοιχία με τον επιδιωκόμενο σκοπό, ούτε συνοδεύονται με αντισταθμιστικά μέτρα (μείωση τιμών αμείων και εμμέσων φόρων κλπ) και εγγυήσεις για την προστασία ευάλωτων ομάδων του πληθυσμού της χώρας. Αντιθέτως επιβάλλονται στους πολίτες ταυτοχρόνως με σειρά ιδιαίτερα σκληρών φοροεπισπρακτικών μέτρων που προβλέπουν μείωση ή κατάργηση των αφορολογήτων ορίων, τα οποία πλήττουν τις πλέον ευάλωτες ομάδες του πληθυσμού, ενώ έπρεπε να εγγυώνται και να διαφυλάττουν την προστασία αυτών. Επίσης η διάταξη του άρθρου 1 παρ. 5 του ν. 3833/2010 η οποία προβλέπει μείωση των αποδοχών των εργαζομένων των υπαγομένων στην ρύθμιση κατά τρόπο γενικευμένο: ποσοστό 7%, καθώς και των επιδομάτων Χριστουγέννων, Πάσχα, αδειάς κατά επίσης γενικό τρόπο: ποσοστό 30%, αντίκειται στο άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους. Η μείωση των αποδοχών και των ανωτέρω επιδομάτων κατά το ίδιο γενικό ποσοστό που καταλαμβάνει τόσο τους υψηλόμισθους, όσο και τους χαμηλόμισθους εργαζομένους αντίκειται στην ανωτέρω διάταξη και οι μεν υψηλόμισθοι εξακολουθούν να διατηρούν ένα ικανοποιητικό αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης, ενώ οι χαμηλόμισθοι, οι οποίοι αποτελούν το μεγάλο μέρος του ελληνικού πληθυσμού, το οποίο χάριν του γενικού συμφέροντος θα έπρεπε να προστατευτεί, οδηγούνται στην κοινωνική και οικονομική εξαθλίωση, καθόσον στην ουσία εκμηδενίζουν τις αποδοχές τους και τους αναγκάζουν, κατά παράβαση της ως άνω διατάξεως, να συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη κατά προφανή αναντιστοιχία με τις δυνάμεις τους, και εξ αυτού του λόγου, ενισχύεται η άποψη ότι η αιτιολογία για την λήψη των οριζομένων με τις επίμαχες διατάξεις μέτρων, που εδράζεται στο δημόσιο συμφέρον είναι προβληματική και ελλιπής. Συγχρόνως δε με το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος, παραβιάζεται και το άρθρο 7 του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Μορφωτικά Δικαιώματα (19-12-1966), το οποίο κυρώθηκε με τον ν. 1532/1985 (ΦΕΚ Α', 45) και αναγνωρίζει το δικαίωμα για δικαίους και ευνοϊκούς όρους εργασίας που εξασφαλίζουν δίκαιο μισθό, αφού οι καταβαλλόμενες, μετά τις επίμαχες μειώσεις αποδοχές δεν αναλογούν πλέον στην αξία της παρεχομένης εργασίας. Επισημαίνεται δε ότι οι ανωτέρω μειώσεις υπολογίζονται με ενιαίο ποσοστό επί του συνόλου του ποσού κάθε επιδόματος, χωρίς εσωτερική κλιμάκωσή τους, με αποτέλεσμα να προκύπτουν δυσανάλογες επιβαρύνσεις. Επί πλέον δε η ολοσχερής κατάργηση των επιδομάτων Χριστουγέννων και Πάσχα με την διάταξη του άρθρου τρίτου του ν. 3845/2010, καθώς και του επιδόματος αδειάς, αδιακρίτως, σε συνδυασμό με τις μεγάλες μειώσεις της διατάξεως του άρθρου 1 Ν. 3833/2010 και του ν. 4002/2011 αντίκειται προς τα άρθρα 22 παρ. 4 και 2 παρ. 1 του Συντάγματος, καθόσον προσκρούουν στην συνταγματική υποχρέωση του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου, στις αρχές της ισότητας, της αναλογικότητας και στην προστασία της εργασίας.

Με τις παραπάνω σκέψεις ο ισχυρισμός των εναγόντων περί μη εφαρμογής των διατάξεων των ν. 3833/2010 και 3845/2010, με βάση τις οποίες ο εναγόμενος Ο.Τ.Α. εμείωσε τις αποδοχές τους, ως αντισυνταγματικών, πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και επί της ουσίας και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος Δήμος να καταβάλει σε ένα έκαστο των εναγόντων τα ποσά που αναλογούν στην μείωση των αναφερομένων αποδοχών τους, που τους επιβλήθηκαν βάσει των ανωτέρω διατάξεων, για το χρονικό διάστημα από 1-1-2010 έως 31-10- 2011.

[...]

Όλα τα παραπάνω ποσά πρέπει να καταβληθούν νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση (346 ΑΚ), η απόφαση κρίνεται ότι δεν πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή βάσει του άρθρου 909 ΚΠολΔ και η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των διατάξεων που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερος δυσχερής, όπως προβλέπεται στο άρθρο 179 ΚΠολΔ και ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

Δέχεται την αγωγή.

Υποχρεώνει, για τις άνω αιτίες, τον εναγόμενο Ο.Τ.Α. με την επωνυμία: «ΔΗΜΟΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ» να καταβάλει σε έκαστο των εναγόντων τα εξής ποσά: [...]

Όλα τα παραπάνω ποσά νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Συμψηφίζει μεταξύ των διαδίκων την δικαστική δαπάνη.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 27 Αυγούστου 2013, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων αυτών δικηγόρων.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ■

μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης», του Ν. 3845 (Μνημόνιο) και των συναφών αναφερομένων διατάξεων, ως αντιτιθέμενεςστα άρθρα 2 παρ. 1, 22 παρ. 2 και 28 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος ως και στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, κυρωθείσα με το Ν.Δ. 5374 με αυξημένη νομοθετική ισχύ σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος

Αίτημα της αγωγής είναι να υποχρεωθεί ο εναγόμενος Ο.Τ.Α. με απόφαση κη- ρυσοσμένη προσωρινά εκτελεστή να καταβάλει.νομιμοτόκως σε έκαστο των εναγόντων τα αιτούμενα στην αγωγή χρηματικά ποσά που αντιστοιχούν στις μειώσεις των αποδοχών τους που επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογήν των διατά- ξεων των Ν. 3833/2010 και 3845/2010 και 4002/2010 για το χρονικό διά- στημα από 1-1-2010 έως 31-10-2011 και συγκεκριμένα συνολικά τα ποσά: [...] Επίσης κατά την επικουρική βάση της αγωγής ζητείται η καταβολή των παραπάνω ποσών σε έκαστο των εναγόντων στριζόμενην στην ζημία που υπέστησαν από την παράλειψη των οργάνων του εναγομένου να συμπεριλά- βουν τα ποσά αυτά στην μισθοδοσία τους ενεργώντας καθ' υπέρβαση των ακραίων ορίων της προβλεπομένης από το Σύνταγμα διακριτικής ευχερείας τους. Τέλος ζητείται να επιδικασθεί η δικαστική δαπάνη σε βάρος του εναγο- μένου.

Με αυτό το περιεχόμενο η κρινόμενη αγωγή παραδεκτά και αρμόδια φέρεται για συζήτηση στο Δικαστήριο αυτό κατά τα άρθρα 14 παρ.1 α και 25 ΚΠολΔ, μετά την παραδεκτά γενομένη (224 παρ 2 ΚΠολΔ) διάρρωση του ονόματος του πρώτου ενάγοντος από το εσφαλμένο ...στο ορθό «...». κατά την ειδική δια- δικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 664-676 ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη κατά την κυρία βάση της στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 341, 346, 361, 648 επ. ΚΑ άρθρα 907, 908, 176 ΚΠολΔ. Ο εναγόμενος «Δήμος Κεφαλο- νιάς» εξ άλλου, αρνήθηκε την αγωγή και εξήτησε την απόρριψή της, ισχυριζό- μενος ότι οι μειώσεις των αποδοχών των εναγόντων που επιβλήθηκαν βάσει των διατάξεων του νόμου-Μνημονίου δεν προσκρούουν στις Συνταγματικές Αρχές της ισότητας (άρθρο 2,4) της αναλογικότητας (άρθρο 5) και της προ- στασίας της περιουσίας (άρθρο 17), ότι με τις ανωτέρω διατάξεις (Μνημονίου) εφαρμόζεται το πρόγραμμα και η γενικότερη πολιτική της Ελληνικής Κυβερ- νήσεως προς αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσεως και προς αποφυγή χρεοκοπίας της χώρας με την ενεργοποίηση και του Ευρωπαϊκού μηχανισμού στήριξης της Ελληνικής οικονομίας και πως το Μνημόνιο δεν έχει χαρακτήρα διεθνούς συνθήκης, παρότι είναι γραμμένο στην αγγλική γλώσσα και υπε- γράφη στις 3-5-2010 εκ μέρους των Ελληνικών Αρχών (Υπουργό Οικονομι- κών και Διοικητή Τράπεζας της Ελλάδος), από την Ευρωπαϊκή επιτροπή, ως εκπρόσωπο των κρατών μελών της Ευρωζώνης (αρμόδιος για τις οικονομικές και Νομισματικές Υποθέσεις Επίτροπος) και πως γι' αυτό δεν τίθεται ζήτηση παραβιάσεως του άρθρου 28 παρ. 2 του Συντάγματος, ούτε του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προ- στασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, ως προβλέπον την δυνατότητα στερήσεως της εν γένει περιουσίας των προσώ- πων (φυσικών ή νομικών) σε περίπτωση δημοσίας ωφελείας. Στη συνέχεια η αγωγή πρέπει να ερευνηθεί επί της ουσίας κατά την κυρία βάση της.

Από τα έγγραφα που οι διάδικοι νομίμως προσάγουν και επικαλούνται απο- δείχθηκαν τα ακόλουθα: Ως προκύπτει από τα προσαγόμενα και επικαλου- μένα από τους εναγόντες αντίγραφα των μισθολογικών καταστάσεων του Δε- κεμβρίου 2009 και Ιουλίου 2011 είναι όλοι τους εργαζόμενοι στον εναγόμενο Δήμο με σχέση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου και κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα από 1-10-2010 έως 31-10-2011 οι αποδο- χές τους ρυθμίζονται από τον Ν. 3205/2003 περί ενιαίου μισθολογίου, όπως ισχύει σήμερα και διέπει το μισθολογικό καθεστώς όλων των υπαλλήλων του Δημοσίου Τομέα.

Με τον Ν. 3833/2010 που αφορά την «προστασία της Εθνικής Οικονομίας- επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» υπήρξε νομοθετική παρέμβαση στο μέχρι τότε ισχύον μισθολογικό καθεστώς των δη- μοσίων υπαλλήλων, εν προκειμένω δε, ο εναγόμενος «ΔΗΜΟΣ ΚΕΦΑΛΟ- ΝΙΑΣ» προέβη σε μείωση των αποδοχών των εναγόντων εφαρμόζοντας το άρθρο 1 παρ. 5 του Ν. 3833/2010 σύμφωνα με το οποίο: «οι πάσης φύ- σεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, κα- θώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή. ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαι- τητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία προβλεπόμενα των εργαζομένων χωρίς εξαιρέση, σε Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.),που ανήκουν στο Κράτος ή επιχορηγούνται τακτικά από τον Κρα- τικό Προϋπολογισμό ή είναι δημόσιες επιχειρήσεις κατά την έννοια των πα- ραγράφων 1,2 και 3 του ν.3429/2005 (Φ.Ε.Κ. 314 Α) μειώνοντας κατά ποσοστά επτά τοις εκατό (7%). Τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πά- σχα και αδείας μειώνονται κατά τριάντα τοις εκατό (30%) αντίστοιχα. Από τη μείωση του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής εξαιρούνται τα επιδο- ματα που συνδέονται με την οικογενειακή κατάσταση ή την υπηρεσιακή εξέ- λιξη, καθώς και τα συνδεόμενα με το ανθυγιεινό ή επικίνδυνο της εργασίας τους και το μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών τους. Οι διατάξεις της παραγράφου αυτής, καθώς και της παραγράφου 4 κατισχύουν κάθε γενικής ή ειδικής διάτα- ξης ή ρήτρας ή όρου συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητικής απόφασης

ή ατομικής σύμβασης εργασίας ή συμφωνίας». Σύμφωνα δε με το άρθρο 2 του Ν. 3833/2010 για τους ως άνω εργαζομένους προβλέπεται πλέον ανώτατο όριο αποδοχών.

Με το άρθρο 1 του Ν. 3833/2010 επιβλήθηκε περικοπή κατά ποσοστό 12% με αναδρομική ισχύ από 1-1-2010 στα πάσης φύσεως επιδόματα, αποζη- μιώσεις και αμοιβές γενικά των λειτουργών και υπαλλήλων του Δημοσίου των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α. Ακολούθησαν οι διατάξεις του άρθρου 3 του Ν. 3845/2010 για περαιτέρω περικοπές των πάσης φύσεως επιδομάτων και αποδοχών του προσωπικού του Δημοσίου τομέα κατά ποσοστό 8%. Επί πλέον περικόπηκαν αναδρομικά από 1-1-2010 κατά ποσοστό 30% τα επιδό- ματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, ενώ από 1-6-2010 ορίζονται στο ποσό των 500 ευρώ, 250 ευρώ και 250 ευρώ αντιστοίχως.

Επίσης, δυνάμει των. διατάξεων του άρθρου 55 παρ. 23 του ν. 4002/2011, μειώθηκε αναδρομικά από 1-7-2011 κατά το ήμισυ (50%) το κίνητρο από- δοσης και κατά ποσοστό 30% τα προβλεπόμενα ως κίνητρο ή πριμ ποσά παραγωγικότητας από συλλογικές συμβάσεις εργασίας ή διαιτητικές αποφά- σεις ή κοινές υπουργικές αποφάσεις και καταβάλλονται στο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. και Ο.Τ.Α. Από την άλλη πλευρά στο άρθρο 22 παρ. 2 του Συντάγματος ορίζεται ότι πια νόμου καθορίζονται οι γενικοί όροι εργασίας που συμπληρώνονται από τις συλλογι- κές συμβάσεις εργασίας που συνάπτονται κατόπιν ελευθέρων διαπραγματεύ- σεων, και αν αυτές αποτύχουν σύμφωνα με τους κανόνες διαιτησίας. Επίσης στο άρθρο 28 παρ. 1 εδ. α' ορίζεται ότι: «οι γενικά παραδεχόμενοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή τους με νόμο και την θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπε- ρισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου».

Με το άρθρο 22 παρ. 2 του Συντάγματος, δηλαδή, περιορίζεται ο νομοθέτης εν σχέσει με την συλλογική αυτονομία, η δε συλλογική διαπραγμάτευση απα- γορεύεται στον κυρίως ρυθμιστικό παράγοντα των εργασιακών σχέσεων, το οποίο σημαίνει ότι κανένας όρος συλλογικής συμβάσεως εργασίας δεν μπο- ρεί να τροποποιηθεί ή να καταργηθεί με τυπικό νόμο. Σχετικό και το άρθρο 23 παρ. 1 του Συντάγματος στο οποίο ορίζεται ότι το Κράτος λαμβάνει τα προσήκοντα μέτρα για να διαφυλάξει την συνδικαλιστική ελευθερία και την ακάλυπτη άσκηση των συναφών με αυτήν δικαιωμάτων εναντίον οιασδήποτε προσβολής τους εντός των ορίων του νόμου. Επιπροσθέτως λειτουργούν οι διατάξεις του άρθρου 8 της Διεθνούς Συμβάσεως Εργασίας (151/1978) δια των οποίων οι όροι απασχολήσεως στη Δημόσια Διοίκηση ρυθμίζονται με διακανονισμό, διαπραγματεύσεις ή με διαδικασία πλήρη εγγυήσεων ανεξαρ- τησίας και αμεροληψίας, αλλά και του άρθρου 5 της Διεθνούς Συμβάσεως Εργασίας 154/1981 κατά το οποίο πρέπει να λαμβάνονται συμβατά με τις εθνικές συνθήκες μέτρα για την προώθηση της συλλογικής διαπραγματεύ- σεως. Παράλληλα τα άρθρα 6 και 12 του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού Χάρτη του συμβουλίου της Ευρώπης (18-10-1961) που κυρώθηκε με τον ν. 1426/1984 (Φ.Ε.Κ. Α', 42) κατοχυρώνουν το ίδιο δικαίωμα, ενώ στο άρθρο 7 του Διε- θνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα οικονομικά, κοινωνικά και μορφωτικά δικαιώματα (19-12-1966) κυρωθέν με τον ν. 1532/1985 (Φ.Ε.Κ. Α, 45), αναγνωρίζεται το δικαίωμα κάθε προσώπου να απολαμβάνει δικαιους και ευνοϊκούς όρους εργασίας, οι οποίοι να εξασφαλίζουν ειδικότερα αμοιβή παρέχουσα σε όλους τους εργαζομένους σαν ελάχιστο όριο: ένα μισθό δικαιο και αμοιβή ίση με την αξία της εργασίας χωρίς καμία διάκριση. Παράλληλα στο άρθρο 106 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος ορίζεται ότι για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κρά- τος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα στη χώρα, επιδιώκοντας να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη όλων των τομέων της Εθνικής Οικονομίας και να περιορίσει την συλλογική αυτονομία, καθιερου- μένη με το άρθρο 22 παρ. 2 για όσο χρονικό διάστημα διαρκούν ιδιαίτεροι λόγοι κοινωνικού συμφέροντος. Αυτή η διάταξη συνδυάζεται με τις διατάξεις της Ε.Σ.Δ.Α. με τις οποίες ορίζεται ότι η απόσβεση του περιουσιακού δικαιώ- ματος του μισθού δημοσίου υπαλλήλου ή λειτουργού επιτρέπειται μόνο για δημοσία ωφέλεια. Από όλα αυτά προκύπτει, ότι η επέμβαση στην συλλογική αυτονομία πρέπει να συνιστά μέτρο όλως εξαιρετικό και να μην υπερβαίνει μια εύλογη χρονική περίοδο, επί πλέον δε να συνοδεύεται από επαρκές εγ- γυήσεις για την προστασία του επιπέδου ζωής των εργαζομένων, να τηρείται σε κάθε περίπτωση η Αρχή της Αναλογικότητας, αποτελούσα συνταγματικό του νομοθέτη. περιορισμό όσον αφορά τα θεμελιώδη συνταγματικά δικαιώ- ματα, επιτάσσοντας ότι μεταξύ του νομίμου σκοπού που επιδιώκει ένας πε- ριορισμός του δικαιώματος και του συγκεκριμένου περιορισμού πρέπει να υφίσταται εύλογη σχέση (Σ. Ματθίας Ελλάδη 2006,2). Η εφαρμογή της ως άνω Αρχής θεμελιώνεται τόσο στο εσωτερικό μας δικαιο στο άρθρο 25 παρ. ιδ' του Συντάγματος όσο και στις διατάξεις Ε.Σ.Δ.Α. για την προάσπιση των δικαιω- μάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, κυρωθείσα από την Ελλάδα με τον ν. 53/1979 και δυνάμει του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος έχει αυξημένη νομοθετική ισχύ. Γι' αυτό σε περίπτωση μείωσης αποδοχών και επιδομάτων, πρέπει να εξετάζεται η αναλογικότητα του μέτρου προς τον επι- δικωόμενο σκοπό δημοσίου συμφέροντος και να τηρείται η προϋπόθεση ότι τα μέτρα δεν επιφέρουν δυσανάλογη προσβολή, εν όψει του επιδιωκόμενου

έστω, Οκτώβριος 2013

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ...ΑΝΑΒΑΗΤΙΚΟΥΣ

Πολιτικές (α)συνέχειες

Προβολές στο μέλλον με τροchioδεικτικό τη συλλογική ιστορική μνήμη

Γιώργος Π. Κρεμμύδας.

Η εφημερίδα «Έθνος» της 28ης Οκτωβρίου 1940 αναγγέλει τον Ελληνο-Ιταλικό πόλεμο.

Μια απορία που με βασανίζει από τα μαθητικά μου χρόνια είναι γιατί σε αυτή τη Χώρα, σε αντίθεση με όλον τον υπό- λοιπο κόσμο που τον έζησε, γιορτάζουμε την εισοδο μας στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο αντί για το τέλος του. Συναφές με αυτό και το ίδιο βασανιστικό είναι και το ερώτημα σχετικά με την Μεταπολί- τευση: αλήθεια πως γίνεται η αποκατά- σταση της Δημοκρατίας στον τόπο μας να «εορτάζεται» με ένα γκαλά στον κήπο του Προεδρικού Μεγάρου το οποίο το πολύ να καλύπτεται στις κοσμικές στη- λες ενώ μια αποτυχημένη φοιτητική εξέ- γερση που βάφτηκε στο αίμα να εορτάζε- ται με κάθε λαμπρότητα και για δεκαετίες με αξιοθαύμαστη μαζικότητα στην συμ- μετοχή του κόσμου; Τι κρύβεται άραγε πίσω από αυτές μας τις ασυνέπειες; Εί- ναι μήπως κάποιο είδος εθνικού «μαζοχι- σμού» το να πανηγυρίζουμε τις άσχημες και σκοτεινές περιόδους και να προσπα- θούμε να ξεχάσουμε την λύτρωση μας από αυτές ή υπάρχει κάποια βαθύτερη ιστορική ή πολιτική εξήγηση;

Δεν ξέρω αν το έχετε προσέξει αλλά ζούμε σε μία περίοδο που μοιάζει σαν

Ιστορία - Πολιτική

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ...ΑΝΑΒΑΗΤΙΚΟΥΣ

Πολιτικές (α)συνέχειες

Προβολές στο μέλλον με τροchioδεικτικό τη συλλογική ιστορική μνήμη

όλη η πρόσφατη Ιστορία μας, τουλάχι- στον από το Μεσοπόλεμο και δώθε, να έχει χυθεί μέσα από τις σελίδες των βι- βλίων και να έχει μουντζουράσει, δρό- μους, τοίχους, εφημερίδες, τηλεοράσεις, μυαλά και ψυχές. Είναι λες και έλιωσε το μελάνι που έγραψε το χρονικό των πιο σκοτεινών στιγμών της και στοίχειωσε την κοινωνία μας ματώνοντας (ξανά!) τα πεζοδρόμια, ζωντανεύοντας τα πιο τρο- μακτικά φαντάσματα που μέχρι σήμερα ξορκίζαμε στη λήθη.

Το τυπικό τέλος του Εμφυλίου. Η εφημε- ρίδα Ελευθερία πανηγυρίζει την τελική νίκη του Εθνικού Στρατού κατά του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ) στο φύλλο της 30ής Αυγούστου 1949. Η τελική επίθεση του Εθνι- κού Στρατού εξπολύθηκε στον Γράμμο στις 25 Αυγούστου. Έπειτα από σφοδρό βομβαρδι- σμό, στον οποίο χρησιμοποιήθηκαν εμπρηστι- κές βόμβες Νατάλμ Β, η άμυνα των ανταρτών κάμφθηκε και στις 29 Αυγούστου ο ΔΣΕ εγκα- τέλειψε τον Γράμμο και διέφυγε προς την Αλ- βανία.

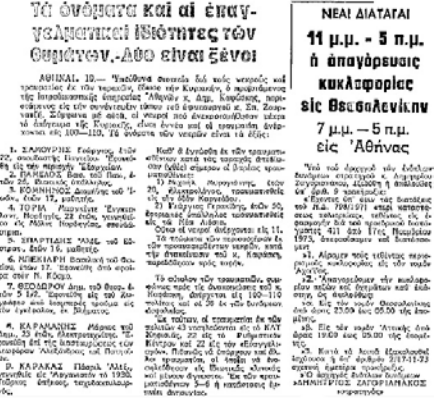
“η Χούντα δεν ανατράπηκε ποτέ και από κανέναν, η Χούντα απλά παρέδωσε την εξουσία ορκίζοντας τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας”

Σε μια τέτοια περίοδο σαν αυτή που ζούμε, τόσο θολή και σκοτεινή, άστραψε το εξίσου θολωμένο μυαλό και λύθηκαν ως δια μαγείας οι απορίες που με βασά- νωναν τόσα χρόνια. Έχω δύο εξηγήσεις, ή μάλλον, για να είμαστε ακριβείς, μία και μόνο μια. Σε αυτή τη χώρα μπορεί να έχουμε κάνει πολλά στραβά και ανάποδα, μπορεί να έχουμε λερώσει τα χέρια μας με βαρύτατα και ειδική εγκλήματα αλλά

παρά την σκοτεινή πλευρά μας, που συ- χνά βγαίνει στην επιφάνεια, ένα πράγμα δεν χάσαμε ποτέ και αυτό είναι το φιλό- τιμο. Και ναι, είναι το ελληνικό φιλότιμο που ευθύνεται για τις ασυνέπειες μας στις επετείους.

Λένε πως η Ιστορία γράφεται από τους νικητές και συνήθως οι νικητές γρά- φουν την Ιστορία κατά πως τους βολεύει. Ωστόσο όταν γραφόταν η σύγχρονη ελ- ληνική ιστορία από τους νικητές και παρά την αδίσταχτη πυγμή που αυτοί έδειξαν, το ελληνικό φιλότιμο, βαθιά κρυμμένο μέσα τους έκανε το θαύμα του. Γιατί, το ελληνικό φιλότιμο δεν σήκωνε να γιορ- τάσουμε την επέτειο λήξης του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου όταν για εμάς σή- μαινε την αρχή ενός εμφύλιου πολέμου χωρίς τέλος που κόστισε ακριβά σε αίμα και ψυχές και υποθήκευσε την μοίρα της χώρας μας με βάρη που φτάνουν μέχρι τις μέρες μας. Επίσης, το ελληνικό φιλότιμο δεν σήκωσε ποτέ φανφάρες και τυμπανο- κρουσίες για την αποκατάσταση της Δη- μοκρατίας όταν το πλήγωνε βαριά η ιστο- ρική αλήθεια: η Χούντα δεν ανατράπηκε ποτέ και από κανέναν, η Χούντα απλά πα- ρέδωσε την εξουσία ορκίζοντας τον Πρό- εδرو της Δημοκρατίας.

ΕΛΘΘΗΣΑΝ ΥΠΕΥΘΥΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ 11 είναι οι νεκροί 138 οί τραυματίαι

Η πρώτη λίστα με τους καταγεγραμμένους νε- κρούς της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, όπως δόθηκε σε συνέντευξη Τύπου που διοργάνωσε ο υφυπουργός της Χούντας Σπύρος Ζουρτζάνης στις 19 Νοεμβρίου 1973, από τον προϊστάμενο της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Αθηνών Δημή- τρη Καψάσκη. Αναφέρονται τα ονόματα των νεκρών που είχαν νεκροτομηθεί ως το από- γευμα της Κυριακής 18 Νοεμβρίου 1973.

“Με τον ίδιο τρόπο η τραγωδία της Κύπρου και η συνεπακόλουθη συναινετική παράδοση της εξουσίας από την Χούντα δεν οδήγησε σε κάθαρση των θεσμών και των οργάνων του Κράτους.”

Η δεύτερη εξήγηση, που προτιμώ υποταγμένη στο μεγαλείο της μίας και μοναδικής εξήγησης του φιλότιμου, είναι ότι για κάποιους ανεξήγητους λόγους, σαν λαός «πάσχουμε» από μια διαταραχή που οδηγεί στο να συγχέουμε μεταξύ τους συνέχειες και ασυνέχειες. Εκεί που θα έπρεπε να βάλουμε τελεία και να αλλάξουμε παράγραφο εμείς βάζουμε κόμμα, αν ποτέ το θυμηθούμε.

Κάπως έτσι εξηγείται ότι το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου δεν σήμανε για την χώρα μας μια ρήξη με το κατοχικό παρελθόν της. Συνεργάτες των δυνάμεων κατοχής συνέχισαν ανενόχλητοι και ατιμώρητοι την οικονομική ή πολιτική τους δράση με τους επιγόνους τους να παίζουν κεντρικό ρόλο μέχρι και σήμερα. Με τον ίδιο τρόπο η τραγωδία της Κύπρου και η συνεπακόλουθη συναινετική παράδοση της εξουσίας από την Χούντα δεν οδήγησε σε κάθαρση των θεσμών και των οργάνων του Κράτους. Υπό αυτή την έννοια, είναι απορίας άξιο πως σύγχρονοι πολιτικοί φέρονται ενοχλημένοι από το «αγανακτισμένο» σύνθημα που καταλήγει στο συμπέρασμα ότι «η Χούντα δεν τελείωσε το ’73» το οποίο εκτός από ιστορικά ακριβές (πράγματι η εξέγερση του Πολυτεχνείου ΔΕΝ έριξε την Χούντα το Νοέμβριο του 1973 – γι’ αυτό την χαρακτηρίσαμε αποτυχημένη) θέτει επί τάπητος ένα πολιτικό πρόβλημα που δεν είναι δυνατόν να αγνοηθεί. Η επιλογή μας κατά την μεταπολίτευση να βάλουμε κόμμα και όχι μια τελεία, που θα σηματοδοτούσε ένα ρήγμα και μία ασυνέχεια με το παρελθόν, καθόρισε την πολιτική πορεία και ιστορία της χώρας από το 1974 μέχρι τουλάχιστον το 2014. Γιατί, αν μελετήσει κα-

νείς προσεκτικά τις πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι φυσικές παρενέργειες του μη κλεισίματος των «λογιστικών βιβλίων» της πρόσφατης ιστορίας μας.

Στις 24.07.1974 και ώρα 4:20 π.μ., ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ορκίζεται πρωθυπουργός μπροστά στο στρατιωτό Φαίδωνα Γκαζίκη, τον «Πρόεδρο της Δημοκρατίας» της Χούντας. Είχε προηγηθεί η προδοσία της Κύπρου, το πραξικόπημα εναντίον του Μακαρίου και η τουρκική εισβολή.

Κοιτάζοντας μπροστά και όχι πίσω μας, το μεγάλο ερώτημα για το παρόν και το μέλλον της χώρας μας είναι αν, στην παραγμένη περίοδο που ζούμε, θα έχουμε τη δύναμη και το θάρρος, όταν θα περάσουμε τον κάβο, να γυρίσουμε σελίδα και να αλλάξουμε βιβλίο. Γιατί αν υπάρχει κάτι πιο αποκαρδιωτικό και βασανιστικό από τα δεινά που περνάει σήμερα η κοινωνία και τα ακόμα βαρύτερα δεινά που βλέπουμε να πλησιάζουν, είναι ο φόβος και ο ορατός κίνδυνος όλα αυτά να γίνονται χωρίς ελπίδα ουσιαστικής αλλαγής όταν θα έχει κοπάσει η καταγίδια. Πιο βαρύ και από τη φτώχεια, τις αυτοκτονίες, την έλλειψη ελπίδας και προοπτικής, την απόγνωση της χτυπημένης από την ύφεση Ελλάδας, είναι η βάσιμη υπόνοια ότι όταν όλα αυτά θα έχουν περά-

σει, εμείς θα γυρίσουμε στην ίδια πολιτική κατάσταση, στις ίδιες πολιτικές ηγεσίες, στην ίδια δικαιοσύνη, στην ίδια παιδεία, στην ίδια υγεία και στην ίδια κοινωνία. Αυτή η προοπτική κάνει το βάρος της τρικυμίας που περνάμε αβάσταχτο. Αν αντέξουμε την φουρτούνα, θα είναι κρίμα να κιοτέψουμε όταν φτάσουμε στο λιμάνι, θα είναι λάθος να κρατήσουμε το ίδιο σκάρτο σκαρί, θα ήταν τραγικό να μην αποστρατεύσουμε τον καπετάνιο και τους αξιωματικούς του.

“Πιο βαρύ και από τη φτώχεια, τις αυτοκτονίες, την έλλειψη ελπίδας και προοπτικής, την απόγνωση της χτυπημένης από την ύφεση Ελλάδας, είναι η βάσιμη υπόνοια ότι όταν όλα αυτά θα έχουν περάσει, εμείς θα γυρίσουμε στην ίδια πολιτική κατάσταση, στις ίδιες πολιτικές ηγεσίες, στην ίδια δικαιοσύνη, στην ίδια παιδεία, στην ίδια υγεία και στην ίδια κοινωνία.”

Και στο εύλογο ερώτημα που γεννάται για το ποιος μας εγγυάται την επάνοδο στο λιμάνι η απάντηση είναι απλή και εύκολη. Μια χώρα που άντεξε και επιβίωσε από έναν καταστρεπτικό πόλεμο, έναν φονικό εμφύλιο και μια δικτατορία, μια οικονομική κρίση με ό,τι και αν αυτή φέρνει δεν είναι ικανή να την λυγίσει όσο και αν υποφέρει ο κόσμος. Η ιστορία μας λέει ότι μετά είναι που κάνουμε τα πιο μεγάλα λάθη...

Η φωτογραφία της πρώτης σελίδας είναι έργο του καλλιτέχνη Σκίτσοφρένι από την Μεσσηνία (skitsofrenis, Πηγή: skitsofrenis.blogspot.gr). Ο στίχος «Ο αρνηθείς δεν μετανοώνει. Αν ρωτιούνταν πάλι, όχι θα ξαναέλεγε», προέρχεται από το ποίημα του Κωνσταντίνου Καβάφη «Che fece il gran rifiuto» ■

φέροντος, για περιορισμένο όμως και εύλογο χρόνο και πάντα υπό την προϋπόθεση τήρησης της αρχής της αναλογικότητας⁷.

Με μια φράση, η απόφαση αυτή, ανοίγει μια γαμημένη χαραμάδα στα μεγάλα και ψηλά τείχη που μας τριγυρίζουν τα τελευταία χρόνια⁸.

Τώρα

τώρα ήσυχα περνάμε τον καιρό μας γράφουμε νόστιμα ποιήματα κρυβόμαστε σε γυάλινα καταφύγια περιφέρουμε θορυβώδη χαμόγελα στα πλήθη φωταγωγημένες χαρές στις επετείους ρητορικά γεωτρύπανα στις διαβουλεύσεις λογοκριμένα δάκρυα στις φυλακές

τώρα ήσυχα περνάμε τον καιρό μας συμμαχούμε με συμφεροντολόγες Συμπληγάδες συνθηκολογούμε με το αυτονόητο βάζουμε νερό στο κρασί μας δίνουμε τόπο στην οργή κοιτάμε τη δουλειά μας επιβιώνουμε

στο μεταξύ πολιτείες καταποντίζονται θάλασσες μεταναστεύουν σπίτια καίγονται μνήμες βαλσαμώνονται αλήθειες φιμώνονται παιδιά πυρπολούνται άνθρωποι εξημερώνονται ελευθερίες απελούνονται ελπίδες συνταξιοδοτούνται ηγεσίες χειροκροτούν οργισμένοι πρέπει οργισμένοι γράφουμε ποιήματα

Παναγιώτης Αρβανίτης, Ονειρα εικοστού πρώτου

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

Απόφαση Αριθμός 297/2013

Αριθμός 297/2013

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

Αποτελούμενο από την Ειρηνοδίκη Αργοστολίου Ελένη-Ισμήνη-Πουλάκη και από τη Γραμματέα Αμαλία Λυκαρδοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 27 Μαΐου 2013 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) ..., 2) ...,3) ...,4) ..., 5) ..., 6) ..., 7) ..., 8) ..., 9) ..., 10) ..., 11) ..., 12) ..., 13) ..., 14) ..., 14) ..., κατοίκων όλων Κεφαλληνίας, τους οποίους εκπροσώπησε η πληρεξούσια δικηγόρος τους

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Του Ο.Τ.Α. με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ», που εδρεύει στη νήσο Κεφαλονιά, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Δήμαρχο αυτού, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του

Οι ενάγοντες άσκησαν την αγωγή τους που κατατέθηκε με αύξοντα αριθμό 121/24-12-2012 και ζήτησαν να γίνει δεκτή για όσους λόγους αναφέρονται σ’ αυτή και η υπόθεση έρχεται τώρα για συζήτηση μετ’ αναβολήν από την δικάσιμο της 11-3-2013.

Μετά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά που είχε στο σχετικό έκθεμα οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων αφού πήραν το λόγο ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους, αναφέρθηκαν δε και στις έγγραφες προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν αυτές δεκτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ.

Στο άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας.

Στο άρθρο 4 παρ. 5 ορίζεται ότι οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς δια-

Τη χαραμάδα αυτή και άλλες χαραμάδες που ανοίγονται από ανθρώπους με ανίστημα πρέπει να μην την αφήσουμε ανεκμετάλλευτη. Τώρα πρέπει να δράσουμε. Ο καθένας από μας ξεχωριστά⁹, όπως η Δικαστής που εξέδωσε την απόφαση, αλλά και όλοι μαζί συλλογικά, όπως έδρασαν οι 15 ενάγοντες. Τώρα που

οι καιροί είναι πιο κρίσιμοι από ποτέ. Τώρα που οι αγορές θυσιάζουν ανθρώπους για να ανθίσει το οικονομικό σύστημα. Τώρα που είναι, όπως λέει ο Καβάφης, δώδεκα και μισή και γρήγορα πέρασαν η ώρα.

Τώρα πρέπει να τρομοκρατήσουμε το σύμπαν της φενάκης. ■

¹ «Σε σχήμα χειροβομβίδας να τυπώνεται το ποίημα - Με την περόνη στα αχαιμά των ποιητών - Να τρομοκρατούν το σύμπαν της φενάκης». Παναγιώτης Αρβανίτης, *Μια στάλα κατράμι σ’ ένα βαρέλι μέλι*, 2010.

² «Ότι τα πράγματα δεν βαίνουν κατ’ ευχήν στην Αποικία δεν μέν’ η ελαχίστη αμφιβολία». Κ.Π. Καβάφης, *Εν μεγάλη Ελληνική αποικία*, 200 π.Χ.

³ Τα νούμερα αντλήθηκαν από κείμενο του Επ. Καθηγητή Νομικής Γιώργου Γεραπετρίτη με τίτλο «Η οικονομική κρίση ως στοιχείο απορρύθμισης της ιεραρχίας των πηγών του δικαίου: Νομοτέλεια ή άλλοθι;»

⁴ «Τα αντισυνταγματικά μέτρα των δανειακών συμβάσεων. Οι βασικές θέσεις της απόφασης 668/2012 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.»

⁵ «Αλίμονο στην Ελλάδα αν στηρίζει το μέλλον της μονάχα στις άμορφες μάζες των φρόνιμων παιδιών.» Γ. Θεοτοκάς, *Ελευθέρο Πνεύμα*.

⁶ «Στείλε μήνυμα», Τομέας Διαφήμισης Νέας Δημοκρατίας, *Η μαλακία που μας δέρνει*, 2004.

⁷ Με το σκεπτικό αυτό η με αριθμό 353/2012 απόφαση του Πορτογαλικού Συνταγματικού Δικαστηρίου έκρινε αντισυνταγματικές μια σειρά από περικοπές εργαζομένων στον Δημόσιο Τομέα, δεχόμενο όμως την περικοπή μόνο για την εκτέλεση του προϋπολογισμού του έτους 2012.

⁸ «Χωρίς περίσκεπιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ μεγάλα κ’ υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.» Κ.Π. Καβάφης, *Τείχη*.

⁹ «Ν’ αγαπάς την ευθύνη. Να λες: Εγώ, εγώ μονάχος μου έχω χρέος να σώσω τη γης. Αν δε σωθεί, εγώ φταίω.» Ν. Καζαντζάκης, *Ασκητική*.

ανέλεγκτη κατάθεση ετερόκλητων τροπολογιών της τελευταίας στιγμής, το φαινόμενο των πολυνομοσχεδίων, την υπερχειλίζουσα (και με την ποινική έννοια του όρου για τους μνημένους) νομοθέτηση με τη μορφή πράξεων νομοθετικού περιεχομένου και την ψήφιση πολυσέλιδων νομοσχεδίων, που επηρεάζουν χιλιάδες από εμάς, σε συσκευασία ενός και μόνου άρθρου.

“Αυτό που φαίνεται ότι λείπει από τον καμβά των θεσμικών και επιστημονικών αντιδράσεων είναι η πινελιά των δικαστών. Δηλαδή η δικαστική διάγνωση και αποδοκιμασία των αλλεπάλληλων συνταγματικών ανωμαλιών.”

Τα παραπάνω και άλλα πολλά συνιστούν μια διαρκή και σταθερή υποβάθμιση της νομοθετικής εξουσίας και, ταυτόχρονα, έναν αναπάντεχο και πρωτοφανή σε καιρό ειρήνης συνταγματικό κατήφορο. Δανείζομαι τη φράση του Καθηγητή Γ. Κασιμάτη, ο οποίος παρεμπιπτόντως χρωματίζοντας ηθικά τον τρόπο που η Βουλή ψήφισε την πρώτη σύμβαση δανειακής διευκόλυνσης (!!!) της 5ης Μαΐου 2010, έκανε λόγο για «... προϊόν φαύλης χρήσης της νομοθετικής διαδικασίας που προβλέπει το Σύνταγμα»⁴.

Ωστόσο και παρά το ότι αποτελεί επιτακτική κοινωνική ανάγκη να σταθούμε στην ηθική διάσταση του τρόπου παραγωγής νόμων, δεν αρκεί να μείνουμε εκεί. Και τούτο διότι ο επί τριετία νομοθετικός μας συρφετός χρήζει μεν ηθικής κατάκρισης, σαφώς δε μελλοντικά επιδέχεται πολιτικής επίλυσης, ωστόσο είναι, κυρίως, σπουδαίο ενεστωτικό νομικό πρόβλημα.

Θεσμικές ενώσεις και διακεκριμένοι νομικοί έχουν κατ’ επανάληψη σχολιάσει αρνητικά τη δύσοσμη αυτή κατάσταση. Χωρίς δεύτερη σκέψη πρέπει να επαινέσουμε τις πολύτιμες και σημαντικές αυτές παρεμβάσεις των θεσμικών παραγόντων και των θεωρητικών του δικαίου. Πρέπει όμως να πούμε ότι είναι μεν πολύτιμες και σημαντικές, πλην όμως δεν είναι επαρκείς. Αυτό που φαίνεται ότι λείπει από τον καμβά των θεσμικών και επιστημονικών αντιδράσεων είναι η πινελιά των δικαστών. Δηλαδή η δικαστική διάγνωση και αποδοκιμασία των αλλεπάλληλων συνταγματικών ανωμαλιών.

«Δεν θα μας καταντήσετε εξαρτημένους που ζητιανεύουν για τη δόση τους» (19-10-2011).
Πηγή Φωτ.: Oneiros@FlickrR.

Στην κατεύθυνση αυτή η δημοσίευση της 668/2012 απόφασης της Ολομέλειας του Συμβουλίου Επικρατείας υπήρξε ιδιαιτέρως αποθαρρυντική. Όχι λόγω του διατακτικού της, αλλά κυρίως λόγω των νομικών σκέψεων που υιοθέτησε η πλειοψηφία. Πιο συγκεκριμένα σε διάφορα σημεία της η απόφαση αυτή, παθητικά και αμέτοχα, αντιγράφει χωρία από την Αιτιολογική Έκθεση του ν. 3833/2010, χωρίς να τα υπαγάγει σε κανόνες δικαίου. Για να επιχειρηματολογήσει δηλαδή για την αναγκαιότητα των οικονομικών μέτρων, η απόφαση του ΣτΕ, παραθέτει, σε εισαγωγικά μάλιστα, ένα πολιτικό κείμενο, χωρίς να το αξιολογεί νομικά. Αλλού παραπέμπει στα Πρακτικά της Βουλής, που περιέχουν τη σχετική συζήτηση, χωρίς όμως, για την ισότητα των όπλων, να αναφέρει τις αντίθετες προς την κυβερνητική άποψη θέσεις. Όπου δε επιχειρεί να κάνει διάλογο με το Σύνταγμα, ακολουθεί μια αμφιλεγόμενη μεθοδολογία και καταλήγει να το πράττει γενικά και περιγραφικά, με ασαφή νομικό λόγο, πρόδηλα σφάλματα και χτυπητά κενά. Η πλειοψηφία φάνηκε κατώτερη των περιστάσεων, κρυπτόμενη πίσω από θολά και αμφιλεγόμενα δόγματα, περί δημόσιου και εθνικού συμφέροντος και περί του δικαίου της ανάγκης.

“Η πλειοψηφία φάνηκε κατώτερη των περιστάσεων, κρυπτόμενη πίσω από θολά και αμφιλεγόμενα δόγματα, περί δημόσιου και εθνικού συμφέροντος και περί του δικαίου της ανάγκης.”

Με τα δεδομένα αυτά, δηλαδή με μια απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ, θα ανέμενε κανείς ότι θα είχαμε φρόνιμες⁵ δικαστικές κρίσεις σε όσες υποθέσεις έφταναν στα πρωτοβάθμια δικαστήρια της χώρας και αφορούσαν προσβολή μνημονιακών διατάξεων.

Να’ σου όμως που υπήρξαν δικαστικές αποφάσεις, χαμηλόβαθμων μάλιστα δικαστηρίων, που δεν επαναπαύθηκαν σε σκέψεις ανωτέρων. Χαρακτηριστικό δείγμα τέτοιου είδους απόφασης είναι η 297/2013 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αργοστολίου. Μια απόφαση που, όπως και αυτή του ΣτΕ, δεν καθίσταται σημαντική από το διατακτικό της, αλλά από τις σκέψεις που διατυπώνονται, τη μεθοδολογία που ακολουθήθηκε και το διάλογο που εντός της αναπτύχθηκε με τους εθνικούς, ευρωπαϊκούς και διεθνείς κανόνες δικαίου.

Η συνδυαστική αναφορά και ερμηνεία των διατάξεων της Διεθνούς Συμβάσεως Εργασίας, του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη, του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Μορφωτικά Δικαιώματα, της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Συντάγματός μας και η επίκληση δικαιικών αρχών, όπως αυτή της Αναλογικότητας, θέτουν τα νόμιμα πλαίσια εντός των οποίων όφειλε να κινηθεί ο νομοθέτης.

“Να’ σου όμως που υπήρξαν δικαστικές αποφάσεις, χαμηλόβαθμων μάλιστα δικαστηρίων, που δεν επαναπαύθηκαν σε σκέψεις ανωτέρων. Χαρακτηριστικό δείγμα [...] η 297/2013 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αργοστολίου.”

Σε πλήρη αντίθεση με την άποψη της πλειοψηφίας της Ολομέλειας του ΣτΕ, η 297/2013 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αργοστολίου, δεν αρκείται σε μια απλή καταγραφή των επιχειρημάτων των Εισηγητικών Εκθέσεων, αλλά υποβάλλεται στη βάση του σχολιασμού τους. Απαντά δε με σκωπτικό τρόπο στο επιχείρημα της εισηγητικής έκθεσης (και των ΜΕΓΑ, ΣΚΑΙ κλπ) ότι οι αλλαγές στην εργατική νομοθεσία είναι αναγκαίες προκειμένου να σταλεί το μήνυμ⁶ ότι η χώρα έχει λάβει την απόφαση να ενισχύσει την ανταγωνιστικότητά της, να προσελκύσει επενδύσεις κλπ, αναφέροντας ότι στο περίφημο Γενικό Συμφέρον πουθενά δεν γίνεται λόγος για αποστολή μηνυμάτων προς τους εταίρους ότι μια χώρα επιθυμεί να γίνει πιο ανταγωνιστική. Προτάσσει δε τη μόνη ασφαλή συμβιβαστική νομική διέξοδο, που είναι αυτή του περιορισμού μεν της συλλογικής αυτονομίας, χάριν του Εθνικού συμ-

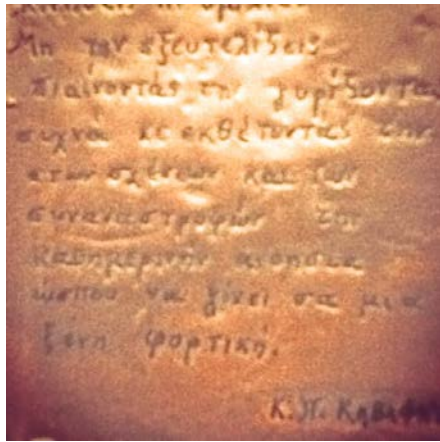
ΑΝΑ-ΚΕΦΑΛΑΙ-ΩΣΗ

«κεφαλαιο»

η γραμματική των ασχετων

Sine Lege.

8 Οκτωβρίου 2013

“γιατί τα σάββατα είναι πάντα όμορφα και οι κυριακές είναι πάντα ετοιμοθάνατες.”

Τώρα τελευταία μου λιγότεψαν οι νορμάλ οι σκέψεις, οι καθημερινές, οι επηρεασμένες από τα τρέχοντα, μίζες, πασόκ, φασίστες, νεοναζί, ανακριτής, εισαγγελέας, φτώνω, μαχαίρι, εγκληματίες, όλα τούτα τελωσπάντων που φαίνεται πως ανέλαβαν πια να φέρουν εις πέρας οι τηλεοράσεις, όπου κι αν ανοίξεις ακούς σοκ και δέος για τα εγκλήματά τους, και δεν είναι ότι δε λένε αλήθεια, αλήθεια λένε, αλλά να, όταν η αλήθεια βγαίνει από τα δικά τους στόματα είναι κάπως ψεύτικη, χάνει ουσία και νόημα, ξέρεις ότι τώρα που σου λένε την αλήθεια οι ζωές έχουν πια χαθεί, ξέρεις ότι τώρα που δηλώνουν ξαφνικά άνθρωποι όλοι αυτοί οι υπουργοί και οι μπάτσοι και οι ανακριτές και οι δημοσιογράφοι είναι πια αργά, γιατί ο παύλος και ο σαχζάτ και όσοι άλλοι ποτέ δεν απέκτησαν όνομα δεν είναι πια εδώ, κι αυτοί το κάνουν γιατί τους συμφέρει, μη νομίζεις ότι συγκινήθηκαν’

αν ήξερε ο κόσμος να κλαίει δεν θα φτάναμε ποτέ εδώ. αλλά βλέπεις, μάθαμε καλά μαθηματικά και ξεχάσαμε πώς είναι να μην ξέρεις να μετράς, από διαίρεση να μην σκαμπάζεις το χριστό σου, κι όλο να σου μένει ένα υπόλοιπο που άμα

το προσθέτεις με το πληκίο και το πολλαπλασιάζεις με το διαιρέτη να αρνείται να σου δώσει το διαιρετέο, κι εσύ να μην ξέρεις τι να το κάνεις, να κυλάει ο χρόνος κι ο μαθηματικός να στέκεται πάνω από το κεφάλι σου απειλητικά, σε μισή ώρα θα σας πάρω τα γραπτά να γρυλίζεις, κι εσύ να κατουριέσαι από την αγωνία, αχ και να μπορούσες να ξεκολλήσεις από το χαρτί αυτό το υπόλοιπο, να το χώσεις στην τσέπη σου, να το πάρεις στο σπίτι και να κάνετε παρέα’ και τίποτα να μην σας νοιάζει πια’ κι ο μαθηματικός να σου κοτσάρει ένα είκοσι καμαρωτό καμαρωτό κι ο μπαμπάς να σου αγοράσει εκείνο το τετράδιο με το χρωματιστό χαρτί και όλα να κυλήσουν όμορφα μέχρι το σαββατοκύριακο, για μετά δεν σε νοιάζει, γιατί τα σάββατα είναι πάντα όμορφα και οι κυριακές είναι πάντα ετοιμοθάνατες’

μάθαμε να μετράμε που λες, γίναμε άριστοι οικονομολόγοι, προσθαφαιρούμε ζωές, τόσοι άνεργοι μείον τόσοι από τις ταράτσες επί τόσοις μισθούς που γλιτώνουμε δια τον αριθμό εκείνων που την κάνουν κάθε μέρα για το εξωτερικό με ρυθμούς μαύρου άνθρακα, κάπως έτσι έρχεται μάλλον η ανάπτυξη’ έβλεπα χτες τον υπουργό των οικονομικών στην τηλεόραση, μου φάνηκε κάπως χαζούλης, κάπως σαν να τον λυπήθηκα, τον ρωτούσε ο κόσμος γιατί δεν έχει λεφτά να βγει ο μήνας κι αυτός όλο για τις τράπεζες έλεγε, ότι πάνε καλά οι τράπεζες, και ότι τα πλάνα της κυβέρνησης όπου να ‘ναι θα πραγματοποιούν, και κάτι βλακείες γενικώς, άλλα αντ’ άλλων, και καληνύχτισα κι εγώ τη μαμά μου και της είπα να κλείσει την τηλεόραση γιατί δεν υπάρχει νόημα, και πήγα και ξάπλωσα και συνέχισα το βιβλίο μου, ο αρχηγός των ατάκτων, μόνο τον τίτλο να διαβάσεις σε εξάπτει ερωτικά, ίσως να φταίει που εγώ δεν ήμουν άτακτη μικρή, ίσως πάλι να υπάρχουν άνθρωποι που έζησαν και σημάδεψαν αυτόν εδώ τον τόπο κι ας κρέμασαν οι εχθροί τους τα κεφάλια τους στις πλατείες, ήταν ήδη πολύ αργά, γιατί ό,τι ήταν να κάνουν το είχαν κάνει ήδη, ένα κεφάλι κρεμασμένο σε μια πλατεία δεν σημαίνει τίποτα απολύτως όταν έχεις σπείρει σε καρδιές και σε ψυχές την ελευθερία, ήταν άτακτος που λες, ο πιο υπέροχος συνδυασμός είναι αυτός’ και κομμου-

νιστής και άτακτος’

Τοιχογραφία σε σοκάκι της Τυνησίας του «Zoo Project», Γαλλο-Αλγερινού καλλιτέχνη γκραφίτι - με έδρα το Παρίσι.
Πηγή: zoo-project.com/tunis.

“ένα κεφάλι κρεμασμένο σε μια πλατεία δεν σημαίνει τίποτα απολύτως όταν έχεις σπείρει σε καρδιές και σε ψυχές την ελευθερία”

κάτι τέτοια σκέφτομαι τον τελευταίο καιρό, άσχετα με την καθημερινότητα και με όσα ζούμε, αλλά εγώ κάπως έτσι ήμουν ανέκαθεν, πήγαινα λίγο ανάποδα, αναλάβανε όλοι τούτοι οι απαίσιοι άνθρωποι το κατηγορητήριο κατά του φασισμού, ο υπουργός της αμυγδαλέας να δηλώνει αντιφασίστας, φτάσαμε πλέον στο σημείο όπου ακόμα και η ειρωνεία κατεβαίνει από το πούλμαν μας, ανάβει τσιγάρο και φωνάζει «φύγετε, συνεχίστε μόνοι σας, εγώ θα αράξω εδώ», να ‘σου και οι δημοσκοπήσεις, πόσοι θέλουνε τσίπρα, πόσοι γουστάρουν ακόμα σαμαρά, τι πιστεύουν τώρα πια για τους νεοναζί, κι εγώ θέλω μόνο να βγω στους δρόμους και να τους αρπάξω όλους από το λαιμό, και να φωνάζω μέσα στα μούτρα τους, φτύνοντας’ «είσαι νεοναζί; λέγε ρε! νηφίζεις φασίστες; τους νηφισες; θα τους ξανανηφίσεις; λέγε ρε τέρας!»’ ξέρω τι θα μου πεις, να μην είμαι βίαη, να μην ξεσπάω έτσι, να σου πω κάτι, βαρέθηκα τις συμβουλές, κοίτα τριγύρω σου, πέφτουν. όλα.

“σκέψου που λες να μην υπήρχανε σημεία στίξεως· εγώ αρχίζω και μισώ τα κόμματα, πρώτον γιατί μου θυμίζουνε τα άλλα κόμματα, τα αστικά”

κι άλλα πράγματα σκέφτομαι, πράγματα που δεν ενδιαφέρουν κανέναν, αλλά πού ξέρεις, ίσως κάποτε κάποιος να τα σκέφτηκε ή να τα σκεφτεί στο μέλλον, σκέψου που λες να μην υπήρχανε σημεία στίξεως· εγώ αρχίζω και μισώ τα κόμματα, πρώτον γιατί μου θυμίζουνε τα άλλα κόμματα, τα αστικά, και δεύτερον γιατί ποτέ δεν σε αφήνουνε τα ρημάδια να τελειώσεις κάτι, όλα μισοτελειωμένα, όλα μίξερα, όλα to be continued, όλα στρογγυλεμένα και στριμωγμένα σε ασύνδετα σχήματα λόγου, έλα μου όμως που εγώ ψάχνω σύνδεση, ψάχνω να βάλω μια τελεία κάπου, «εγώ δεν είμαι χρυ-

σανγίτης, αλλά», πάρτε το χαμπάρι επιτέλους πως συνήθως ό,τι προηγείται του αλλά αυτοανατρέπεται κατόπιν από μόνο του.

ή σκέψου ας πούμε να μην υπήρχανε τόνοι και οι λέξεις να τονίζονταν από αυτόν που τις διαβάζει. το δικό μου το αλλά να είναι το δικό σου το άλλα, το δικό μου κεφαλαίο γράμμα να είναι το δικό σου το κεφάλαιο του μαρξ, και τώρα που το σκέφτομαι να μην υπήρχαν κεφαλαία γράμματα, όλα να γράφονταν με μικρά, όλοι να ήμασταν ίσοι, όλοι να ξέραμε πόσο μικροί ήμαστε στην πραγματικότητα· κι έτσι θα καταλαβαίναμε πόσο ανάγκη έχουμε ο ένας τον άλλον και θα νιώθαμε τη δύναμή μας. δεν χρειάζεται

να είσαι μεγάλος για να είσαι δυνατός. δεν χρειάζεται να βροντοφωνάζεις το μέγεθός σου για να είσαι σημαντικός.

“δεν χρειάζεται να είσαι μεγάλος για να είσαι δυνατός. δεν χρειάζεται να βροντοφωνάζεις το μέγεθός σου για να είσαι σημαντικός”

πήξαμε στους φωτεινούς παντογνώστες αδερφάκι μου, όλοι ξέρουμε τα πάντα, την αλήθεια την κατέχουμε όλοι, γνωρίζουμε όλοι τους ενόχους της μαρφίν, είμαστε όλοι εισαγγελείς, τον ποινικό κώδικα τον παίζουμε ζαφνικά όλοι στα δάχτυλα, από δημοσιογραφία να σου πω εγώ το σωστό, αχ και να ήμουνα εγώ πρωθυπουργός θα ‘ξερα τι να κάνω, είμαστε έθνος ειδημόνων·

μα δεν αντέχεται αυτή η πολυπραγμοσύνη περί ασχετοσύνης. ■

Το κείμενο αυτό αναρτήθηκε στο ιστολόγιο: nullapoenasinelege.wordpress.com.

Εικόνα: Νικόλας Άσιμος: «δεν ξέρει ο κόσμος να ζει, κατέβα να πάμε πεζοί». Από το λογαριασμό της Sine Lege στο Twitter (@NullaPoenas).

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Το θεώρημα του «άλλου» άκρου

...και η ακραία κυβερνητική πολιτική.

Σταύρος Αντύπας.

Με αφορμή τις τελευταίες εξελίξεις σχετικά με την εγκληματική οργάνωση της Χ.Α και κυρίως τον τρόπο με τον οποίο τα ΜΜΕ διαχειρίστηκαν το θέμα, πληθαίνουν οι δημοσιολογούντες περί της θεωρίας των δυο άκρων, αλλά κι εκείνοι που σοβαρά διατυπώνουν την αγωνία μήπως με πρόσχημα τις εγκληματικές ενέργειες ενός παραπολιτικού και ίσως παρακρατικού (η ιστορία θα δείξει) μηχανισμού, σπεύσει το σύστημα να ταυτίσει την έντονη πολιτική διαμαρτυρία και τις μελλοντικές κινητοποιήσεις ενόψει των

νέων μνημονιακών εξελίξεων, με δήθεν ακραίες αντιδράσεις που «υποσκάπτουν» την «δημοκρατική ομαλότητα».

Η διαχρονική και θεμελιώδης διαφορά των κυριάρχων ιδεολογιών όπως αυτές διαμορφώθηκαν ήδη εδώ και δεκάδες χρόνια και με δεδομένη και την ιστορική εμπειρία, δεν αφήνει κανένα περιθώριο σύγχυσης, πρόσμιξης ή ακόμη και συγκρισέως, εάν δεν εξυπηρετούνται συγκεκριμένες πολιτικές ή κοινωνικές σκοπιμότητες. Κι όμως, εύκολα στις ημέρες μας προκύπτουν συμπεράσματα σχετικά με «ακραίες» πολιτικές συμπεριφορές και υπόνοιες για «δημοκρατικές» ευαι-

σθησίες κόντρα σε εξτρεμιστικές διατυπώσεις. Την ίδια στιγμή μάλιστα, που οι αναμφισβήτητα ΑΚΡΑΙΕΣ κυβερνητικές επιλογές, ωθούν μεγάλα τμήματα της κοινωνίας στο ανθρωπιστικό πλέον περιθώριο.

Σίγουρα, για μια εγκληματική οργάνωση που με τα σύμβολα και τις δράσεις της προσβάλλει θεμελιώδεις αξίες που κατακτήθηκαν με αίμα και θυσίες, αλλά και την ιστορική μνήμη κι εμπειρία και στρέφεται κατά της ανθρωπίνης ζωής με ευκολία και ιδεολογική αλλαζονεία, υπάρχει το συνταγματικό και νομικό πλαίσιο αντιμετώπισής της, αρκεί να μην

ΜΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ούτε στον ήλιο μοίρα. Ούτε στη νύχτα

Η Οδύσσεια της Παιδείας για τα «παιδιά της νύχτας»

Μανώλης Μαυραντωνάκης.

9 Οκτωβρίου 2013

Με την ψυχή στο στόμα δεκαπέντε χιλιάδες παιδιά και ενήλικες φοιτούν στα νυχτερινά επαγγελματικά λύκεια και γυμνάσια της Ελλάδας.

Ανήλικα στη μαύρη εργασία, ενήλικα σε δουλειές του ποδαριού μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς χωρίς στον ήλιο μοίρα.

Όλοι αυτοί σε μια χώρα ερείπιο βρίσκουν το κουράγιο για να μάθουν γράμματα. Αυτά τα παιδιά, τα πραγματικά παιδιά της νύχτας, αγαπούν ίσως περισσότερο από εμάς τους άλλους το σχολείο και τα γράμματα. Θυσιάζουν γι’ αυτό τη νύχτα στα κρατητήρια.

Και μη νομίζεις πως είναι εύκολο να πας σε νυχτερινό σχολείο. Χρειάζεται βεβαίωση από τον εργοδότη και βιβλιάριο ενσήμων ή κάρτα ανεργίας για να πας

Εσπερινό. Βρες τώρα εσύ ποιος δίνει βεβαίωση και ένσημα στη μαύρη εργασία; Κι αν δεν μπορείς να συμπληρώσεις μεροκάματα για να βγάλεις κάρτα ανεργίας; Μπάζα. Σκουπίδια. Ρημαγμένες τουαλέτες. Σπασμένες πόρτες. Κόλαση.

Με τη παρουσία εισαγγελέα ισχυρή αστυνομική συνέλαβε την Δευτέρα το βράδυ, 20 μαθητές στο 1ο ΕΠΑΛ Λαμίας που βρίσκεται υπό κατάληψη. Ανάμεσα στους συλληφθέντες ήταν 12 ανήλικοι που αφέθηκαν ελεύθεροι ενώ οι υπόλοιποι 8 ενήλικες, 4 μαθητές του ΕΠΑΛ και 4 που βρίσκονταν στο χώρο για συμπαράσταση, οδηγήθηκαν στο αυτόφωρο σήμερα αφού πρώτα έμειναν όλη τη νύχτα στα κρατητήρια.

Χωρίς την παρουσία δικηγόρου τρεις από τους μαθητές καταδικάστηκαν σε 20 ημέρες φυλάκισης με 3ετη αναστολή, ενώ οι άλλοι τρεις καταδικάστηκαν σε 4

μήνες φυλακή, επίσης με 3ετη αναστολή. Δύο αθωώθηκαν.

Η ποινή των τριών μαθητών που καταδικάστηκαν σε 20 μέρες δεν είναι εφέσιμη.

Όπως αναφέρουν τοπικά μέσα ενημέρωσης πολλά από τα παιδιά δεν ήταν σε θέση αμέσως μετά τη διαδικασία να πληρώσουν τα έξοδα της δίκης που τους χρεώθηκαν από το δικαστήριο.

Σημειώνεται ότι στο σχολείο που είναι υπό κατάληψη δεν έχουν γίνει φθορές ενώ οι μαθητές είχαν αντιμετωπίσει εισαγγελικές απειλές λίγες μέρες νωρίτερα. Στο συγκεκριμένο ΕΠΑΛ, που είναι νυχτερινό, απολύθηκαν καθηγητές 46 ειδικοτήτων με αποτέλεσμα οι μαθητές να βρίσκονται κυριολεκτικά στον αέρα, ενώ δεν υπάρχουν ούτε βιβλία. Ούτε στον ήλιο μοίρα. Ούτε στη νύχτα ■

Πηγή: Ιστολόγιο «Εξομολογήσεις Κανιβάλων» του SykoFantiS Bastoyni,

www.e-cannibals.gr.

Από την «ταυτότητα» του ιστολογίου:

Είμαι ο Μανώλης, σεμνός και ταπεινός, του στιλ: «Κάτι εμπειριούλες τις είχα κι εγώ στη ζωή μου». Σύμφωνα με αυτές, άλλες φορές γράφω εδώ κι άλλες δεν γράφω για ότι πέσει στην αντίληψή μου. Λατρεύω την αστρονομία, το κρύο, τη μουσική, και τις παθιασμένες κουβέντες. Είμαι **εναίσθητος**, και όχι σαν τα μούτρα σας.

ΔΙΚ-ΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ

Τώρα πρέπει να τρομοκρατήσουμε το σύμπαν της φενάκης¹

Με αφορμή την Απόφαση 297/2013 του Ειρηνοδικείου Αργοστολίου

Νίκος Αφαωνιάτης.

Γενική Απεργία (19-10-2019). «Δεν θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι την Κρίση», Ομοσπονδία Δικαστικών Υπαλλήλων Ελλάδος.

Πηγή Φωτ.: Oneiros@Flickr (Asteris Masouras).

Είναι βέβαιο ότι ο μελλοντικός μελετητής των συγκαιρινών κοινοβουλευτικών πεπραγμένων δεν θα νιώθει βολικά με όλα όσα συμβαίνουν στην ωραία αποικία μας² στα χρόνια του Μνημονίου.

Το 2011 η Βουλή ψήφισε 128 Νόμους. Από αυτούς οι 80 συνιστούσαν κύρωση διεθνούς συνθήκης ή διεθνούς δέσμευσης της χώρας ή κύρωση οικονομικών καταστάσεων του κράτους. Από τα εναπομείναντα 48 νομοθετήματα τα 37 περιελάμβαναν στον τίτλο την αποστροφή «και άλλες διατάξεις» ή ισοδύναμη έκφραση, ενώ μόνο 11 δεν περιείχαν σχετική διατύπωση. Από δε τα 11 αυτά νομοθετήματα, 2 συνιστούσαν κύρωση πράξεων νομοθετικού περιεχομέ-

νου και 3 συνιστούσαν ενσωμάτωση παράγωγου δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από δε τα υπολειπόμενα, 6 τον αριθμό, το 1 είχε τίτλο που παρέπεμπε σε ποικίλο περιεχόμενο και τα εναπομείναντα 5 περιείχαν σωρεία ρυθμίσεων ξένες προς το κύριο περιεχόμενό τους³.

Περιττό να αναφερθεί ότι το φαινόμενο αυτό εντάθηκε κατά το έτος 2012, ενώ η κατάσταση αυτή συνεχίζει, επιδεινούμενη μάλιστα, κατά το τρέχον έτος.

Αυτό που σε γενικές γραμμές χαρακτηρίζει τη νομοθετική φύση του κοινοβουλευτικού έργου κατά την τελευταία τριετία, ουσιαστικά είναι ο κανόνας μιας υπερταχείας νομοθέτησης, η οποία περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη μαζική και

επίπλαστη περιβαλλοντική ευαισθησία, έρχεται πλέον να γίνει και (νέος) νόμος του κράτους με εντελώς αντίθετα χαρακτηριστικά. Έτσι, την ίδια στιγμή που ξαφνικά όλοι εγείρουν οικολογικές ανησυχίες λόγω της βόσκησης, το υπο διαβούλευση νομοσχέδιο για την εκμετάλλευση του δασικού μας πλούτου, προβλέπει για πρώτη φορά στην ιστορία των ελληνικών δασών, δυνατότητες παραχώρησης μεγάλων δασικών εκτάσεων σε ιδιώτες με σκοπό – τι άλλο- την απόκτηση κερδών και την επιβολή σε αυτά φόρων απαραίτητων για τη δημοσιονομική προσαρμογή. Αποτέλεσμα της πολιτικής αυτής ευρεσιτεχνίας είναι να εξαφανισθούν από τον φυσικό τους χώρο άνθρωποι και ζώα άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δασικά οικοσυστήματα και στην θέση τους να εγκατασταθούν ξένοι όμιλοι άλλου είδους δραστηριοτήτων και αναπλάσεων. Κι έτσι, όσοι κτηνοτρόφοι δεν ακολουθήσουν το δρόμο της εσωτερικής και εξωτερικής μετανάστευσης, τους δίνεται η δυνατότητα (!!!) να απασχοληθούν σε δασικές Α.Ε., εγκαταλείποντας οικογενειακές παραδόσεις εκατοντάδων ετών.

“Κι έτσι, όσοι κτηνοτρόφοι δεν ακολουθήσουν το δρόμο της εσωτερικής και εξωτερικής μετανάστευσης, τους δίνεται η «δυνατότητα» να απασχοληθούν σε δασικές Α.Ε., εγκαταλείποντας οικογενειακές παραδόσεις εκατοντάδων ετών.”

Η υποκριτική αυτή στάση της κυβέρνησης, δεν είναι βέβαια τυχαία. Ο πρωτογενής τομέας (το διαφιμίζαν κιόλας), αποτελούσε μια χρήσιμη προοπτική για να μπορέσει η χώρα όταν κάποια στιγμή αποτινάξει τα δεσμά των μνημονίων, να

σταθεί στα πόδια της. Όχι φυσικά με τον παλαιοκομματικό τρόπο επιδότησης του παραγωγικού τομέα, αλλά μέσα από ένα νέο πλαίσιο λειτουργίας και δράσης. Η Βόρεια όμως Ευρώπη, οι χώρες δηλαδή που μας επιβάλλουν πως θα ζήσουμε και ως τότε, δεν θα μπορούσαν να αφήσουν έξω από τη σκληρή πολιτική τους, την άκρως ανταγωνιστική γι αυτούς κτηνοτροφία. Σύμφωνα με το δικό τους σχέδιο δράσης, που απνευστί εφαρμόζει η ελληνική κυβέρνηση, η ελεύθερη, βιολογική και παραδοσιακή κτηνοτροφία σε χώρες όπως η Ελλάδα, πρέπει να εξαφανισθεί γιατί ανταγωνίζεται ποιοτικά, διατροφικά και ποσοτικά τα υποπροϊόντα ζωικού κεφαλαίου που παράγουν οι βιομηχανικές έγκλειστες αλυσίδες παραγωγής τους. Θέλοντας επίσης να ελέγξουν, με τον ίδιο τρόπο που έλεγξαν τους σπόρους φύτευσης και ουσιαστικά απαγόρευσαν την κυκλοφορία γνήσιων και παραδοσιακών σπόρων και τα διατροφικά προϊόντα του ζωικού κεφαλαίου, (κρέας δηλαδή, γάλα και τυριά), προϊόντα με παράδοση και ποιότητα στη χώρα, επικαλούμενοι μορφολογίες δασικών εκτάσεων που δεν υπάρχουν στις χώρες τους αλλά στη Νότια Ευρώπη, εφαρμόζουν δήθεν περιβαλλοντικές πολιτικές που αφορούν τα ξένα και όχι τα δικά τους δάση κι επομένως την ξένη και όχι τη δική τους κτηνοτροφία. Την ίδια στιγμή μάλιστα, που δεν έδειξαν χρόνια τώρα κανένα ενδιαφέρον για την αποψίλωση δασικών εκτάσεων από άλλες δραστηριότητες εξορυκτικού και βιομηχανικού χαρακτήρα, ούτε φυσικά ανέλαβαν δράση για την πρόληψη, την αντιμετώπιση και την αποκατάσταση των συνεπειών των ανεξέλεγκτων πυρκαγιών.

Στα νησιά μας, την Κεφαλονιά και την Ιθάκη, λόγω της μορφολογίας τους, του μεγάλου ορεινού όγκου, των χαρακτηρισμένων δασικών εκτάσεων και των περιοχών NATURA, εάν τελικά περάσει η νέα αυτή πολιτική, θα καταστεί σχεδόν ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΙΚΗ η κτηνοτροφική δραστηριότητα, μια δραστηριότητα παραδοσιακή στον τόπο μας, με ιστορικά χαρακτηριστικά και με μεγάλη συμβολή στην τοπική οικονομία, καθώς η κτηνοτροφία εδώ και πολλές δεκαετίες αποτελεί βασικό πυλώνα οικονομικής δραστηριότητας και της κοινωνικής ζωής. Ιδιαίτερα δε μετά και την εφαρμογή της νέας ΚΑΠ, λόγω των φυσικών ιδιοτεροτήτων της περιοχής μας, θα εξαφανισθεί πλήρως η κτηνοτροφική δραστηριότητα, θα μεταναστεύσουν σε σύντομο χρονικό διάστημα εκατοντάδες οικογένειες που παραδοσιακά συνεχίζουν την κτηνοτρο-

φική δραστηριότητα που κληρονόμησαν από τους παππούδες τους, θα εκλείψουν τα μοναδικά διατροφικά προϊόντα ζωικής προέλευσης στο νησί μας, θα εξαφανισθεί η τυροκομική τέχνη, αυτόχθονες και προστατευόμενες φυλές ζώων θα εκλείψουν και η βιολογική κτηνοτροφία θα καταστεί παντελώς απαγορευτική. Κι όλα αυτά, με τραγικές συνέπειες για την κοινωνική συνοχή στο νησί και την οικονομική επιβίωση, καθώς η κτηνοτροφία αποτελεί βασικό κοινωνικό και οικονομικό πυλώνα λόγω και της νησιωτικότητάς.

Περιοχή Σάμης (18-6-2012).

Πηγή Φωτ.: PapaPiper@FlickrR.

Η αυτονόητη για κάθε κάτοικο του νησιού περιβαλλοντική ευαισθησία για τον τόπο του, είναι σαφέστατα προϋπόθεση της ιδιότητας του πολίτη. Κι ένας πολίτης που σέβεται την ιδιότητα του αυτή, μπορεί εύκολα να αναγνωρίσει ότι για τα εκβιαστικά μέτρα που λαμβάνονται δεν προέκυψε ποτέ καμία μελέτη ή έρευνα και δεν εφαρμόστηκε κανένα σχέδιο για την αποκατάσταση πχ των καταστροφών που επέφεραν οι ανεμογεννήτριες στα βουνά μας, ή οι φωτιές. Αντίθετα, μέλημα των κυβερνητικών αρχών, πρόχειρα, σκόπιμα και ανιστόρητα, είναι να εξαφανίσουν ανθρώπους και φυλές ζώων που έπρασσαν τη ζωή τους εδώ κι εκατοντάδες χρόνια σε εκτάσεις που τώρα θα δοθούν σε άλλες δραστηριότητες, γιατί αυτό απαιτεί το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα και η δική μας δημοσιονομική «προσαρμογή». Κι ο καθένας από εμάς οφείλει οι εκτάσεις αυτές να παραδοθούν, όχι σε εργολάβους, αλλά στα παιδιά μας. Το πρόβλημα λοιπόν της αποπλάνησης (αποχαρακτηρισμού) των δασικών εκτάσεων και του βιασμού του παραδοσιακού πρωτογενούς τομέα δεν είναι των κτηνοτρόφων μόνο και η λύση του μας αφορά όλους. Και κυρίως τα παιδιά μας. Γιατί σε λίγα χρόνια, αντί να ζωγραφίζουν, αναπαριστώντας δάση, πρόβατα και κατσικάκια, θα ζωγραφίζουν αναπλάσεις, ανεμογεννήτριες και λοιπά σιδερίκα. ■

εφαρμοσθεί με όρους αποκλειστικά και μόνο επικοινωνιακούς, άρα και πολιτικής ή μάλλον παραταξιακής σκοπιμότητας.

“Με ποιές μεθοδεύσεις θα προσπαθήσει να στείλει ένα κίνημα μαχητικής διεκδίκησης, όχι στην από καιρό «κλειστή» πια Μακρόνησο, αλλά στα κάγκελα της ποινικής καταστολής;”

Τί συμβαίνει όμως, εάν ένα σκόπιμο πολιτικά σύστημα, επιχειρήσει και όχι απλά επικοινωνιακά, να κονιορτοποιήσει κάθε κοινωνικό αγωνιστικό σκίρτημα που θα ξεφύγει από τη δεξαμενή των ανεκτικών, γι αυτό, προθέσεων και δράσεων; Με ποιές μεθοδεύσεις θα προσπαθήσει να στείλει ένα κίνημα μαχητικής διεκδίκησης, όχι στην από καιρό «κλειστή» πια Μακρόνησο, αλλά στα κάγκελα της ποινικής καταστολής; Και πως αλήθεια διακρίνεται το έγκλημα από την εξέγερση;

Οι εμπνευστές και επίδοξοι εφαρμοστές του θεωρήματος του «άλλου» άκρου, προφανώς και αγωνιούν παράλληλα με την πιθανότητα να απολέσουν τα κυβερνητικά αξιώματα, για κάτι πολύ πιο δυνατό κι έξω από τη λογική του συστήματος. Τρέμουν μήπως και η αδικία που πλημμυρίζει τη ψυχή του ανθρώπου, το στομάχι του που δεν μπορεί να είναι γεμάτο με τις ακολουθούμενες πολιτικές, οδηγήσουν σε κατά τη γνώμη τους και τα αυτοσυντηρητικά ένστικτά τους ακραίες ενέργειες που θα υπονομεύσουν το σύστημα που υπηρετούν.

Οι εκατοντάδες, όμως, χιλιάδες πλέον άνεργοι, οι κοινωνικά αποκλεισμένοι, οι πτωχευμένοι μικρομεσαίοι έμποροι, όταν βλέπουν τα σπίτια τους να διαλύονται, την οικογένειά τους να μετρά κέρματα για να βγάλει το νοίκι ή το φαγητό της, τον άνεργο αδελφό τους να ψάχνει μια θέση μισής ημιαπασχόλησης, τι άλλο όπλο έχουν, όχι μόνο για να πολεμήσουν, αλλά απλά για να αμυνθούν; Ποια ιδεολογία, ποιους ηγέτες να ακολουθήσουν και πως να εμπιστευθούν την πολυδιαφημιζόμενη πολιτική ομαλότητα; Σε ποιο κοινωνικό πολιτισμό να πιστέψουν; Πώς να τους εμπνεύσει ο σεβασμός στη δημόσια περιουσία και να μην ξεσπάσουν

σε αυτή με τη πρώτη ευκαιρία, όταν ο δημόσιος πλούτος κατακερματίστηκε δόλια από αυτούς που τον δημιούργησαν εις βάρος τους; Με ποιο τρόπο να μείνουν πιστοί στη δημοκρατική νομιμότητα, όταν η ίδια τους αντιμετώπισε τόσο απαξιωτικά και εχθρικά;

Πηγή Φωτ.: Sotiris Farmakidis@FlickrR.

Η επιχειρούμενη, με το θεώρημα του «άλλου» άκρου, τρομοκράτηση των πιο αδύναμων πολιτών που ζουν ήδη στην ανασφάλεια και τον φόβο περιμένοντας την επόμενη κατακεφαλιά, εκείνων που δεν ξέρουν πλέον από πόσους τρομοκράτες και πόσους προστάτες να προφυλαχτούν, είναι παρόλα αυτά, εντελώς ασημαντη και πάντως απειροελάχιστη μπροστά στην καθημερινή τρομοκράτηση από την απειλή της πείνας, της αδικίας και της εξαθλίωσης. Και ιστορικά έχει αποδειχθεί, πως όταν τα φαινόμενα αυτά έχουν διεισδύσει στη καρδιά της κοινωνίας και τείνουν να μονιμοποιηθούν, τότε οι πόρτες της εξέγερσης, αργά ή γρήγορα θα ανοίξουν και κανένα θεώρημα πολιτικής τρομοκράτησης δεν θα μπορέσει να περιορίσει την κοινωνική ορμή. Επειδή όμως από μόνη της η ορμή μπορεί απλά και μόνο να φέρει την εξέγερση και μετά την ωμή και άσκοπη βία, εκεί οφείλει να επέμβει η ιδεολογία εκείνη και οι πολιτικοί κομιστές της, που θα μετατρέψουν την ορμή όχι απλά και μόνο σε νέα κυβερνητική πλειοψηφία εντός του ίδιου συστήματος, αλλά σε ένα άλλο σύστημα αξιών και κοινωνικών προτεραιοτήτων. Κάτι που σήμερα αποκαλείται στοχευμένα «άλλο» άκρο.

Εκεί λοιπόν είναι και το διαχρονικό

χρέος όλων αυτών και των ιδεολογικών κληρονόμων τους, που κάποτε έδωσαν τη ψυχή και παραλίγο και τη ζωή τους για έναν άλλο κόσμο. Να μπορέσουν, όχι να αποπέμψουν τους κολασμένους που θα ξεσηκωθούν με το φόβο του χαρακτηρισμού τους ως «ακραίους», αλλά να τους οδηγήσουν σε δρόμους πολιτικής χειραφέτησης. Άλλωστε η ιδεολογία τους και μόνο δεν αποκρούει καμία μορφή πάλης. Αναγνωρίζει ότι μια αλλαγή της κοινωνικής συγκυρίας θα έχει σαν αναπόφευκτη συνέπεια την εμφάνιση νέων μορφών πάλης, που ενδεχομένως τώρα δεν μπορούμε καν να φανταστούμε.

“όταν τα φαινόμενα αυτά έχουν διεισδύσει στη καρδιά της κοινωνίας και τείνουν να μονιμοποιηθούν, τότε οι πόρτες της εξέγερσης, αργά ή γρήγορα θα ανοίξουν και κανένα θεώρημα πολιτικής τρομοκράτησης δεν θα μπορέσει να περιορίσει την κοινωνική ορμή.”

Η προβλέψιμη πια θεωρία της κοινωνικής τρομοκράτησης, αφού κάνει την προεκλογική της παρέλαση, θα σβήσει μπροστά στις αναμμένες φωτιές της κοινωνικής έκρηξης. Μιας έκρηξης που όσο βουβή κι απρόβλεπτη κι αν σήμερα φαντάζει, θα ναι αρκετή για να κάψει τους κάδους αχρήστων του πολιτικού μας πολιτισμού. Από τις φλόγες αυτές, ίσως και να ξεπηδήσει μια νέα μορφή πάλης και αντίστασης, που θα ανοίξει το δρόμο για κάτι πιο καθαρό και πιο ουσιαστικό, αφού πρώτα καούν τα απομεινάρια του ένδοξου συμβιβασμένου μετώπου της υποταγής και της μιζέριας με τις πιο ακραίες επιλογές ενός μη κοινωνικά νομιμοποιημένου αποσαθρωμένου πολιτικού συστήματος. Κάπου εκεί, κρύβεται και το ιστορικό χρέος της αριστεράς. Αν θα απαντήσει στο επικοινωνιακό θεώρημα του «άλλου» άκρου ή στην πραγματικότητα των ακραίων κοινωνικών συννεπιών, δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν θα το μάθουμε στο δελτίο των 8!!! ■

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ

Πόσο ανεξάρτητη είναι η Δικαιοσύνη;

Αμεροληψία, η δύναμη που τείνει να καταντήσει ανέκδοτο

Θάνος Αμπατζής.

Πάτρα, 7 Οκτωβρίου 2013

Με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα με τη Χρυσή Αυγή, τη δικαστική παρέμβαση και τις αποφάσεις που αυτή έλαβε σχετικά με την προσωρινή κράτηση ή μη των στελεχών της Χ.Α., έγινε στα ΜΜΕ συζήτηση για το κατά πόσο η δικαιοσύνη στον τόπο μας είναι ανεξάρτητη και αν αυτή την ανεξαρτησία της την επέδειξε στην υπόθεση αυτή. Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα θα πρέπει να δοθεί, αφού συνδυάσει κανείς τον ρόλο της δικαιοσύνης σε άλλες ανάλογες μικρότερης ή μεγαλύτερης σημασίας περιπτώσεις και πώς (αν)έδρασε σ' αυτές.

“τα εκθέματα των ποινικών δικαστηρίων στη χώρα μας έχουν κατακλυστεί από υποθέσεις φοροδιαφυγής. Με εντολή της εκτελεστικής εξουσίας η ανεξάρτητη δικαιοσύνη αποφάσισε τις υποθέσεις αυτές να τις προσδιορίζει κατά προτεραιότητα και να είναι πολύ φειδωλή στις αναβολές.”

Καταρχήν η συνταγματική επιταγή κάνει λόγο για την απόλυτη ανεξαρτησία της δικαιοσύνης από την εκτελεστική εξουσία, αφού ο δικαστής είναι υποχρεωμένος να υπακούει μόνο στον νόμο και στην συνείδησή του.

Συμβαίνει αυτό στην πράξη;

Είναι γνωστό ότι ο διορισμός των επικεφαλής της δικαστικής εξουσίας, δηλαδή του Προέδρου, των Αντιπροέδρων, του Εισαγγελέα και των Αντεισαγγελέων του Αρείου Πάγου, γίνεται από την εκάστοτε Κυβέρνηση μετά από πρόταση του Υπουργού της Δικαιοσύνης. Το γεγονός αυτό από μόνο του δημιουργεί έναν θύλακα εξάρτησης, αφού είναι λογικό να θέλει να είναι κάποιος αρεστός σ' αυτόν που θα τον επιλέξει γι' αυτές τις ανώτατες θέσεις. Έτσι παρατηρεί κανείς, με ελάχιστες εξαιρέσεις, μια «ταύτιση απόψεων» της ηγεσίας της Δικαιοσύνης με την Κυβέρνηση που την εξέλεξε.

Ένας άλλος θύλακος επιρροής της Εκτελεστικής εξουσίας στην δικαστική είναι ο απαράδεκτος διορισμός στελεχών της τελευταίας σε κρατικές θέσεις (συνήθως τίθενται επικεφαλής ανεξάρτητων αρχών), δικαστών που συνταξιοδοτούνται. Καταλαβαίνει κανείς ότι η επιθυμία κάποιων να καταλάβουν μια από τις θέσεις αυτές, τους κάνει πιο επιρρεπείς στο να ενεργούν επιλεκτικά, ανάλογα κάθε φορά με τις εντολές ή τις επιθυμίες έστω της Κυβέρνησης. Τέλος η μεταπήδηση των επικεφαλής του συνδικαλιστικού οργάνου των δικαστών και εισαγγελέων στην πολιτική ή η κατάληψη απ' αυτούς θέσεων εξουσίας μετά την συνταξιοδότησή τους, στενεύει τα όρια της αληθινής ανεξαρτησίας τους.

Με τα δεδομένα αυτά παρατηρεί κανείς, όσο καλόπιστος κι αν είναι, την δικαστική εξουσία να «γέρνει» κάθε φορά, προσπαθώντας να προσεγγίσει την Κυβέρνηση και τις επιθυμίες της. Έτσι π.χ θα έπρεπε να περιμένει η ανεξάρτητη δικαιοσύνη το πότε θα στείλει ο αρμόδιος υπουργός σ' αυτήν τους φακέλους με τα κατορθώματα των νεοναζί, ανάλογα με το πότε συμφέρει την Κυβέρνηση να ασχοληθεί μ' αυτούς ο Εισαγγελέας, αντί να αξιώσει ο αρμόδιος δικαστικός λειτουργός την αποστολή τους, αφού τα ΜΜΕ βοούσαν γι' αυτά τα κατορθώματα, για τα οποία η δικαιοσύνη δεν είχε ασχοληθεί; Το ότι επελήφθη η Δικαιοσύνη μετά την κίνηση του αρμόδιου Υπουργού, αποδεικνύει την ανεξαρτησία της ή το αντίθετο; Θα τολμήσει η ανεξάρτητη δικαιοσύνη να ελέγξει τον κ. Δένδια και να του ζητήσει το λόγο για τον οποίο

κρατούσε αυτές τις δικογραφίες στα χέρια του χωρίς να τις προωθεί εκεί που πρέπει; Θα τον ελέγξει για το ότι περίμενε να χυθεί αίμα πριν κάνει το αυτονόητο, δηλαδή να στείλει τις δικογραφίες στην δικαιοσύνη αμέσως μόλις σχηματιστούν;

“στις δύσκολες μέρες που περνάμε έχουμε ανάγκη από θαρραλέους υπηρέτες του δικαίου. Δικαστές που πράγματι θα κρίνουν με βάση τον νόμο και την συνείδησή τους. Δικαστές που θα τολμήσουν να θεωρήσουν αντισυνταγματικά και να μην εφαρμόσουν τα τόσα νομοθετικά εξαμβλώματα που καθημερινά παράγονται με εντολή των δανειστών μας, κόντρα σε ρητές συνταγματικές διατάξεις. Τέτοιους δικαστές χρειάζεται ο τόπος.”

Αλλά ας δούμε και άλλα παραδείγματα:

Η περίφημη λίστα Lagarde προκάλεσε στον τόπο μας (και δικαιολογημένα) θύελλα πριν ένα χρόνο περίπου. Γράφτηκαν και ακούστηκαν πολλά. Η πολιτική ηγεσία του τόπου μας, που μας κυβερνά σήμερα δήλωσε ότι από την λίστα αυτή, που ο «κακός» Παπακωνσταντίνου την αλλοίωσε και ο καλός Βενιζέλος την θυμήθηκε μετά από ένα χρόνο κατοχής της, θα έβγαине χρήμα, αφού σ' αυτήν συγκαταλέγονταν μεγαλοκαταθέτες, που πιθανόν να έχουν φοροδιαφύγει. Άκουσε κανείς τίποτε τους τελευταίους μήνες για τη λίστα; Η δικαιοσύνη αναρωτήθηκε αν κάτι βρωμάει στην υπόθεση αυτή; Έκανε τίποτε; Ή μήπως φοβάται ότι θα στεναχωρήσει τους ηγέτες ΝΔ και ΠΑΣΟΚ; Είναι αυτό ανεξαρτησία;

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ ΔΑΣΗ

Ο βιασμός της κτηνοτροφίας

...και η αποπλάνηση του δασικού μας πλούτου

Σταύρος Αντύπας.

Κτηνοτρόφοι μοιράζουν δωρεάν γάλα κατά την διάρκεια διαμαρτυρίας στην Πλατεία Συντάγματος (6-4-2009).

Πηγή Φωτ.:

karpidis@FlickrR (Andreas Kontokanis).

Μετά τον αφανισμό της μικρομεσαίας τάξης και την υπαγωγή του εργατικού δυναμικού της χώρας σε καθεστώς μακροχρόνιας ανεργίας, ημιαπασχόλησης και τελικά εργασιακής δουλείας, ήρθε πανηγυρικά και η ώρα του πολυδιαφημιζόμενου πρωτογενούς τομέα. Χωρίς να αποτελεί μνημονιακή υποχρέωση αλλά ακολουθώντας πιστά και ανεπιφύλακτα τις εντολές της Ε. Ε με ορίζοντα τη νέα ΚΑΠ, η κυβέρνηση ξεκινά τα μέτρα εξαφάνισης της ανταγωνιστικής για τα ισχυρά κράτη κτηνοτροφικής δραστηριότητας στην Ελλάδα.

Με πρόσχημα μια όψιμη περιβαλλοντική ευαισθησία και την αποκατάσταση του δασικού χαρακτήρα, όχι όμως και στα σημεία εκείνα όπου περήφανα στέκουν οι βίλες των εργολάβων της μεταπολιτευτικής Ελλάδας, ξαφνικά, βίαια και χωρίς κανένα προγραμματισμό ή μελέτη, σχεδιάστηκε η απομάκρυνση μιας παραδοσιακής παραγωγικής δραστηριότητας που αιώνες τώρα ήταν συνυφασμένη με την ύπαιθρο, δασική, ημιδασική και μη,

από τον φυσικό της χώρο. Με τον τρόπο αυτό εφαρμόζεται πλέον το χρονικό ενός προαναγγελλθέντος θανάτου.

Με την εφαρμογή του Νόμου 4061/2012, όπως αυτός εφαρμόζεται δύναμι και της υπ αριθμ. 169536/1516/19-4-2012 εγκυκλίου του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής, με την διαπίστωση και μόνο του δασικού χαρακτήρα εκτάσεων που μέχρι τότε ενέπιπταν κατά παρέκκλιση στο Νόμο 1734/1987 «περί βοσκότοπων», εφαρμόζονται πλέον οι δασικές διατάξεις και ουσιαστικά επιστρέφουν στην δασική νομοθεσία, με αποτέλεσμα να απαγορεύεται η βόσκηση σε περιοχές όπου είχαν χαρακτηριστεί κατά παρέκκλιση βοσκότοποι.

Παράλληλα με την αυστηρή εφαρμογή από τον ΟΠΕΚΕΠΕ του νέου Εθνικού Σχεδίου Διαχείρισης βοσκοτόπων εμπνεύσεως της Ε.Ε, χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψιν η ιδιαιτερότητα του ελληνικού χώρου και η κτηνοτροφική παράδοση της χώρας εδώ και εκατοντάδες χρόνια, χιλιάδες στρέμματα που έως σήμερα αποτελούσαν κατ' εξοχήν και κατά παράδοση βοσκοτόπους εκμεταλλεύσιμους από τους κτηνοτρόφους, εξαιρούνται από το σύστημα ενισχύσεων, ενώ καθίσταται απαγορευτική η υλοποίηση άλλων προγραμμάτων, όπως Βιολογικής Κτηνοτροφίας, Διατήρησης Αυτόχθονων Φυλών κ.λπ. που ουσιαστικά στο άμεσο μέλλον θα κινδυνεύσουν να εξαφανισθούν. Και μπορεί μέχρι σήμερα, τα καθεστώτα ενίσχυσης να λειτούργησαν αρκετά συχνά με τον ίδιο τρόπο που λειτούργησε το μεταπολιτευτικό τερατούργημα, δηλαδή χαριστικά, με αδιαφάνεια και κομματικά χαρακτηριστικά με σκοπό τον παράνομο πλουτισμό και την άγρα νήφων, όμως οι ενισχύσεις αυτές για τον πραγματικό κτηνοτρόφο που περνά τη ζωή του στον αέρα και τη βροχή, τον καύσωνα και τη ξηρασία, θα είναι πάντα απαραίτητες για να διατηρήσει το ζωικό του κεφάλαιο, να ταΐσει τα ζωντανά του και να αποκαταστήσει τις συχνά αιφνίδιες φυσικές καταστροφές. Παράλληλα, χωρίς τα ποσά των ενισχύσεων δεν θα μπορούσε να υπάρχει ούτε βιολογική κτηνοτροφία, ενώ παραδοσιακές και αυτόχθονες φυλές θα είχαν εξαφανισθεί εδώ και

πολλές δεκαετίες.

“Αποτέλεσμα της πολιτικής αυτής ευρεσιτεχνίας είναι να εξαφανισθούν από τον φυσικό τους χώρο άνθρωποι και ζώα άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δασικά οικοσυστήματα και στην θέση τους να εγκατασταθούν ξένοι όμιλοι άλλου είδους δραστηριοτήτων και αναπλάσεων.”

Το πρόσχημα των νέων αυτών πολιτικών δράσεων, ξένης εμπνεύσεως και ελληνικής εφαρμογής, ακούγεται με ιδιαίτερη βαρύτητα. Πλασματικός στόχος, η αποκατάσταση του φυσικού περιβάλλοντος στον ορεινό όγκο της χώρας. Παρόλα αυτά, καμία μελέτη, κανένα ερευνητικό πρόγραμμα και κανένας σχεδιασμός δεν εντοπίζει το πρόβλημα, δεν ερευνά την κατά τόπο έκταση του επικαλούμενου προβλήματος και δεν μπαίνει στο κόπο να προτείνει εναλλακτικά μέτρα, φιλικά στο περιβάλλον και τη κτηνοτροφική δραστηριότητα, που παραδοσιακά και διαχρονικά ασκείται μέσα στα δασικά οικοσυστήματα και είναι μέρος των οικοσυστημάτων αυτών. Δυστυχώς λέξεις μόνο για κάποια πλημμυρικά φαινόμενα που αποδίδονται στην υπερβόσκηση, αλλά τίποτα για το «πάπλωμα» της λεηλασίας των ορεινών όγκων από μεγάλες ενεργειακές δραστηριότητες εθνικών εργολάβων που σχεδόν ποτέ δεν εφαρμόζουν τις περιβαλλοντικές μελέτες, μέρος των οποίων είναι και τα αντιπλημμυρικά έργα.

Το πρόσχημα αυτό και η όψιμη και

πλησιάζουν ερχόμενες απ’ έξω, πρέπει να είσαστε σε θέση με τα τεωρακισμένα σας να δώσετε σε μερικές απ’ αυτές ένα μάθημα, που θα αποθαρρύνει τις άλλες να δοκιμάσουν να δράσουν. Μπορείτε να υπολογίζετε στην υποστήριξή μου για όλα τα λογικά και συνετά μέτρα που λάβετε σ’ αυτή τη βάση. (Προσέξτε, λογικά και συνετά μεν τα μέτρα αλλά Σ’ ΑΥΤΗ ΤΗ ΒΑΣΗ. Δηλαδή, στη βάση της σφαγής). Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα. Θα ήταν για μας μεγάλο πράγμα να το κατορθώσουμε χωρίς αιματοχυσία, αν μπορεί να γίνει, αλλά και με αιματοχυσία αν είναι αναπόφευκτο».

Πώς είναι δυνατή μια ένοπλη επέμβαση χωρίς αιματοχυσία, αυτό μόνο ο Τσώρτσιλ το ξέρει. Ίσως και ο Παπανδρέου, που ενώ τάσσεται αναφανδόν κατά της αιματοχυσίας (αυτό θα έλειπε, να ταχθεί υπέρ), αποδέχεται και εγκρίνει την ένοπλη επέμβαση των Άγγλων, των «ελευθερωτών», των παραδοσιακών συμμάχων και φίλων της Ελλάδας. Άλλωστε, πρέπει να το παραδεχτούμε, χωρίς τον Τζωρτζ Κάνιγκ νεοελληνικό κράτος κατά πάσα πιθανότητα δεν θα υπήρχε. Ξέρει τι λέει και πού πατάει ο Τσώρτσιλ.

7. Νυν υπέρ πάντων ο θάνατος

Αντιμετωπίζοντας τα πράγματα με την κοινή λογική, θα μπορούσε να πει κανείς πως ο Τσώρτσιλ έκανε δύο χοντρά λάθη επεμβαίνοντας ένοπλα στην Αθήνα. Πρώτον, υποτίμησε τη δύναμη του ΕΛΑΣ και την υποστήριξη του λαού προς το ΕΑΜ, και δεύτερον δεν πήρε υπ’

όψιν την διεθνή κοινή γνώμη, που σχεδόν χωρίς εξαίρεση, είναι εναντίον του, ύστερα απ’ τη σφαγή της ματωμένης Κυριακής, 3 Δεκεμβρίου 1944.

Αλλά και το ΕΑΜ κάνει δύο εξ ίσου χοντρά λάθη. Πρώτον, είναι σίγουρο πως η αντίδραση της διεθνούς κοινής γνώμης θα κάνει τον Τσώρτσιλ ν’ αλλάξει τακτική και να προσπαθήσει να βρει ειρηνική και συμβιβαστική λύση, και δεύτερον δεν χτυπάει τους Άγγλους δια του πανίσχυρου ΕΛΑΣ πουθενά αλλού έξω απ’ την Αθήνα. Ας δούμε τη διαπλοκή των λαθών κατά ζεύγη εκατέρωθεν καθώς και το κομοφούζιο που θα δημιουργηθεί απ’ την εν λόγω διαπλοκή.

Ο Τσώρτσιλ εύκολα μαντεύει πως ο ΕΛΑΣ δεν θα επέμβει πουθενά αλλού εκτός απ’ την Αθήνα, γιατί κάτι τέτοιο θα εσήμαινε εμφύλιο πόλεμο και τόσο το ΚΚΕ όσο και το ΕΑΜ σε καμία περίπτωση δεν επιδιώκουν τον εμφύλιο πόλεμο. Συνεπώς, η στρατιωτική ισχύ του ΕΛΑΣ εξουδετερώνεται αυτόματα απ’ την ειρηνική πολιτική του ΚΚΕ και του ΕΑΜ. Που δεν διακινδυνεύουν να παίξουν σκληρό παιχνίδι, όπως ο Τσώρτσιλ. Θα μπορούσαν όμως να το παίξουν αν είχαν τη σιωπηλή έστω υποστήριξη των Ρώσων. Όμως ο Στάλιν μένει υποδειγματικά ουδέτερος κατά τη διάρκεια της δεκεμβριανής σύγκρουσης. Και λέει πάρα πολλά το γεγονός πως ο Τσώρτσιλ δε χαρακτηρίζει κομμουνιστική την αντίσταση, αλλά... τροτσικιστική! Σε μια εποχή που οι τροτσικιστές εκτελούνταν απ’ τους κομμουνιστές! Κλείνει πονηρά το μάτι στον Στάλιν, λέγοντάς του, άσε σε μένα τους εχθρούς σου. Και ο Στάλιν

αφήνει ανενόχλητο τον Τσώρτσιλ να κάνει όπως τον βολεύει στην Ελλάδα, διότι αυτό υπαγορεύει το σύστημα της πολιτικοστρατιωτικής αντιπαροχής. Πήρε την Ουγγαρία, τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία, έδωσε την Ελλάδα. Παστρικοί λογαριασμοί – και τα σκυλιά (οι κομμουνιστές) δεμένα.

Όμως ούτε ο Τσώρτσιλ έχει την υποστήριξη των Αμερικανών. Μένουν κι αυτοί υποδειγματικά ουδέτεροι, όπως και οι Ρώσοι. Αυτή η διπλή ουδετερότητα βοηθάει τα μάλα τον ιδιοφυή Άγγλο πολιτικό, που δεν πρέπει να μας διαφεύγει πως είναι ο υπ’ αριθμόν ένα ηγέτης όλων των συμμάχων, σ’ όλη τη διάρκεια του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου.

Όσο για τη διεθνή κοινή γνώμη, ο πεπειραμένος Τσώρτσιλ ξέρει αυτό που ποτέ δεν θα καταλάβει κανένας ανθρωπιστής. Ότι, δηλαδή, σ’ έναν πόλεμο το δίκιο δε βρίσκεται απ’ τη μεριά της ηθικής αλλά απ’ τη μεριά της βίας. Ο πόλεμος είναι εξ ορισμού ανήθικος, κι όποιος ηθικολογεί πολέμώντας είτε είναι εντελώς βλαξ, είτε είναι ανθρωπιστής της δεκάρας, που ενώ εμπλέκεται σε πόλεμο, αρχίζει μετά να τσαμπουνάει για «δίκαιο πόλεμο», για «ηθικό πόλεμο» και άλλα τέτοια δημαγωγικά και βλακώδη. Ο Τσώρτσιλ δεν καταλαβαίνει από τέτοια. Βαράει αδιαφορώντας επιδεικτικά για την ηθική γιατί ξέρει πως στον πόλεμο δεν υπάρχει ηθική, υπάρχει μόνο η με κάθε τρόπο επιδίωξη της νίκης και συνεπώς η επιθυμία της συντριβής του αντιπάλου. Ο πόλεμος είναι μια ζωώδης κατάσταση, κι αυτό ο Τσώρτσιλ το ήξερε καλύτερα παντός άλλου. ■

Τα ενυπόγραφα κείμενα/άρθρα που δημοσιεύονται εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων, ακόμη κι αν είναι μέλη της συντακτικής ομάδας και δεν απηχούν απαραίτητα τις απόψεις του έστω.

Κανένα μέρος του παρεχομένου στους αναγνώστες περιεχομένου του εντύπου δεν αποτελεί και δεν μπορεί να θεωρηθεί σε καμία περίπτωση, ευθέως ή έμμεσα, παρότρυνση, οδηγία, συμβουλή ή προτροπή για οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη, αντιθέτως

εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια των αναγνωστών κατόπιν προσωπικής αξιολόγησης να ενεργήσουν με βάση τη δική τους βούληση, αποκλειομένης οιασδήποτε ευθύνης μας.

Ο στίχος της προμετωπίδας του *έστω* «Μικρές περιπλανήσεις μ’ εκείνους που δεν ήρθαν...» προέρχεται από το τραγούδι *Μικρές Περιπλανήσεις* (1992), Στίχοι: Στέργος Παπαποστόλου, Μουσική: Νίκος Αρμπιλιάς.

Ευχαριστούμε θερμά την Μαρία Δουδούμη για την βοήθεια της στην δακτυλογράφηση - στοιχειοθεσία κειμένων.

Ζητήστε το *έστω*

Στο Αργοστόλι:

• Βιβλιοπωλείο Κύβος
Λ. Βεργωτή 13, τηλ. 2671026872.

• Βιβλιοπωλείο Σταματελάτου
Λιθόστρωτο 1, τηλ. 2671 022918.

Στο Αργοστόλι:

• Κρεοπαντοπωλείο Σταμούλης
• Φωτογραφείο Λουκάτου

Στο Ληξούρι:

• Βιβλιοπωλείο Happy House
Βαλαωρίτου 3, τηλ.: 2671092411

Στη Σάμη:

• Βιβλιοπωλείο Μαμούθ
τηλ.: 2674022755

Κεντρική διάθεση:

Τηλ.: 2117902112, **Φαξ:** 2117905003,
Email: *info[at]jesto.gr*

Ας πάμε παρακάτω:

Τα δύο τελευταία χρόνια με έξαρση τους τελευταίους μήνες, τα εκθέματα των ποινικών δικαστηρίων στη χώρα μας έχουν κατακλυστεί από υποθέσεις φοροδιαφυγής. Με εντολή της εκτελεστικής εξουσίας η ανεξάρτητη δικαιοσύνη αποφάσισε τις υποθέσεις αυτές να τις προσδιορίζει κατά προτεραιότητα και να είναι πολύ φειδωλή στις αναβολές. Στην πράξη έχει παρατηρηθεί μια αυστηρότητα εκ μέρους των ποινικών δικαστών, πολλές φορές μάλιστα χωρίς καν να πολυλαμβάνεται υπόψη, αν ο κατηγορούμενος είναι συνειδητός φοροφυγάς, οπότε και είναι πράγματι άξιος αυστηρής τιμωρίας, ή είναι θύμα της κρίσης και της

καταστροφής της επιχείρησής του, που στη συνέχεια πήρε στον λαιμό της μια άλλη ή άλλες επιχειρήσεις, οι ιδιοκτήτες των οποίων θα βρεθούν σε αδυναμία να πληρώσουν τα όσα σήμερα τους ζητά ο Στουρνάρας κατ’ εντολή των δανειστών; Δείχνει αυτό ανεξαρτησία του δικαστή; Η άποψη ότι «ελεγχόμαστε» και δεν μπορούμε να δίνουμε αναβολές, ταιριάζει σε ένα πραγματικά ελεύθερο πνεύμα; Όσοι δε δικαστές ξεπεράσουν αυτή την ασφυκτική πίεση των ανωτέρων τους της πολιτικής εξουσίας, εκτιμώ ότι κινδυνεύουν να έχουν δυσμενή μεταχείριση.

Ποιος θέλει άραγε την δικαιοσύνη πραγματικά ανεξάρτητη και ποιος εδώ και χρόνια προσπαθεί να την ποδηγετεί;

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Περί του Δικαίου της Εξαίρεσης

Τα δηλητηριώδη βέλη του συνταγματικού τόξου

Sine Lege.

9 Οκτωβρίου 2013

Όσο περνούν οι μέρες όλο και αυξάνονται και πληθύνονται οι ένοχοι της έρευνας για την πρώην οργάνωση του περιθωρίου και νυν κόμμα της αστικής δημοκρατίας. Η ομάδα εισαγγελέων και ανακριτών που έχουν αναλάβει την υπόθεση φαίνεται πως δουλεύουν νυχθημερόν, προκειμένου να τιμωρηθούν όλοι οι ένοχοι για τη σύσταση και τη λειτουργία της κατά τα λεγόμενα και φαινόμενα εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής. Σήμερα μόλις ζητήθηκε από το Κοινοβούλιο η άρση της βουλευτικής ασυλίας άλλων τριών βουλευτών του εν λόγω κόμματος, προκειμένου να διερευνηθεί η συμμετοχή τους σε εγκληματικές πράξεις. Συνοπτικά, τις τελευταίες δέκα μέρες έχουν απαγγελθεί κατηγορίες για την πλειοψηφία των αδικημάτων του ελληνικού Ποινικού Κώδικα, με τις σημερινές εξελίξεις να θέλουν τους βουλευτές να κατηγορούνται για εσχάτη προδοσία, έγκλημα που τιμωρείται βαρύτατα από τον Ποινικό μας Κώδικα, καθώς στρέφεται κατά του Πολιτεύματος

της Προεδρευομένης Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας.

Υπενθυμίζουμε εδώ ότι οι αστραπιαίες κινήσεις για τη σύλληψη, το ξεμπρόστιασμα και την πάταξη της ακραίας εγκληματικότητας ανήκουν στην παρούσα κυβέρνηση, τον Πρωθυπουργό Αντώνη Σαμαρά και τον αρμόδιο Υπουργό Προστασίας του Πολίτη, Νίκο Δένδια. Να υπογραμμίσουμε επίσης σε αυτό το σημείο ότι η Αριστερά στέκεται παγωμένη και αμήχανη απέναντι σε όλη αυτήν την κινητικότητα των δυνάμεων του μνημονίου, που ενώ τόσο χρόνια άφηναν τη Χρυσή Αυγή να ρημάζει γειτονιές, σωματεία, σπίτια και κορμιά, ξαφνικά στράφηκαν εναντίον της, όχι γιατί κατ’ ουσίαν διαφωνούν με το φασισμό αλλά γιατί βρήκαν ευκαιρία να υφαρπάξουν ψήφους αγανακτισμένων πολιτών και πρώην δεξιών ψηφοφόρων, γιατί σταμάτησαν- τουλάχιστον προς το παρόν- να τους είναι χρήσιμες οι ομάδες των ακροδεξιών rangers και διότι εν τέλει η μητέρα Ευρώπη έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου στους Έλληνες κυβερνώντες αναφορικά με την ελληνική προεδρία στην Ευρώπη. Να τονίσουμε τέλος ότι η πλειάδα δικογραφιών που με τρομακτική για τα ελληνικά δεδομένα ταχύτητα εξετάζεται αυτήν τη στιγμή από τις εισαγγελικές αρχές δεν σχηματίστηκε τώρα, απλά τώρα ξαναβγήκαν από τα συρτάρια όλες οι μηνύσεις, οι αναφορές και οι καταγγελίες που για μήνες παρέμε-

Η απάντηση είναι εύκολη. Όμως στις δύσκολες μέρες που περνάμε έχουμε ανάγκη από θαρραλέους υπηρέτες του δικαίου. Δικαστές που πράγματι θα κρίνουν με βάση τον νόμο και την συνείδησή τους. Δικαστές που θα τολμήσουν να θεωρήσουν αντισυνταγματικά και να μην εφαρμόσουν τα τόσα νομοθετικά εξαμβλώματα που καθημερινά παράγονται με εντολή των δανειστών μας, κόντρα σε ρητές συνταγματικές διατάξεις. Τέτοιους δικαστές χρειάζεται ο τόπος. Μόνο τότε η Δικαιοσύνη θα είναι πράγματι και όχι κατ’ ευφημισμό το έσχατο ανάχωμα για τον αδύναμο και τον αδικούμενο. ■

ναν ανέλεγκτες, κι αυτό με πρωτοβουλία της εκτελεστικής εξουσίας. Η από το Σύνταγμα κατοχυρωμένη επαγγελματική και λειτουργική ανεξαρτησία των δικαστικών αρχών τίθεται πλέον ανοιχτά εν αμφιβόλω.

“η θεωρία των δύο άκρων βάζει στην ίδια ζυγαριά από τη μία κοινωνικούς αγώνες και αιτήματα για ελευθερία και δικαιοσύνη και από την άλλη ιδεοληψίες που έχουν αιματοκυλήσει την υφήλιο βασισμένες σε πειράματα ευγονικής.”

Εν μέσω λοιπόν οργασμών και ενθουσιασμού για τη φυλάκιση των νεο-ναζί, ο Πρωθυπουργός της χώρας επισκέπτεται τις Η.Π.Α., όπου δηλώνει ότι πατάχθηκε πλέον το ένα άκρο, και ότι πλέον στόχος της κυβέρνησης είναι και η πάταξη του άλλου άκρου, της μερίδας εκείνης του πολιτικού συστήματος που διατρανώνει την επιθυμία της για έξοδο από την Ευρώπη και τους θεσμούς της. Ταυτόχρονα, πόλεμος διεξάγεται στα συμβατικά Μ.Μ.Ε., τα οποία δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν η Χρυσή Αυγή αλλά τώρα που έμαθαν φρίττουν, γιατί *απειλείται η Δημοκρατία μας αγαπητοί τηλεθεατές*, ενώ εντύπωση προκαλεί η προσπά-

θεια των κυβερνητικών κύκλων να καταδικάσουν τη βία από κάθε μεριά έκφρασής της, τσουβαλιάζοντας σε μία περίοδο λόγου νεοναζιστικά εγκλήματα με κοινωνικούς αγώνες. Είναι η γνωστή τοις πάντων πλέον θεωρία των δύο άκρων, που κάθε άλλο παρά τυχαία και αθώα είναι, και η οποία έχει οδηγήσει ιστορικά τα έθνη της Ευρώπης σε ολισθηρά εδάφη. Η θεωρία των δύο άκρων αναπτύχθηκε στην Ευρώπη και κυρίως στη μεταπολεμική δυτική Γερμανία κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Το κόλπο γκρόσο του καπιταλισμού γνωστό: *εγκληματίες οι νεοναζί, τους καταδικάζουμε, αλλά εξίσου εγκληματίες και οι εξτρεμιστές αριστεροί και αναρχικοί, οι οποίοι με τις πράξεις τους μπορούν να μας οδηγήσουν πάλι σε αιματηρούς πολέμους. Οποιος επιβουλεύεται την αστική μας Δημοκρατία θα θεωρείται εχθρός μας.*

“Οι συνειδήσεις μετατράπηκαν από ταξικές σε τοξικές. Και όλα αυτά με ταυτόχρονη τεράστια ευθύνη των αριστερών κομμάτων της χώρας, καθώς μια τέτοια κυβέρνηση δεν θα έπρεπε να είχε σταθεί πάνω από ένα εξάμηνο στην εξουσία.”

Οι λαοί τσίμπησαν φυσικά γιατί ο φόβος φυλάει τα έρμα, κι έτσι οι αριστεροί βρέθηκαν στο ίδιο σακί με τους φασίστες. Εντωμεταξύ ο άλλος πόλος, εκείνος του Κομμουνισμού, κατέρρευσε με παταγώδη αποτυχία, αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο στους καπιταλιστές. Το κόλπο έπιασε και εξαπλώθηκε σχεδόν σε όλες τις ανεπτυγμένες και υπό ανάπτυξη χώρες, προκειμένου να ριζώσει σε γερά θεμέλια ο καπιταλισμός. Εν μέσω της αγριότερης κρίσης που έχει βιώσει ποτέ το καπιταλιστικό σύστημα, η θεωρία των δύο άκρων επανέρχεται δριμύτερη, αυτή τη φορά βασιζόμενη και σε άλλες δυνάμεις, όπως επί παραδείγματι στο θεσμό της δικαστικής εξουσίας όπως φυσικά και στο θεσμό της λεγόμενης τέταρτης εξουσίας, των πανίσχυρων μέσων μαζικής ενημέρωσης. Με σημείο και χώρο ίσως εκκίνησης την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους το 2001, ένα κύμα πάταξης της εγκληματικότητας και αναγκαστικής περυστολής προσωπικών δικαιωμάτων και ελευθεριών ξεκινά από τις Η.Π.Α. και κα-

ταφτάνει φυσικά και στην Ευρώπη. Η έννοια της εγκληματικότητας δεν έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο, πράγμα που δεν συμβαίνει τυχαία, φτάνει μόνο τα κανάλια να δείχνουν και να ξαναδείχνουν απανωτά την επίθεση του αεροπλάνου στους Πύργους, προκειμένου ο λαός να πειστεί συναισθηματικά και όχι λογικά ότι για να ταξιδέψει πλέον αεροπορικά από και προς τις Η.Π.Α θα πρέπει οι αστυνομικές αρχές να του παίρνουν λ.χ. δακτυλικά αποτυπώματα, κι ας καταπατά η πράξη αυτή συνταγματικώς κατοχυρωμένα ατομικά δικαιώματα, κι ας θίγεται η αξιοπρέπειά του ως πολίτη ενός φιλελεύθερου δημοκρατικού κράτους, αυτό που μετράει πια είναι η εικόνα. Και η εικόνα υπαγορεύει ότι πρέπει να φοβάσαι και να θεωρείς ύποπτο οποιονδήποτε είναι μαυριδερός, φοράει τουρμπάνι και μιλά αραβικά.

«Τρομοκρατία είναι να ψάχνεις για δουλειά», γράφει το σύνθημα έξω από το τμήμα Βιοημερίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Πηγή Φωτ.: alhtheia1.blogspot.gr

Στα εν Ελλάδι τώρα. Μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου, η ελληνική Κυβέρνηση υιοθετεί και ενσωματώνει στην ελληνική νομοθεσία οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης που περιέχουν τελείως αόριστες και νομικά αβάσιμες έννοιες- εδώ εντάσσεται και ο περίφημος τρομονόμος- προκειμένου να εναρμονιστεί με το πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι της μητέρας Ευρώπης. Η “πάταξη της τρομοκρατίας” γίνεται πρωταρχικός στόχος των κυβερνώντων, μόνο που κανείς δεν προσδιορίζει επιστημονικά και με καθαρά δικαιικά και νομικά κριτήρια τι ακριβώς είναι η τρομοκρατία. Η οριοθέτηση ορισμών και η δημιουργία ενός στέρεου πλαισίου κράτους δικαίου αλλάζει στόχους με τρόπο πραξικοπηματικό. Η αλληλουχία αυθαιρεσιών έχει ως εξής: το πρώτο μετέωρο βήμα γίνεται από τους φορείς της εκτελεστικής εξουσίας, το δεύτερο από τις δικαστικές αρχές και ούτω καθεξής. Το κοινωνικό σύνολο, αποχανωμένο από το κίνημα του λάιφ-σταϊλ, τα δανεικά χρήματα που περισσεύουν από τα πορτοφόλια και τα γυα-

λιστερά χαμόγελα των τηλεαστέρων δεν αντιδρά. *Εξάλλου όλα αυτά αφορούν τρομοκράτες.* Τα δικαστικά πραξικοπήματα που λαμβάνουν χώρα στις δίκες του λεγόμενου αντάρτικου πόλης, στις δίκες δηλαδή των μελών της 17N και του ΕΛΑ είναι πλείστα. Υιοθετείται πλέον και επίσημα το δίκαιο της εξαίρεσης· νέες παράνομες και αντισυνταγματικές πρακτικές γίνονται καθημερινότητα σε κρατητήρια και φυλακές υπό την σκέπη του δικαστή, όπως λ.χ. η λήψη γενετικού υλικού από τον κατηγορούμενο. Η πράξη αυτή, της λήψης DNA από πολίτη, είτε αυτός είναι ελεύθερος είτε προφυλακισμένος και άρα κατηγορούμενος για αδίκημα, δεν νοείται να λάβει χώρα άνευ συναίνεσης του ίδιου. Πλέον, η άρνηση κάποιου να δώσει αίμα και γενετικό υλικό στις αρχές νοείται ως παραδοχή ενοχής, γεγονός που δεν μπορεί να στηριχτεί νομικώς πουθενά, και γεγονός φυσικά που έχει οδηγήσει στην καταδίκη της χώρας από συνταγματικά δικαστήρια. Η νομική κοινότητα στέκεται αμήχανη απέναντι στη λαίλαπα ισοπέδωσης των δημοκρατικών ελευθεριών. Λίγες μόνο φωνές μιλούν για την επικίνδυνη εξαπλώση του δικαίου της εξαίρεσης, υποστηρίζοντας πως αργότερα όλο αυτό θα εξαπλωθεί στη μεγαλύτερη μερίδα της κοινωνίας και θα είναι πλέον αργά. Τίποτα δεν αλλάζει. Σχεδόν κανείς δεν ανησυχεί.

Φτάνουμε στο σήμερα. Η φτώχεια έχει γίνει πια πραγματικότητα, οι μήνες περνούν με την ανεργία να εκτινάσσεται, η ανάπτυξη που υπόσχονται οι κυβερνώντες έχει καταντήσει ανέκδοτο, ενώ οι πόροι και οι πηγές της χώρας ξεπουλιούνται κυριολεκτικά σε ξένους επενδυτές για πενιχρά ποσά. Η τακτική που οδηγεί σε πλήρη εξαθλίωση και υποταγή είναι πλέον ηλιού φαεινότερη, και η αισιοδοξία για το μέλλον εξατμίζεται πιο γρήγορα και από το βραστό νερό υπό τους σαράντα βαθμούς Κελσίου. Υπάρχουν όμως ακόμα κομμάτια του κοινωνικού ιστού που αντιμάχονται αυτήν την ακατανόητη προσπάθεια των αρχόντων να διαλυθούμε όλοι μας εις τα εξ ων συνετέθημεν, που δεν αποδέχονται τις φασιστικές μεθόδους απαλλοτρίωσης των ελληνικών εδαφών, που αρνούνται να δεχτούν ότι τα παιδιά τους δεν θα έχουν σχολεία, δασκάλους και πανεπιστήμια και ότι οι γονείς τους δεν θα έχουν παροχές υγείας· τουλάχιστον τις βασικές. Καθώς όμως ο φασισμός έχει πια φτάσει στο μεδούλι των θεσμών, οποιοσδήποτε αντιδρά θεωρείται εχθρός του κράτους, σε ελεύθερη δηλαδή μετάφραση εχθρός του συστήματος.

κοντά στο λόφο του Φιλοπάπου. Από κει ξεκίνησαν τα παλικάρια του σήμερα, 4 Δεκεμβρίου 1944, για να ακροβολιστούν στο κέντρο της Αθήνας, ώστε να επιτηρούν, υποτίθεται, την τάξη και να προφυλάσσουν τους κατοίκους της πρωτεύουσας απ’ τους ταραξίες κομμουνιστές. Κι όταν ένας απ’ τους ακροβολιστές κρίνει πως διαταράχτηκε η τάξη απ’ το πένθιμο εμβυτήριο που τάραξε τ’ αυτιά του, ρίχνει μια και ξαπλώνει έναν. Αυτό ήταν. Ακούν το μπαμ τα παλικάρια, κι αρχίζουν να βαρούν όλοι.

Κανείς δεν μπορεί να βεβαιώσει πως, κι αυτά τα επεισόδια, οργανώθηκαν απ’ τους Άγγλους. Αλλά ο άτσαλος τρόπος που εκδηλώθηκαν, μαρτυράει πως ήταν έργο καθαρά ελληνικό. Άλλωστε, αυτή τη μέρα οι Άγγλοι δε φαίνονται πουθενά. Είναι διακριτικοί. Βλέπεις, σέβονται τους νεκρούς. Ακόμα και τα δικά τους θύματα!

5. Η αρχή του μίνι εμφυλίου

Το βράδυ της Δευτέρας 4 Δεκεμβρίου, μέρα της κηδείας των θυμάτων της 3ης Δεκεμβρίου και της εμφάνισης στο προσκήνιο των παλικαράδων του Γρίβα, ο Παπανδρέου υποβάλλει την παραίτησή του. Όλοι πιστεύουν προς στιγμήν πως τώρα θα βρεθεί μια λύση και ο εμφύλιος θα αποτραπεί. Αλλά όταν ο Παπανδρέου ανακαλεί την παραίτηση, ύστερα απ’ την άρνηση του Σοφούλη να τον σκαντζάει (κορόιδο είναι, η αλεπού!), όλοι ξέρουν πως το δύσκολο έργο που ανέλαβε αυτός ο ευφυέστατος πολιτικός θα το φέρει σε πέρας. Δηλαδή, θα αποκλείσει απ’ τη διακυβέρνηση και τους κομμουνιστές και τους σοσιαλιστές και τους σοσιαλδημοκράτες, για να κυριαρχήσουν τελικά οι λεγόμενοι «μετριοπαθείς», γνωστοί και με το γεωμετρικό παραπεταύκι «κεντρώου», που είναι οι λιγότερο κραυγαλέοι δεξιοί, δεξιοί πάντως, όπως ακριβώς και ο Γ. Παπανδρέου και ο Σοφ. Βενιζέλος και ο Θεμ. Σοφούλης και όλα τα καλά παιδιά του Κέντρου, που θα αναλάβουν και θα διεκπεραιώσουν επιτυχώς τον εμφύλιο που θα ακολουθήσει, μέχρι να αναδιοργανωθεί η παραδοσιακή Δεξιά, που έχει δυσφημιστεί πολύ με τη δικτατορία του Μεταξά – κι αυτός είναι ο λόγος που προς το παρόν δεν την προτιμούν οι Άγγλοι.

Είναι αφέλια πρώτου βαθμού να πιστεύει κανείς πως το Κέντρο είναι δυνατό να έχει κάποια έστω και μακρινή σχέση με κάποια έστω και δυσκαθόριστη Αριστερά. Το Κέντρο είναι μια μετριοπαθής Δεξιά, που συγκεντρώνει λαπάδες πάσης

φύσεως. Προσωπικά, εγώ ο αριστερός, πάντα προτιμούσα την παραδοσιακή Δεξιά απ’ το Κέντρο, που μπερδεύει διαρκώς τα πάντα, έτσι που κουνιέται συνέχεια σαν εκκρεμές μια προς τα δεξιά, μια προς τα αριστερά για να ισορροπεί τελικά πάντα απ’ τα δεξιά. Μη μου μιλάτε, λοιπόν, για κεντρώο Παπανδρέου γιατί μου ανάβουν όλα τα αριστερά λαμπάκια. Άλλωστε, καταλάβατε ήδη πόσο αριστερός ήταν αυτόν τον δύσκολο καιρό ο Παπανδρέου. Αριστερός όσο κι ο Τσώρτσιλ.

Λοιπόν, την 4η Δεκεμβρίου 1944, που είναι η επίσημη ημερομηνία της έναρξης του μίνι εμφυλίου πολέμου που είναι τα Δεκεμβριανά, μετά την ανάκληση της παραίτησης του Παπανδρέου προς μεγάλη ανακούφιση του πρεσβευτή Λίπερ, που είχε πάει η καρδιά του στην Κούλουρη με τα καμώματα του Έλληνα υφισταμένου του, που δεν ήταν, λέει, διατεθειμένος να ανεχτεί τη σφαγή μεταξύ Ελλήνων, λες και πρώτη φορά θα σφάζονταν οι Έλληνες μεταξύ τους, ο Σκόμπι, ο γενικός ντερβέναγας της αγγλικής τότε αποικίας, που και τότε λεγόταν Ελλάδα (!), κηρύσσει τον στρατιωτικό νόμο. Και καλεί τον ΕΛΑΣ να εκκενώσει την Αθήνα σε μια μέρα.

Όμως, ο ΕΛΑΣ αντί να υπακούσει στο Σκόμπι, αρχίζει στα γρήγορα να καταλαμβάνει τα αστυνομικά τμήματα και να αφοπλίζει τους αστυνομικούς που, σημειωτέον, είναι κατοχικοί, χωρίς αυτό να σημαίνει πως είναι και συνεργάτες των Γερμανών κατ’ ανάγκην. Η αστυνόμευση δεν σταματάει. Βέβαια, ο ΕΛΑΣ εκτελεί και κανέναν αστυνομικό με συνοπτικές διαδικασίες, όταν εκτός από αστυνομικός είναι και συνεργάτης των Γερμανών, κι αυτός είναι ο λόγος που οι μισοί τουλάχιστον αστυνομικοί ζητούν και πετυχαίνουν την προστασία των Άγγλων. Εκτός απ’ τους ταγματασφαλίτες και τους χίτες, οι Άγγλοι έχουν τώρα συμμάχους και τους αστυνομικούς. Όλα τα καλά παιδιά είναι μαζί τους.

6. Τσώρτσιλ, ο νέος Κάνιγκ

Στις 7 Δεκεμβρίου 1944 διαρρέει και δημοσιεύεται στον αμερικανικό Τύπο, που σημειωτέον αυτόν τον καιρό είναι σχεδόν αναφανδόν υπέρ του ΕΑΜ, πράγμα που δεν πρέπει να προκαλεί εντύπωση γιατί οι Αμερικάνοι δεν έχουν αντικαταστήσει ακόμα τους Άγγλους στην Ελλάδα αλλά και γιατί δε βλέπουν καθόλου με καλό μάτι τη διανομή των Βαλκανίων ανάμεσα στους Άγγλους και τους Ρώσους, ένα γράμμα του Τσώρτσιλ απ’

ευθείας στον στρατηγό Σκόμπι και όχι στον πρεσβευτή του στην Αθήνα Λίπερ.

Αυτό το ιστορικό τεκμήριο, που μαρτυράει με τον πιο αδιάψευστο τρόπο τις προθέσεις των Άγγλων, έχει ημερομηνία 5 Δεκεμβρίου. Μ’ άλλα λόγια γράφηκε και στάλθηκε την επομένη της έναρξης του μίνι εμφυλίου πολέμου που είναι τα Δεκεμβριανά, ενός εμφυλίου πολέμου που υποβαστάζεται και υποστηρίζεται από τους Άγγλους αλλά όχι και από τους Αμερικανούς. Ο Ρούσβελτ ζει ακόμα, και όσο ζει οι Αμερικανοί θα παίζουν τίμια το παιχνίδι τους.

Βρετανοί στρατιώτες στην Αθήνα, κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών.

Διαβάστε μερικά αποσπάσματα αυτού του εκπληκτικού στον κυνισμό του γράμματος (παραθέτω από το βιβλίο του Αντρέα Κέδρου «Η ελληνική αντίσταση 1940-44): «Έδωσα οδηγίες στον στρατηγό Ουίλσον (είναι ο προϊστάμενος του Σκόμπι) να σας αφήσει όλες σας τις δυνάμεις και να σας σταλούν όλες οι δυνατότες ενισχύσεις. [...] Είστε υπεύθυνος για την διατήρηση της τάξης στην Αθήνα και οφείλετε να εξουδετερώσετε ή να καταστρέψετε όλες τις ομάδες ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που θα πλησιάσουν στην πόλη. Λάβετε όλα τα μέτρα που θα κρίνετε ωφέλιμα για να εξασφαλίσετε τον έλεγχο των οδών και για να κυκλώσετε όλες τις ομάδες ταραξιών. [...] Μη διστάσετε να πυροβολείτε κάθε ένοπλο που θα δοκιμάσει να αμφισβητήσει το βρετανικό κύρος στην Αθήνα ή το ελληνικό κύρος για λογαριασμό του οποίου ενεργούμε. Το καλύτερο, φυσικά, θα ήταν να συνυπογράψει τις διαταγές σας κάποια ελληνική κυβέρνηση, και ο Λίπερ ζητάει αυτή τη στιγμή από τον Παπανδρέου να παραμείνει στη θέση του για να σας βοηθήσει. Μη διστάζετε πάντως να ενεργείτε σα να βρισκόσαστε σε κατακτημένη πόλη, όπου θα είχε ξεσπάσει μια τοπική εξέγερση. Σε ό,τι αφορά τις ομάδες του ΕΛΑΣ που

ΟΤΑΝ Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΓΡΑΦΕΙ (ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ) ΙΣΤΟΡΙΑ

Αγγελολοδιονύσης Δεμπόνος: Μνήμη και Λήθη

Γρηγόρης Αν. Σταμούλης.

Όταν έγραφα το κείμενο που ακολουθεί ήμουν εικοσιτεσσάρων ετών. Σήμερα, τριάντα. Στα χρόνια που μεσολάβησαν άλλαξαν πολλά. Η προσαρμογή έγινε βίαια. Βεβαιότητες ανατράπηκαν, αξιοπρέπειες συνεθλίβησαν, ψυχές ποτοποιήθηκαν. Τούτος είναι ο λόγος που αναδημοσιεύουμε το ίδιο κείμενο. Ανάλλαχτο. Σε μία περίοδο κατακλυσμιαίων ανακατατάξεων, η διαφύλαξη της ιστορικής μνήμης, είναι το προαπαιτούμενο οχύρωμα για τη διάσωση της ατομικής μας ταυτότητας. Η διάσωση της ατομικής μας ταυτότητας, σημαίνει τη διάσωση της ατομικής και συλλογικής μας ελευθερίας. Σε μία εποχή όπου όλα αίρονται, η μνήμη αγγέλλεται την ελευθερία. Οι άνθρωποι μόνο ελεύθεροι από οποιοδήποτε είδους δουλεία μπορούν να υπάρξουν. Η ταυτότητα συνεπάγεται την ετερότητα και αντιστροφήως. Το μέρος συνεπάγεται το όλον και αντιστρόφως. Το εγώ συνεπάγεται το εμείς και αντιστρόφως. Μνήμη και λήθη. Ύπαρξη και ανυπαρξία. Ελευθερία και δουλεία.

Το έργο του κ.Δεμπόνου αποτελεί σπονδή στην ελευθερία και στην ελεύθερη σκέψη.

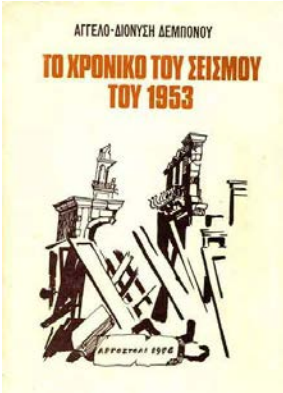
Σήμερα το έχουμε περισσότερο ανάγκη από ποτέ άλλοτε.

Τιμής ένεκεν λοιπόν.

Ως κοινωνία στερούμαστε προτύπων. Εν ολίγοις, προσώπων τα οποία θα χαράσσουν τον άπειρο χρόνο και θα σηματοδοτούν ως τηλαυγείς φάροι την πορεία. Με βεβαιότητα σας λέω ότι τέτοιες προσωπικότητες είναι υπαρκτές. Πιθανώς λόγω σεμνότητας ή δυστυχώς εξ' αιτίας της γενικευμένης απαξίωσης που επικρατεί στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τέτοιες προσωπικότητες συνήθως κουρνιάζουν στο ημίφως της δημοσιότητας, η οποία, μεταξύ μας, ελάχιστα τους αφορά. Τέτοιοι άνθρωποι, είθισται να προτιμούν τα «αμόλετα βουνά» και τις απάτητες κορφές, μακριά από την υστεροβουλία των «πεδινών», ταγμένοι να φυλάττουν τις δικές τους Θερμοπύλες. Από τέτοια μαγιά πλασμένος κι ο Αγγελολοδιονύσης Δεμπόνος.

Γόνος πολύτεκνης, αστικής οικογένειας, από τα νεανικά του χρόνια επέδειξε ζήλο στο σχολείο, εμφανίζοντας ιδιαίτερη έφεση στα μαθηματικά. Η Κλωθό όμως διαφορετικά κάμωσε το νήμα. Έτσι ο νεαρός Αγγελολοδιονύσης «παγιδεύθηκε» στην οικογενειακή επιχείρηση, θάβοντας τα φανερώνματα της ψυχής του, που τόσο αλλιώτικα του έγνεφαν, ενώ το μαγαζί, αυλάκωσε δια βίου με «στίγματα ανεξάλειφτα» τους εφιάλτες του. Μολαταύτα

και στον επιχειρηματικό στίβο τα κατάφερε περίφημα, εξασφαλίζοντας τα αναγκαία προς το ζην και διαγράφοντας μακρά πορεία στην Κεφαλονίτικη αγορά.

Μία χούφτα λάσπη κι ονειράτα ο άνθρωπος. Κι αν λησμονήσει τα ονειράτα, τότε μονάχα λάσπη απομένει. Μα στο νου του Αγγελολοδιονύση, το όνειρο, στραφτάλιζε ακατάπαντα με λάμψη απολυτρωτικά. Και κειος το ακλούθησε, έστω κι από λοξεμένες ατραπούς. Ένας σωρός ξερόξυλα ήταν η ψυχή του. Μια σπίθα αρκούσε για να γενεί ολοκαύτωμα και να θεριύνει η μέσα του φλόγα. Και η σπίθα δόθηκε... Δύο καλοί του φίλοι, ο γιατρός και ιστορικός κ. Γεράσιμος Πεντόγαλος και ο ιστορικός κ. Γιώργος Μοσχόπουλος, τον έφεραν σε επαφή με τα Κεφαλλονηακά Αρχαία.

Το momentum καθοριστικό γιατί μετά τους σεισμούς του 1953 τα αρχαία στοιβάζθηκαν όπως όπως σε σάκους και έπρεπε κάποιος να ασχοληθεί με την τακτοποίησή τους. Έτσι κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Σάββατο απόγευμα, που το μαγαζί ήταν κλειστό, ο Αγγελολοδιονύσης καταπιάνονταν με την ταξινόμηση, ανάγνωση και μεταγραφή «παρθένου» υλικού. Σελίδα σελίδα, σταγόνα σταγόνα, γουλιά γουλιά ρουφούσε την ιστορία του τόπου μας. Τη Δευτέρα διαδέχονταν η Τετάρτη, την Τετάρτη το Σάββατο και το Σάββατο η Δευτέρα. Ο Τροχός διέγραφε την αέναη κυκλική του πορεία, έτσι όπως τα φύλλα αρματώνουν τα δέντρα και έπειτα ξαπλώνονται στο χώμα, σαπίζουν και θρέφουν πάλι από την αρχή τις ρίζες και ξαναγίνονται φύλλα. Και τα χρόνια διάβαιναν και ο Αγγελολοδιονύσης, ακάματα, στέλνιζε την ιστορία της Κεφαλονιάς λιθαράκι λιθαράκι.

Αρχικά αντιμετώπιστηκε δύσπιστα και καχύποπτα. Η δαμόκλειος σπάθη της

επιστημονικής κοινότητας, απειλούσε διαρκώς με διασυρμό την εγκυρότητα των εργασιών του. Αυτό που τον φόβιζε ήταν μήπως δεν έκανε σωστά τη δουλειά του. Έτσι, δρώντας μεθοδικά και σχολαστικά, θέτοντας αυστηρά κριτήρια κατά τη σύνθεση του υλικού, πραγματοποιώντας λεπτομερή αναφορά των πηγών και ενίοτε επισυνάπτοντας στο παράρτημα και τα πρωτογενή κείμενα, απέφευγε οποιοδήποτε σκόπελο, αποδεικνύοντας ότι εργάζεται με σοβαρότητα. Συνήθως επεδίωκε να γράψει κάτι πρωτόπιαστο και ανέγγιχτο, αναλύοντάς το διεξοδικά. «Μετά από σε, κανείς» του είχε πει σαν συμβουλή ο κ. Πεντογάλος, κατά την συγγραφή του πρώτου του βιβλίου, θέλοντας να επισημάνει, το βαθμό στον οποίο έπρεπε να εμβαθύνει και να εξαντλεί το θέμα του.

Με την πάροδο του χρόνου, κατόρθωσε να επιβληθεί στη συνείδηση της επιστημονικής κοινότητας ως ισότιμος και αξιόλογος συνομιλητής. Με αποτέλεσμα να κληθεί και λάβει μέρος σε πληθώρα συνεδρίων, ενώ δεκάδες από τις εργασίες του δημοσιεύθηκαν σε έγκριτα περιοδικά. Παράλληλα, αναδείχθηκε σε αυθεντία στην ανάγνωση κακογραφίας, σε τέτοιο βαθμό, ώστε διακεκριμένοι επιστήμονες του χώρου, προσέτρεχαν σε αυτόν για δυσανάγνωστα και κακοσυσταγμένα κείμενα.

Ο ρόλος του ιστορικού στη διαμόρφωση κοινωνικής συνείδησης, κουλτούρας, αγωγής και γενικά του πολιτισμικού γίνεσθαι ενός λαού είναι καταλυτικής σημασίας. Αυτό συμβαίνει γιατί ο ερευνητής, ξεκλειδώνοντας το χρονοντούλαπο και ανασύροντας από τη λήθη στιλβωμένα γεγονότα, χαρίζει στις επερχόμενες γενεές αναμνήσεις, η οποίες δεν είναι μέρος του εμπειρικού τους κόσμου αλλά παραταύτα λειτουργούν συμβολικά, εμπνέοντας τις κατοπινές δράσεις τους. Έτσι εξασφαλίζεται μία δικαιοσύνη, κατά την οποία το παρελθόν δρα ως τροφοδότης του μέλλοντος, παρακάμπτοντας τα δεσμά της συγχρονικότητας ενώ παράλληλα, η μνήμη καθίσταται αφετηρία του πράττειν, διασφαλίζοντας τη συνέχεια ενός λαού. Αυτό είναι το κομβικό σημείο στο οποίο ο ιστορικός γεφυρώνει τις γενιές, πάνω από τα χαλάσματα και τους γκρεμούς του χρόνου. Είναι συνεπώς απαραίτητο να επι-

αυτόματα, ως έτοιμος και υπάρχων ήδη στρατός, στην υπό ίδρυση Εθνοφυλακή, στην οποία θα ενταχθούν επίσης και ορισμένες μονάδες του ΕΔΕΣ του Ζέρβα. Το άθροισμα σε άνδρες όλων των παραπάνω μονάδων θα δώσει και τον αριθμό των ανδρών του ΕΛΑΣ που πρέπει να ενταχθούν στην ίδια Εθνοφυλακή. Τα πράγματα φαίνονται πολύ καθαρά και πολύ αθώα. Ο αριθμός των δεξιών και των αριστερών στρατιωτών της υπό ίδρυση Εθνοφρουράς θα είναι ακριβώς ο ίδιος.

Ναι, αλλά ο ΕΛΑΣ είναι ήδη ένας έτοιμος και δοκιμασμένος στρατός. Όμως, ο οπλισμός του σε σχέση με τις άλλες, τις δεξιές μονάδες, είναι για τα πανηγύρια. Συνεπώς, την υπεροπλία θα την έχουν αυτομάτως οι δεξιοί. Άσε που τη στρατολογία που θα γίνει για να αυξηθεί ο αρχικός στρατός, θα την ελέγχει ο Παπανδρέου και οι Άγγλοι. Οπότε, σε λίγους μήνες οι ΕΛΑΣίτες που θα μπουν απ' την αρχή στην Εθνοφυλακή, θα έχουν εξαφανιστεί εντελώς μέσα στο πλήθος των επιστράτων, και ο στρατός θα γίνει αυτομάτως όργανο της Δεξιάς.

Γεώργιος Παπανδρέου και Σκόμπι (στη φωτογραφία δίπλα στον αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό).

Πονηρός ο Παπανδρέου, αλλά πονηροί και οι κομμουνιστές. Ο Σιάντος από μέρους του ΚΚΕ και ο Παρτσαλίδης από μέρους του ΕΑΜ επισκέπτονται τον Παπανδρέου την 30η Νοεμβρίου και του λένε, διαλύουμε τον ΕΛΑΣ, αν διαλύσετε την 3η Ορεινή Ταξιαρχία (του Ρίμινι). Να φκιάζουμε έναν στρατό εξ αρχής με επιστράτευση. Τίποτα πιο τίμιο και πιο λογικό. Όμως, ο Παπανδρέου απορρίπτει αυτό το καταφάνερα λογικό σχέδιο. Με τίποτα δε θέλει να διαλύσει την ταξιαρχία των πραιτωριανών. Και σα να μην έφτανε αυτό, ο Σκόμπι αυτοβούλως και χωρίς να ρωτήσει κανέναν στην κυβέρνηση, κυκλοφορεί μια προκήρυξη στους αντάρτες του ΕΛΑΣ και τους διατάσσει να παραδώσουν τα όπλα πριν απ' τις 10 Δεκεμβρίου. Ποιος, λοιπόν, είναι αυτός ο αποικιοκράτης που φέρεται σαν κυβερνήτης

σε αφρικανική χώρα και εκδίδει διαταγές, που δεν τις γνωρίζει η ελληνική κυβέρνηση;

Οι ΕΑΜίτες γίνονται θηρία, και με το δίκιο τους. Όλα τα αριστερά μέλη της κυβέρνησης παραιτούνται αμέσως, διαμαρτυρόμενοι για την απροκάλυπτη επέμβαση του Σκόμπι. Αλλά την επομένη της κυκλοφορίας της προκήρυξης και της παραίτησης των αριστερών, ο Παπανδρέου καλύπτει εκ των υστέρων την ενέργεια του Σκόμπι. Ημερομηνία καλύψεως 2 Δεκεμβρίου 1944. Δηλαδή, δύο μέρες πριν απ' τη ματωμένη Κυριακή. Και να σου λέει ο Παπανδρέου πως με τις ενέργειές του πρόλαβε τα χειρότερα. Άες και υπάρχουν χειρότερα απ' αυτά που θα ακολουθήσουν.

2. Ένας μίνι εμφύλιος

Το σχέδιο του ΚΚΕ και του ΕΑΜ για διάλυση όλων των ενόπλων αντιστασιακών σχηματισμών και τη δημιουργία του στρατού με επιστράτευση, δείχνει πως ουδεμία πρόθεση είχαν οι αριστεροί να συγκρουστούν με τους δεξιούς, και ουδόλως αποσκοπούσαν σε μια αποκλειστικά αριστερή κυβέρνηση, όπως κατ' επανάληψιν θα πουν αργότερα οι δεξιοί δημογγωγοί. Το ΕΑΜ δεν είναι ΚΚΕ, είναι κάτι πολύ ευρύτερο και συμπεριλαμβάνει και σοσιαλδημοκράτες, σαν τον Σβώλο και τον Τσιριμώκο, που δε θέλουν καθεστώς κομμουνιστικό, δηλαδή αυτό ακριβώς που δε θέλουν οι Άγγλοι και το τσιράκι τους, ο Γ. Παπανδρέου. Βέβαια, οι κομμουνιστές πολύ θα ήθελαν ένα κομμουνιστικό καθεστώς αλλά ξέρουν πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Προς το παρόν, τα κομμουνιστικά σχέδια προβλέπουν ενεργό συμμετοχή σε κυβέρνηση συνασπισμού κι αν η συγκυρία αργότερα ευνοήσει τους κομμουνιστές έχει καλώς από κομμουνιστικής απόψεως, αν δεν τους ευνοήσει, τουλάχιστον δε θα χάσουν και τα λίγα που έχουν κερδίσει. Ας μην ξεχνάμε πως ο πόλεμος στην Ευρώπη συνεχίζεται, και όλα παίζονται ακόμα.

Λογικότατο, λοιπόν, το σχέδιο, παρά τις κραυγές των φωνακλάδων υπερεπαναστατών που ζητούν Λαϊκή Δημοκρατία εδώ και τώρα. Αλλά κάτι τέτοιο θα είχε σα συνέπεια μια σύγκρουση κατ' αρχήν του ΚΚΕ με το ΕΑΜ, πράγμα ολικά και φανερά παράλογο. Όμως, αυτό που φοβούνται οι Άγγλοι είναι το πραγματικά λαοπρόβλητο και δοκιμασμένο ΕΑΜ, που έκανε θαύματα στη διάρκεια

της κατοχής. Αν το Μέτωπο διατηρούνταν ως μέτωπο, η Δεξιά θα τα εύρισκε ζόρικα εξ αρχής. Συνεπώς, το ΕΑΜ και κυρίως ο στρατός του, ο ΕΛΑΣ, έπρεπε να διαλυθούν πάση θυσία. Γι' αυτό, άλλωστε, βρισκόταν ο Σκόμπι στην Αθήνα. Σωστά έγραφε η εφημερίδα του ΕΑΜ «Ελεύθερη Ελλάδα»: μια άνευ όρων διάλυση του ΕΛΑΣ θα εσήμαινε εγκατάλειψη του λαού στα χέρια των δημίων του. Οι ταγματασφαλίτες καρδοκοούν, προστατευμένοι από τους Άγγλους. Και σ' αυτούς ακριβώς λογαριάζουν οι Άγγλοι περισσότερο απ' όσο στο δικό τους στρατό ή τον Ιερό Λόχο και την Ορεινή Ταξιαρχία του Ρίμινι. Οι ταγματασφαλίτες ξέρουν να δρουν ως κομάντος και ως σφαγείς, και συνεπώς είναι καταλληλότεροι για οδομαχίες απ' όσο στρατεύματα εκπαιδευμένα για κανονικές μάχες σε κανονικά πεδία. Βέβαια, τα αγγλικά τανκς θα παίζουν βασικό ρόλο στα Δεκεμβριανά, όπως θα δούμε, όμως θα λειτουργήσουν περισσότερο σαν κινούμενα οδοφράγματα, παρά σαν επιθετικά όπλα. Πίσω απ' αυτά τα κινούμενα οδοφράγματα θα κινούνται τρομαγμένοι ταγματασφαλίτες που ξέρουν πως δεν τους σώζει τίποτα αν νικήσουν οι ΕΑΜίτες, και γι' αυτό τα παίζουν όλα για όλα. Καλύτερο στρατό δεν θα μπορούσαν να βρουν οι Άγγλοι. Ο κάθε στρατηγός, συνεπώς και ο στρατηγός Σκόμπι, ξέρει πως δεν υπάρχει πιο καλός στρατιώτης απ' τον απελπισμένο στρατιώτη, που ξέρει πως μόνο η νίκη μπορεί να τον σώσει.

Τα παραπάνω σημαίνουν πως τα Δεκεμβριανά είναι ένας καθαρός εμφύλιος πόλεμος, που θα λειτουργήσει σαν προελούντιο σ' αυτόν που θα ακολουθήσει, και όχι απλά μια στρατιωτική επέμβαση των Άγγλων. Οι Άγγλοι, όπως αργότερα οι Αμερικάνοι στον κυρίως εμφύλιο, καθοδηγούν, οργανώνουν και εξοπλίζουν τους ντόπιους συνεργάτες τους, κυρίως τους ταγματασφαλίτες. Δηλαδή, βάζουν άλλους να σφάζονται για λογαριασμό τους.

3. Η ματωμένη Κυριακή

Την 1η Δεκεμβρίου 1944 ο Σκόμπι, ερήμην της ελληνικής κυβέρνησεως, καλεί τον ΕΛΑΣ να παραδώσει τα όπλα. Και την άλλη μέρα, πάλι ερήμην των πάντων, γεμίζει την Αθήνα με προκηρύξεις που πέφτουν από αεροπλάνα, καθώς και με αφίσες που κολλούν στους τοίχους οι μπράβοι του. Δε ζητάει τίποτα αυτή τη φορά. Απλώς, σαν καλός πατέρας, θέλει

ήταν παράλογο να περιμένει κανείς να γίνουν κάποτε υπεύθυνοι και έντιμοι πολίτες ενός κράτους γεμάτου απατεώνες. Αυτό το βιβλίο αγαπάει την Ελλάδα. Και γι’ αυτό δεν την κολακεύει. Λέει τα

σύκα σύκα και τους προδότες προδότες και όχι εθνικούς ήρωες. Θα μπορούσε να έχει τίτλο ”Αρνητική Ιστορία της Νέας Ελλάδας”, αν η άρνηση δεν ήταν αναγκαία για την κατάφαση. Συνεπώς, αυτό

το βιβλίο στοχεύει την κατάφαση μέσα από την άρνηση, κατά την προτροπή του Τέοντορ Αντόρνο. ■

Η ψυχολογία του φασίστα

Απόσπασμα από το βιβλίο του Βασίλη Ραφαηλίδη *«Ιστορία (κομμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974»*

Ας μάθουμε επιτέλους να λέμε τα πράγματα με τ’ όνομά τους και να μην παραποιούμε την ιστορία μας. Ο ελληνικός λαός, στην πλειονηφία του, αγάπησε το Μεταξά. Όπως και οι Ιταλοί που αγάπησαν το Μουσολίνι, όπως και ο Γερμανοί που αγάπησαν το Χίτλερ, όπως και οι Ισπανοί που αγάπησαν το Φράνκο. Ο φασισμός είναι λαϊκισμός - και κάθε λαϊκισμός είναι φασισμός κατά βάσιν και κατ’ ουσίαν.

Ο φασισμός δεν αγαπά το μεγάλο κεφάλαιο (εκτός από το πάρα πολύ μεγάλο που τον γεννάει) και λατρεύει το μικρομεσαίο. Ο φασισμός είναι κοινωνικό καθεστώς σπέσιαλ για μικροαστούς. Όχι για αστούς, ούτε για προλετάριους. Οι αστοί και οι προλετάριοι βρέθηκαν αντίπαλοί του εξ αρχής. Και δεδομένου ότι στη λεγόμενη αστική κοινωνία δεν κυριαρχούν οι αστοί αλλά οι μικροαστοί, δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς την απήχηση που είχαν στο λαό τα φασιστικά καθεστώτα.

Άλλωστε, οι στολές, οι παρελάσεις, οι λαμπαδηδρομίες, τα κολοσσιαία θεάματα αρένας, τα συνθήματα, το προγονικό μεγαλείο απ’ το οποίο ο χάλιας μικροαστός αντλεί δύναμη για να υποφέρει την ασημαντότητά του, όλα αυτά τα εκμεταλλεύτηκαν τέλεια όλοι οι φασίστες δικτάτορες. Και τα πλήθη ουρλιά-

ζουν «ζήτω! Είσαι ο μπαμπάς μας»! Ο χάλιας μικροαστός πάντα έχει ανάγκη από έναν σούπερ πατέρα του έθνους, που να τον προστατεύει απ’ τους παμφάγους καπιταλιστές, αλλά και από τους κομμουνιστές που απειλούν το όνειρό του για ένα πέρασμα στην «ανώτερη τάξη».

Ο Ιωάννης Μεταξάς με τον Υπουργό Προπαγάνδας της Ναζιστικής Γερμανίας Γιόζεφ Γκέμπελς.

Κάθε μικροαστός ονειρεύεται τον αστό που ζεσταίνει μέσα του, που τον μεγαλώνει στο θερμοκήπιο της μεγάλης ελπίδας για ένα πέρασμα στην «ανώτερη τάξη». Κάθε ψιλκατζής ονειρεύεται ένα σούπερ μάρκετ. Και επειδή το όνειρο για μερικούς πραγματοποιείται, όλοι οι χάχες πιστεύουν πως θα βγει αληθινό και γι αυτούς. Δεν έχει σημασία που οι περισσότεροι πεθαίνουν φτωχοί. Σημασία έχει που ο καπιταλισμός τους επιτρέπει να ονειρεύονται το δικό τους πλούτο. Και ο φα-

σισμός, που είναι η ακραία μορφή καπιταλισμού, είναι μια εγγύηση για τη διατήρηση του ονείρου για ένα πέρασμα στην «ανώτερη τάξη».

Το Φολκσβάγκεν (το Λαϊκό Όχημα) είναι δημιούργημα του Χίτλερ. Αλλά υπάρχει ακόμα. Και ο αγκυλωτός σταυρός (η σβάστικα), αυτό το εκπληκτικής ψυχολογικής αποτελεσματικότητας λαϊκό σύμβολο, που δίνει φτερά στο σταυρό και τον κάνει να γυρίζει και να αλέθει, θα δώσει και στο χριστιανισμό τη δυναμική που του λείπει. Τώρα πια δεν είναι αμαρτία να σκοτώνει ο καλός χριστιανός. Και ο Μεταξάς, όπως και ο Μουσολίνι άλλωστε, ξέρουν καλά τι κάνουν όταν υιοθετούν σα σύμβολο το διτλό πέλεκυ. Που κόβει κεφάλια και από τα δεξιά και από τ’ αριστερά.

Κάτω απ’ αυτές τις ιδιάζουσες στο φασισμό συνθήκες ψυχολογίας της μάζας, και με το πρόσθετο πραγματικό κίνητρο της απειλής της περιουσίας απ’ τον κατακτητή που, βέβαια, δεν καταχτά μια χώρα για να κάνει περίπατο υπό το σελινόφως στις ακρογιαλιές αλλά για να επωφεληθεί υλικά, δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί οι Έλληνες έτρεξαν με τέτοια προθυμία στο μέτωπο και πολέμησαν τόσο καλά τους Ιταλούς.

Όχι όμως και τους Γερμανούς. Που είχαν ισχυρότερα σύμβολα, ισχυρότερα κίνητρα και κυρίως ισχυρότερη μικροαστική τάξη απ’ αυτή των μεσογειακών λαών. Που ακόμα και τον πόλεμο τον αντιλαμβάνονται σαν λαϊκή γιορτή. ■

ληνικό εθνικό στρατό.

Μέχρι εδώ, τίποτα το μεμπτό. Όμως, υπάρχει και συνέχεια. Το νομοσχέδιο λέει πως τόσο η 3η Ορεινή Ταξιαρχία (του Ρίμινι) όσο και ο Ιερός Λόχος, δηλαδή μια επίλεκτη μονάδα αποτελούμενη αποκλειστικά από βασιλόφρονες αξιωματικούς, που εδρεύει στην Κέρκυρα, θα ενταχθούν

δεικνύει υπευθυνότητα και εντιμότητα σ’ αυτό έργο. Ο κ. Δεμπόνος θεωρεί ότι ο ερευνητής οφείλει να παραθέτει τα γεγονότα όπως ακριβώς συνέβησαν, ενώ η προσωπική του, υποκειμενική κρίση, πρέπει να τοποθετείται σαφώς διαχωρισμένη από το υπόλοιπο κείμενο, ώστε να μην συγχέεται με τα πραγματικά ιστορικά δρώμενα.

Διαχρονικά, τα ερωτήματα που ανέκυψαν σχετικά με τη φύση της ιστορίας ποικίλουν. Ευθύγραμμη ή κυκλική η τροχιά της; Είναι δυνατόν να υπάρξει μία και μόνη αντικειμενική θεώρηση των γεγονότων; Η φιλόσοφος ενατένιση είναι προτέρημα, μειονέκτημα ή απλά κάτι περιττό για ένα ιστορικό; Και εν τέλει, επάγονται αξιολόγια διδάγματα από τη μελέτη του παρελθόντος και αν ναι, γιατί τότε η ανθρωπότητα υποπίπτει συνεχώς, στα ίδια βαρύτατα ατοπήματα; Θυμόσοφα ο κ. Δεμπόνος υπενθυμίζει: «εί των παρελληθόντων μνημονεύης, ἄμεινον περί των μελλόντων βουλευση» 1, συμπληρώνοντας ότι η μελέτη της ιστορίας διδάσκει αλλά δυστυχώς, είναι χαρακτηριστικό των ανθρώπινης φύσης να ξεχνά ή ακόμη, να επιδιώκει να παρακάμψει τα διδάγματά του παρελθόντος. Θα ήταν γόνιμο να παραθέσουμε σ’ αυτό το σημείο την άποψη του Εγέλου2: «Αυτό που διδάσκει η ιστορία, είναι πως ο άνθρωπος δε διδάσκεται τίποτε από αυτήν». Ως συνέπεια αυτού, συχνά επιδεικνύουμε αλαζονική συμπεριφορά, η οποία μας οδηγεί στην ύβριν και ακόλουθα στην έλευση της τίσεως, ώστε να αποκατασταθεί η φυσική τάξη των πραγμάτων.

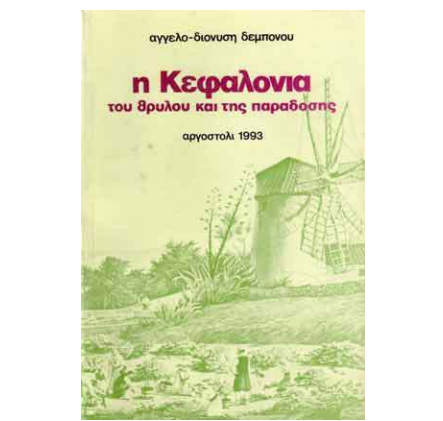
Συμβαίνει μερικές φορές ο άνθρωπος νους να στέκεται αμήχανα, προσπαθώντας να κατανοήσει το φαινόμενο κόσμο, εξάγοντας συμπεράσματα ως αποστάγματα ζωής. Η αφετηρία τέτοιου είδους στοχασμών και σκέψεων είναι η απορία και ο θαυμασμός, που τροφοδοτούνται διαρκώς από την αθροϊζόμενη εμπειρία. Τα διδάγματα, μοιάζουν να εί-

ναι προσωπική υπόθεση του καθενός μας, αλλά ουσιαστικά είναι ψηφίδες του συλλογικού ασυνείδητου, οι οποίες αρμολογούνται γόνιμα στο διάβα του χρόνου. Αρχικά εμφανίζονται υπό το πέπλο της λαϊκής σοφίας, του μύθου και του παραμυθιού, ενώ καθώς οι κοινωνικές δομές ωριμάζουν, τέτοιες σκέψεις ορθώνουν ανάστημα περνώντας το κατώφλι της φιλοσοφίας και της τέχνης. Ένα από τα διδάγματα ζωής, που μας εξομολογείται ο κ. Δεμπόνος, είναι ότι έμαθε να μην εμπιστεύεται τους πολιτικούς και τους ηθοποιούς. Τους μεν πρώτους γιατί συνηθίζουν να «παίζουν θέατρο», ακόμη και όταν συνομιλούν για θέματα πέραν της πολιτικής, ενώ τους δεύτερους, γιατί έχουν την αίσθηση ότι βρίσκονται διαρκώς «επί σκηνής».

Πέρα από τις διαχές της ζωής, υπάρχουν και άλλες έννοιες, οι οποίες οδηγούν κάθε άνθρωπο συνειδητά, ασυνείδητα ή υποσυνείδητα, σε μεταφυσικούς προβληματισμούς. Για τον Ελύτη είναι «Η Πρώτη Αλήθεια», για τον Καζαντζάκη «Η Μόνη Βεβαιότης», για εμάς τους κοινούς θνητούς καλείται θάνατος. Το άγιο δισκοπότηρο δεν βρέθηκε, τα ελιξίρια των αλχημιστών κρίνονται αναποτελεσματικά κι όσο για την εξίσωση του Θεού, αυτή μελετάται ακόμη. Κι αν κάποτε, από κάποια έρευνα, προκύψει κάτι που «να κάνει δουλειά», τότε οπωσδήποτε η δικαιοχρησία θα αποδοθεί σε κάποια πολυεθνική που θα έχει χρηματοδοτήσει το ερευνητικό πρόγραμμα. Ακολούθως, «το αόρατο χέρι», εξ ονόματος του Adam Smith, θα τιμολογήσει στην ελεύθερη αγορά το προϊόν, στο σημείο τομής των καμπύλων της προσφοράς και της ζήτησης. Μία τέτοια εξέλιξη, θα ήταν αναμφισβήτητα, ένα πολύ ενδιαφέρον πείραμα, ώστε να μάθουμε τελικά, πόσο κοστίζει η αιωνιότητα. Ο κ. Δεμπόνος, σημειώνει, ότι ειλικρινέστατα, δεν τον απασχολεί καθόλου το τέλος. Το μόνο που επιθυμεί είναι να κρατηθεί το μυαλό του ώστε μην ταλαιπωρήσει κανέναν.

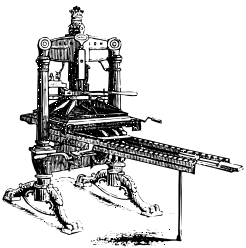
Και γιατί άλλωστε να τον απασχολήσει το τέλος; Η πορεία του είναι αληθινά μεστή. Παραδομένος σύσπλαχνα σε κειο που ερωτεύθηκε, αναδείχθηκε σε αυθεντία της Κεφαλληνιακής ιστορίας και λαογραφίας. Είναι συνεπώς βέβαιο, ότι οι κατοπινοί ερευνητές θα σταθούν επάνω στα σκαλιά που ο ίδιος έχτισε, επικαλούμενοι συνεχώς το έργο του, ώστε να τεκμηριώσουν τις εργασίες τους. Είναι πολυγραφότατος, έχοντας συγγράψει δεκαοκτώ βιβλία, μερικά εκ των οποίων είναι: Χρονικό του σεισμού 1953

(1976), Η γένεση και τα πάθη μίας πολιτείας (1981), Ρόκκος Χοϊδάς: ο επίγονος των Ριζοσπαστών (1984), Ξένες παροικίες στην Κεφαλονιά (1996), Η Κεφαλονιά του θρύλου και της παράδοσης (1993), Η Κεφαλονιά στον Αστερισμό της Παρθένου (1997). Παράλληλα, δημοσίευσε πλήθος εργασιών σε περιοδικά όπως «Παρνασσός», «Κεφαλληνιακά Χρονικά», «Κεφαλονίτικη Πρόοδος», «Κεφαλονίτικες Ώρες», «Κυμολόγεται ο κ. Δεμπόνος, είναι ότι έμαθε να μην εμπιστεύεται τους πολιτικούς και τους ηθοποιούς. Τους μεν πρώτους γιατί συνηθίζουν να «παίζουν θέατρο», ακόμη και όταν συνομιλούν για θέματα πέραν της πολιτικής, ενώ τους δεύτερους, γιατί έχουν την αίσθηση ότι βρίσκονται διαρκώς «επί σκηνής».

Στο πλάι του πάντα, ο στυλοβάτης της ζωής του, η σύζυγος του κ. Ιωάννα, με την οποία απέκτησε δύο παιδιά τον Ανδρέα (Δρ. Ναυπηγός) και τον Σωτήρη (Ιατρό παθολογοανατόμο με αξιοπρόσεκτη διαδρομή και στα καλλιτεχνικά δρώμενα). Ο κ. Δεμπόνος απέδειξε έμπρακτα, ότι η ανθρώπινη ψυχή δεν γνωρίζει σύνορα και καλούπια. Έτσι, με την τόλμη που ‘χουμε συνήθως στα όνειρα, όντως αυτοδίδακτος, αφιέρωσε αμέτρητες ώρες μελέτης και ακάματης προσπάθειας, πραγματοποιώντας ένα ευρύτατο περίπλου στις μνήμες του νησιού μας, ξεπλένοντας στο φως αναρίθμητα έγγραφα και θυμίσματα. Αυτόδηλα, η ιστορία, η λαογραφία και η αγωγή του τόπου μας, θα ήταν λειψές δίχως τη συμβολή του. Τέτοιες προσωπικότητες, είναι πρόπον να αναδεικνύονται και να τιμώνται με κάθε τρόπο, ώστε να γίνουν οι πυξίδες μας στα σταυροδρόμια των καιρών και οι ανεμοδείκτες στο ονειροδρόμιο καθενός ξεχωριστά. Κύριε Αγγελοδιονύση Δεμπόνο, δεν γράψατε απλά την ιστορία του τόπου μας αλλά τολμή να πω, ότι γραφήκατε σ’ αυτή. Τα σέβη μας. ■

Βιβλία - Προτάσεις - Παρουσιάσεις

Πηγή Εικόνας: briarpress.org

Η αγάπη του *έστω* για τα βιβλία είναι δεδομένη. Το ίδιο και για την Ιστορία αυτού του μικρού αλλά και μεγάλου τόπου.

Με αφορμή την Εθνική μας επέτειο, αυτής της 28ης Οκτωβρίου, επιλέξαμε βιβλία με έντονη την ιστορική ανάμνηση και

την ιστορική κρίση. Ιδιαίτερα στις ημέρες μας, που η ιστορική καταγραφή κλονίζεται από ληστρικούς και σκόπιμους μιθριδασμούς, η άλλη ανάγνωση σελίδων που ο χρόνος δεν κιτρίνισε, δίνει μια καλή δυνατότητα επαναφοράς της πραγματικής ατομικής και συλλογικής μνήμης.

Πέραν των βιβλίων που η στήλη αυτή κάθε φορά ευπρόσδεκτα καλωσορίζει και παρουσιάζει, το δεύτερο αυτό τεύχος του *έστω*, αφιερώνεται σε έναν αιρετικό της ιστορικής και όχι μόνο σκέψης, τον Βασίλη Ραφαηλίδη.

Το βιβλίο του «Ιστορία (κωμικοτραγική) του Νεοελληνικού Κράτους» κλείνοντας τα 20 του γενέθλια, ανοίγει και πάλι διάπλατα την πόρτα του εθνικού, πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού. Το *έστω* στα γενέθλια αυτά, «κερνά» Ιστορία. ■

BIBΛIO - ΠΡΟΤΑΣΗ - BIBΛIOΠΩΛΕΙΟ ΣΤΑΜΑΤΕΛΑΤΟΥ

Το κουτί του θησαυρού

Συγγραφέας: Ελπίδα Οικονομοπούλου, *Εκδότης:* Εκδοτικός Οίκος Α. Α. Λιβάνη

Ελπίδα Οικονομοπούλου, «Το κουτί του θησαυρού», Αθήνα: Εκδοτικός Οίκος Α. Α. Λιβάνη, 2013. - 557σ. · 21x14εκ.

Η δίνη της Ιστορίας την άρπαξε και τη στροβίλισε σ' όλα τα κοσμογονικά γεγονότα από το '22 στη Μικρασία μέχρι

τα τέλη του '50 στην Ελλάδα. Κατάφερε να σωθεί από το ολοκαύτωμα της Σμύρνης, χάνοντας τη μάνα της αλλά και τη μνήμη της. Έζησε καταφρονεμένη στη φτωχή και αφιλόξενη Ελλάδα, ερωτεύτηκε με όλη της την καρδιά και πόνεσε ως τα βάθη της ψυχής της. Δούλεψε ασταμάτητα, αντιστάθηκε και πολέμησε το κακό, χωρίς να υπολογίσει το προσωπικό της συμφέρον. Κάποτε ησύχασε, όσο μπορεί κανείς να ησυχάσει μέσα σε αλλεπάλληλες κρίσεις και συνεχή ανέχεια. Κι έπειτα

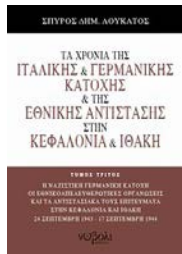
πάλι ο πόλεμος του '40. Αγωνίστηκε με το δικό της τρόπο ενάντια στον εχθρό, καταδιώχθηκε κι αργότερα κόντεψε να χάσει τη ζωή της, όταν πια πολемоύσε ο ένας αδελφός τον άλλο. Κι ενώ φαίνεται ότι όλα γι' αυτήν έχουν χαθεί, ένα χέρι την πιάνει δυνατά, με αγάπη, και την ανεβάζει στο φως...

Το βιβλίο θα το βρείτε στο: **Βιβλιοπωλείο Σταματελάτου**, Λιθόστρωτο 1, Αργοστόλι, τηλ. 2671 022918. ■

BIBΛIO - ΠΡΟΤΑΣΗ - BIBΛIOΠΩΛΕΙΟ ΚΥΒΟΣ

Κατοχή & Εθνική Αντίσταση: Κεφαλονιά - Ιθάκη

Συγγραφέας: Σπύρος Δημ. Λουκάτος, *Εκδότης:* Νόβολι

Σπύρος Δ. Λουκάτος, *Τα χρόνια της Ιταλικής και Γερμανικής κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης στην Κεφαλονιά και Ιθάκη: Η ναζιστική Γερμανική κατοχή, οι εθνικοαπελευθερωτικές οργανώσεις και τα αντιστασιακά τους επιτεύγματα στην Κεφαλονιά και Ιθάκη, 24 Σεπτεμβρίου 1943 - 17 Σεπτεμβρίου 1944*, Αθήνα: Νόβολι, 2011. - 588σ. · 24x17εκ.

Ο τρίτος τόμος της σειράς «Τα χρό-

νια της Ιταλικής και Γερμανικής Κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης στην Κεφαλονιά και Ιθάκη» ολοκληρώνει ένα έργο ζωής του δρα ιστορικού Σπύρου Λουκάτου, πρωταγωνιστή εκείνης της περιόδου στη νησιωτική του γενέτειρα. Και το τρίτομο αυτό έργο είναι πλήρως τεκμηριωμένο, καθώς κάθε τόμος διαθέτει στο τέλος του πλούσια αρχειακή και βιβλιογραφική τεκμηρίωση.

Στον πρώτο τόμο ο ιστορικός συγγραφέας πραγματευόταν την περίοδο της Ιταλικής Κατοχής στην Κεφαλονιά και την Ιθάκη, δίνοντας όλα εκείνα τα στοιχεία που συνθέταν την Ιταλική φασιστική οργάνωση και λειτουργία της δη-

μόσιας ζωής στα δύο νησιά αλλά και τη δομή και λειτουργία των Εθνικοαπελευθερωτικών Οργανώσεων μαζί με τα επιτεύγματά τους κατά των Ιταλών κατακτητών.

Στο δεύτερο τόμο κατέγραφε τη μοναδική σε σκληρότητα, εύρος και συνέπειες, σύγκρουση των πρώην συμμάχων του Άξονα Ιταλών και Γερμανών στην Κεφαλονιά, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα τη συμβολή των Εθνικοαπελευθερωτικών Οργανώσεων σε εκείνη την αιματηρή σύρραξη, ενώ στο Επίμετρο του τόμου γίνονταν λόγος για την Ιταλο-Γερμανική σύρραξη στα υπόλοιπα Ιόνια νησιά και κυρίως στην Κέρκυρα.

Στον τρίτο τόμο, συνεχίζοντας ο ιστορικός Σπ. Λουκάτος την ιστορική αφήγηση, ανασυνθέτει την περίοδο της Γερμανικής Κατοχής στην Κεφαλονιά και την Ιθάκη. Παρά τη σύντομη διάρκειά της (Σεπτέμβριος 1943 - Σεπτέμβριος 1944) υπήρξε η «δραματικότερη και μαρτυρικότερη» περίοδος γενικά της Κατοχής αλλά και «μία από τις επικότερες και ηρωικότερες, όσο και τραγικότερες» περιόδους της ιστορίας των δύο

Ιόνιων νησιών, όπως εκτιμά ο συγγραφέας. Ο τελευταίος στον τόμο αυτό παρουσιάζει και εξηγεί την πολιτική και τακτική των Γερμανών κατακτητών, καταθέτει πλήρη στοιχεία για τη συμπεριφορά της Συμμαχικής λεγόμενης Αποστολής, δεν παραλείπει να παρουσιάσει τη δράση των ντόπιων συνεργατών των Γερμανών και τέλος εκθέτει και αναλύει την οργανωτική, διαφωτιστική και στρατιωτική-αντιστασιακή δράση των ΕΑΜικών Ορ-

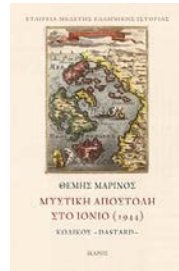
γανώσεων των νησιών και τις θυσίες του λαού τους. Το Επίμετρο, τέλος, του τόμου αναφέρεται στις μέρες της Απελευθέρωσης στα δύο νησιά.

Το βιβλίο θα το βρείτε στο: **Βιβλιοπωλείο Κύβος**, www.e-kivos.gr, Λεωφόρος Βεργωτή 13, Αργοστόλι, τηλ. 2671 026872. ■

BIBΛIO - ΠΡΟΤΑΣΗ - BIBΛIOΠΩΛΕΙΟ ΚΥΒΟΣ

Μυστική αποστολή στο Ιόνιο (1944)

Συγγραφέας: Θέμης Μαρίνος, *Εκδότης:* Ίκαρος, Εταιρεία Μελέτης Ελληνικής Ιστορίας

Θέμης Μαρίνος, *Μυστική αποστολή στο Ιόνιο (1944): Κωδικός "Dastard"*, Αθήνα: Ίκαρος, Εταιρεία Μελέτης Ελληνικής Ιστορίας, 2013. - 512σ. 24x16εκ.

Μια μυθιστορηματική στρατιωτική επιχείρηση κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Μια πολύτιμη προσωπική μαρτυρία, που καταγράφει, από τη δική της

οπτική, όσα συνέβησαν στα νησιά του Ιονίου κατά την κρίσιμη περίοδο λίγο πριν από την Απελευθέρωση και την έναρξη του Εμφυλίου πολέμου.

Τον Απρίλιο του 1944, μια ομάδα Ελλήνων αξιωματικών και υπαξιωματικών, με επικεφαλής τον τότε υπολοχαγό Θέμη Μαρίνο, αποστέλλεται από το Γενικό Συμμαχικό Στρατηγείο Μέσης Ανατολής στο Ιόνιο. Στόχος της Αποστολής: η οργάνωση δικτύου πληροφοριών και δολιοφθορών στα γερμανοκρατούμενα νησιά Ζάκυνθο, Κεφαλονιά, Ιθάκη, Λευκάδα και στη γύρω θαλάσσια περιοχή, και η προλείανση του εδάφους για ενδεχόμενη συμμαχική απόβαση.

Καταγράφεται όχι μόνο το αμιγώς

στρατιωτικό, επιχειρησιακό έργο της Αποστολής, αλλά και οι πολιτικές και διπλωματικές φύσεως ενέργειές της τα ταραχώδη εκείνα χρόνια. Όμως αυτό που κυρίως εξαιρείται και συμπληρώνει την επίσημη Ιστορία είναι η ριψοκίνδυνη, συγκινητική, πατριωτική συμμετοχή των απλών ανθρώπων στην Αντίσταση, που μαζί με τα μέλη της Αποστολής έγραψαν τη δική τους Ιστορία, συμμετέχοντας στην εθνική υπόθεση με ανιδιοτέλεια κι αυταπάρνηση.

Το βιβλίο θα το βρείτε στο: **Βιβλιοπωλείο Κύβος**, www.e-kivos.gr, Λεωφόρος Βεργωτή 13, Αργοστόλι, τηλ. 2671 026872. ■

Η (ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ) BIBΛIO-ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΣΤΩ

Ιστορία του Νεοελληνικού Κράτους 1830-1974

Συγγραφέας: Βασίλης Ραφαηλίδης, *Εκδότης:* Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου

Βασίλης Ραφαηλίδης, *Ιστορία (κωμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974*. 3η έκδ. - Αθήνα: Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, 2010. - 505σ. · 21x14εκ. 1η έκδοση: 1993.

Οι λαοί δεν έχουν μόνο ήρωες, έχουν και καθάρματα. Στην ιστορία ενός τόπου ανήκουν και τα καθάρματα, που κι

αυτά γράφουν ιστορία. Εν πάση περιπτώσει, η ιστορία ενός τόπου δεν είναι μόνο μια σειρά από θετικά γεγονότα. Αλλιώς, σε μια διαλεκτική αντίληψη των πραγμάτων, αν δεν υπήρχε άρνηση δεν θα υπήρχε ούτε κατάφαση.

Τούτη η συνοπτική ιστορία της Ελλάδας από το 1830 μέχρι το 1974, που γράφηκε για να είναι κατ' αρχήν ένα ευχάριστο ανάγνωσμα, επιμένει περισσότερο στα αρνητικά παρά στα θετικά γεγονότα της ιστορίας μας. Δίνει δηλαδή μεγαλύτερη σημασία στους προδότες, τους δοσίλογους όλων των περιόδων και τους πατριδοκάπηλους που δεν έλειψαν ποτέ, παρά σ' αυτούς που νοιάστηκαν ειλι-

κρινά για τούτον τον δύσμοιρο τόπο, που συνεχίζει να υποφέρει από έλλειψη ιστορικής ειλικρίνειας.

Οι ρήτορες των δύο εθνικών επετείων, που είναι δύο ίσως γιατί μία δεν φτάνει για να καταλάβουμε πως είμαστε Έλληνες, δεν θα βρουν τίποτα χρήσιμο γι' αυτούς σε τούτο το βιβλίο. Οι δάσκαλοι όμως θα μπορούσαν κάλλιστα να το χρησιμοποιήσουν σαν βοήθημα αλλά και σαν συμπλήρωμα στις επισημώς λογοκριμένες σχολικές ιστορίες, που στοχεύουν μάλλον στην αποβλάκωση παρά στην εγρήγορση των Ελληνοπαίδων, που όντας βουτηγμένα από τρυφερής ηλικίας στο θεσμοθετημένο ιστορικό ψέμα θα